Destinul nu poate fi schimbat
El poate fi remodelat

Paradis întuneca
Vol 1:
Minciuni pentru ea

Parfumul tău

Ai scos din mine ce e rău.
Și ai pus acolo parfumul tău.
Ce mă omoară și acum.

Şi încă mă ţine pe drumul bun.

Ale mele vise au dispărut.
Şi-n coşmaruri s-au prefăcut.
Aştept să vină seara iar.
Să-ţi văd privirea ca un dar.

Şi las să-mi cadă lacrimi mii
Căci de mult timp tu nu mai vii.
Iar visele cu tine sunt
Binecuvântări ce mă distrug.

Dar ştiu că totu-i meritat.
E vina mea că ai plecat.
Că-n urma ta lacrimi vii.
Îmi curma sufletul.
La fel.
Să ştii.

Nopţile sunt mult prea lungi.
Zâmbetele nu sunt dulci.
Iar alinarea mea
Este amintirea ta.

Unica speranţa mea
Poate fi – întoarcerea ta.
Doar făptura ta.
Lumină-mi dăruia.

Destinul nu poate fi schimbat.

El poate fi remodelat.

Îmi las capul obosit să se sprijine de geam.

Privesc în gol şi tot ce văd este dezastrul, ce tânjeşte să domine.

Cerul este acoperit de nori, care sunt gata să-şi dezlănţuie furia asupra pământului. Las o lacrimă fierbinte să-mi cadă şi să-mi friga obrazul, aşa cum au făcut alte mii. Poate că acum nu eram aici, nu eram în această stare. Poate că viaţa mea ar fi fost alta, dacă nu acceptam atunci, să vin în acest oraş, ce nu crede în lacrimi.

Gândul că totul s-a terminat mă face să permit la încă o lacrimă să se prelingă pe obraz, şi să-mi lase pe buze gustul sărat al durerii.

Capitolul 1: Aer de oraş

— Draga mea, ai grijă de tine.

— Da mamă. Sunt mare deja.

— Mare! Are 18 ani de abia împliniţi şi un metru cu mâinile ridicate în sus.

— Mamă!

După alte minute lungi, pline de îmbrăţişari şi săruturi dulci, mi-am luat rămas bun de la întreaga mea familie. Mama avea lacrimi în ochi şi era gata, gata să plângă. L-am îmbrăţişat călduros pe tata iar el m-a sărutat pe ambii obraji. Fratele meu m-a tras într-o îmbrăţişare de urs şi mi-a şoptit la ureche să fiu cuminte. Îmi era greu să mă despart de ei, lacrimile mi-au inundat ochii şi din clipa în clipa aveau să cadă pe obraji. Era pentru prima dată când trebuia să plec aşa departe de ei, dar asta era şansa mea şi nu trebuia să o

scap printre degete.

Prietena mea Elena era deja aşezată confortabil în scaunul său. Răsfoia plictisită o revistă iar când mi-a simţit prezenţa şi-a ridicat privirea spre mine şi dădea jucăuş din gene.

— Da multe lacrimi a-ţi mai vărsat!

— Da, foarte multe.

— Şi nu aţi inundat pe nimeni?

— Nu.

— Ei chiar?

— Tu nu erai ocupată cu ceva?

— Eram, eram.

Elena s-a întors la răsfoitul revistei iar eu m-am aşezat cât mai confortabil posibil în locuşorul meu, care avea să-mi servească drept dormitor câteva ore bune. Era prima dată când zbor cu avionul de aceea m-am concentrat să adorm cât mai repede. Dar planurile mele nu prea au coincis cu cele ale lui Dumnezeu.

Când avionul a început să se înalţe eram atât de aproape să vomit pe draga mea prietena din cauza fricii. Dar într-un sfârşit mi-am revenit şi încet, încet am adormit.

— Frumoasa Adormita trezeşte-te. Auzeam ca prin vis.

— Nu, încă 5 minute.

— Am naufragiat nebuno scoalăte. Vocea a devenit grava şi agitata.

— Ce? Unde? Când? am sărit ca arsă de pe scaun şi eram total confuză.

Mi-a trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că nu am naufragiat, că totul a fost o glumă şi că toţi se uitau la mine şi se râdeau. Mi-am ocupat din nou locul meu şi i-am aruncat priviri ucigătoare domnişoarei ce râdea cu poftă.

— Am să o ţin minte.

— Mă ameninţi cumva?

— Nu doar te previn.

După câteva minute avionul a aterizat iar noi cu toţii, ca nişte pasageri civilizaţi am coborât. În aeroport am fost întâmpinate de o domnişoară. Arăta ca o adevărată divă. Părul său blond era prins într-un coc elegant. Iar fusta sa neagră de tip creion îi acoperea uşor genunchii. Purta o bluză bej fără decolteu. Machiată uşor, iar liniile fine trasate pe pleoapele ochilor îi scoteau în evidenţă privirea oceanică în care la sigur nu puţini bărbaţi s-au înecat. După ce am făcut cunoştinţă şi am aflat că se numeşte Lora Grey, ea ne-a ajutat să ne recuperăm bagajele, după care ne-a condus la hotelul unde urma să fim cazate. Tot drumul până la hotel domnişoara Lora m-a informat despre regulile marelui concurs. La ce oră trebuie să mă prezint şi unde. Timpul a trecut repede iar noi trebuia deja să coborâm din maşină. Din cauza că am vorbit pe tot parcursul drumului nu am dovedit să admir New York-ul din lumina felinarelor.

Hotelul la care am fost cazate era unul enorm. Asemenea întregului hotel, camera noastră arăta impecabil, îşi merita pe deplin cele 5 stele.

— Doamne, nu-mi vine să cred. Suntem în New York! Diana, New York!

— Da am înţeles. Dar nu mai sări pe patul ăla. Sau doreşti cumva să-l plăteşti?

— Of! Morocănoasă mai eşti.

— Nu mai spune.

— Chiar o spun.

— Clovnule. I-am arătat limba iar ea doar mi-a răspuns cu aceeaşi monedă, ca mai apoi să fugă repede la baie.

„O super! Nu-mi spune că ea o să facă baie prima” Am rugat-o frumos, am implorat-o, să mă lase pe mine prima,

căci ei îi trebuia prea mult timp, dar desigur, cum era şi de aşteptat, ei nu-i păsa. Într-un sfârşit m-am dat bătută. Am dat la o parte draperiile de la geamul enorm, şi ce minune. Geamul era de fapt o uşă ce ducea spre o mică terasă. Am ieşit afară şi admiram marele oraş ce era cufundat în plapuma nopţii. O adevărată capodoperă stelară. Străzile erau puternic luminate, iar panourile publicitare străluceaufrumos. Maşini dintre cele mai scumpe şi oamenii ce se grăbeau şi acum undeva. Zgârie – nori ascundeau cerul înstelat iar luna se arăta mândră dar singuratică. O priveam şi dorul de casă se năştea încet, încet în inima mea. Însă am fost întreruptă din gânduri când Elena a apărut în spatele meu de nicăieri.

— Oau! Ce frumuseţe!

— Aşa-i!?

— Da New York-ul ştie să-şi arate frumuseţea.

— O adevărată capodoperă.

— Demnă de marile galerii.

După o baie cu multă spumă mi-am învelit corpul într-un prosop alb şi pufos. Elena deja dormea liniştită în patul enorm. Şi eu i-am urmat exemplul după ce m-am îmbrăcat cu lenjeria de culoare neagră. M-am gândit să îmbrac şi un maiou dar am abandonat ideea imediat. Iubeam să dorm dezbrăcată şi aceasta nu o deranja nici pe prietena mea.

Alarma suna din ce în ce mai enervantă. Eu doar mi-am ascuns capul sub plapuma „Să înceapă şi al treilea război mondial eu tot nu mă scol”.Dar am gândit prea repede căci vocea prietenei mele somnoroase m-a motivat suficient.

— Stinge alarma aia odată, dacă nu vrei să te trezeşti cu telefonul dat de capul tău. După ce s-a răstit somnoroasă

la mine mi-a mai dat şi o pernă în cap.

Am întins mâna până la noptieră în căutarea telefonului. După ce în sfârşit am oprit alarma mi-am forţat corpul să se ridice din pat. Am ajuns în baiei şi priveam „frumuseţea din oglindă. Aveam un cap ciufulit ca vai de el, iar pungile negre de sub ochi nu-mi uşurau situaţia. Am făcut iute un duş rece şi mi-am readus corpul la starea proaspătă. Pungile de sub ochi s-au mai domolit iar părul meu arăta cât de cât acceptabil. Pentru machiaj am folosit doar rimelul şi rujul nud. Părul l-am lăsat să se reverse pe spate în valuri lejere. Iar lenjeria mea albă se camufla perfect sub rochiţa din dantelă de aceeaşi culoare. Avea o lungime decentă şi bretele groase. Elena mă tot bătut la cap să încalţ pantofii bej cu toc înalt dar eu nu am fost deacort, deoarece şi seara trebuia să port încălţăminte înaltă iar eu nu doream să-mi obosesc picioarele de draga dimineaţă. Am luat ascensorul şi am coborât la primul etaj. Chiar aproape de intrare, domnişoara blondă de ieri, era înconjurată de mai mulţi tineri. Cum a văzut că mă apropii, mă salutat drăguţ, ceea ce am făcut şi eu. Au urmat zeci de minute în care am făcut cunoştinţă cu cei care erau prezenţi şi cu cei care ni s-au alăturat mai târziu. Cu toţii aveau vârsta cuprinsă între 18 şi 25 de ani. Erau fete şi băieţi. Cu toţii participanţi ai aceluiaşi concurs. Eram 30 de tineri şi concurenţa era destul de aprigă. Simţeam deja cum pierd, mai ales că unii dintre ei aveau mai mult practică în domeniu decât mine., La sigur ţinutele lor sunt mai bune decât ale mele" îşi făcea de cap conştiinţa mea. Dar trebuia să fiu puternica, nu trebuia să arăt că deja eu mi-am ocupat locul de la coada listei. După acele minute lungi, am urcat cu toţii într-un autocar ce ne-a dus la locul unde avea să aibă loc marea bătălie. Chiar dacă drumul a durat doar 30 de minute am putut să admir o mică

părticică din New York. Blonda care se aşeza-se lângă mine, vorbea cam stâlcit engleza de aceea nu am putut să legăm cine ştie ce conversaţie.

Când am coborât din autocar, cu toţii am rămas şocaţi. Ne aflam în faţa unei clădiri imense. Era acoperită în totalitate din sticlă iar deasupra uşii rotative, era scris cu litere mari din metal „Diamond Company”.Cum am intrat, sângele mi-a îngheţat. Se simţea o tensiune dezgustătoare în aer şi oamenii îmbrăcaţi la patru ace, aveau priviri sumbre, nepăsătoare şi fără pic de zâmbet. Culorile din aceea sală enormă erau doar griul, albul şi un pic de albastru. Nu exista nicio culoare în plus, chiar şi oamenii erau marea majoritate îmbrăcaţi în aceste culori. Dar nu am zăbovit mult aici, la îndemnul domnişoarei Lora am urmat-o cu toţii. Sala în care am ajuns era dreptunghiulară. Avea dintr-un capăt până la mijloc un podium de toată frumuseţea. Pe de o parte şi de alta a podiumului erau aşezate scaune. În celălantă jumătate a sălii, mesele negre de cocktail, erau aşezate haotic. În dreapta mea, ferestrele enorme erau ascunse de nişte draperii de un albastru ce dădea mai bine a negru. Cu toţii studiam atent când vocea blondei ne-a trezit.

— Aici ţinutele voastre vor lupta pentru locul de frunte. Vreau să vă aduc la cunoştinţă că serata începe la ora 8 dar voi trebuie să fiţi aici la 7: 30. La ora 7 să fiţi deja în faţa hotelului. De asemenea ţinutele voastre şi-au găsit deja manechinele iar machiajul va fi făcut aşa cum aţi cerut. Citiţi cu atenţie instrucţiile ce le-ţi primit înainte de-a intra în autocar şi să ştiţi, faptul că aţi ajuns aici deja dovedeşte ce talent aveţi. Nu contează dacă câştigaţi, contează participarea. Iar acum vă rog să mă urmaţi.

Ne-a condus spre o altă uşă, larg deschisă din sticlă. De aici o alee lungă care avea pe de o parte şi de alta felinare

medievale, ducea până la nişte piloni destul de înalţi de culoare neagră. Totul în jur era verde, flori de diferite culori şi iarba tunsă impecabil.

— Deseară autocarul vă va aduce la această alee şi desigur veţi intra pe această uşă. Eu vă doresc succes şi ne revedem deseară.

Drumul spre hotel a durat doar 30 de minute. Prea puţin pentru a admira oraşul aflat mereu în grabă. Când am intrat în cameră am văzut-o pe Elena care stătea cu braţele încrucişate la piept şi privea încruntată la rochiile întinse pe pat.

— Ce faci?

— Mă decid ce să îmbrac.

— Nu ai decis încă?

— Nu, mă uit la ele de două ore şi nu m-am decis.

— Eu zic că cea roşie e perfectă.

— Ştii eu tot la aia m-am gândit.

— Da? O întreb eu ironic. Ce coincidenţă!

Ziua a trecut repede, mai ales că Elena m-a pus să-i povestec tot ce am văzut. Iar din cauza că nu am luat micul dejun, prânzul a fost mai bogat decât trebuia. Iar locul cinei l-a luat un măr mare şi roşu. Rochiile noastre erau deja pregătite, la fel şi accesoriile şi încălţămintea. Elena a avut grijă să mă machieze în cel mai impecabil mod posibil. Iar părul meu ce era acum drept îmi punea în evidenţă chipul angelic. Seara aceasta era cea mai importantă din viaţa mea şi trebuia să arăt perfect.

Totul are un început

Capitolul 2: Trezirea din comă

Era deja ora 8: 20 iar eu de abia acum îmi făceam apariţia la mica lor serată. Am coborât din maşină, şi am zâmbit cât mai fals posibil tuturor jurnaliştilor ce s-au năpustit asupra mea, asemenea unei haite de şacali. Sunt obişnuit cu asemenea reacţie din partea lor, mai ales că fiecare apariţie a mea în public era ca un deliciu pentru ei. Modul de viaţă pe care i-l duc vine la pachet şi cu vânătorii acestea de senzaţii tari.

Am păşit încrezut pe aleea luminată de felinarere în stil medieval ce duceau către sala festivă. Cum am intrat, zeci de perechi de ochi s-au întors spre mine „La ce naiba vă holbaţi? „.O mână ce se aşezat pe umărul meu drept m-a făcut să-mi întorc privirea spre cel ce a îndrăznit să mă atingă. Prietenul meu cel mai bun era în spatele meu şi mă privea uimit.

— Tu, la ce naiba te holbezi?

— Sunt şocat că ai acceptat să vii.

— Păi compania mea găzduieşte acest concurs. Deci de ce nu?

— Ai tu vreun plan diabolic de ai venit. Acest gen de petreceri nu sunt pe placul tău.

— Păi cine mă cunoaşte mai bine decât tine?

— Nimeni frate. Deci cele din cluburi şi baruri nu-ţi mai sunt pe plac?

— Trebuie să mai schimbăm un pic placa.

— Da, sunt de acord cu tine.

— Doamne Ian Diamond, ce onoare! Iată şi a treia persoană care acum chiar este în plus”.

— Lora, arăţi bine în seara aceasta.

— Lasă şmechereala Diamond, eu mereu arăt aşa.

— Da?! Eu nu am observat.

— Nu fi mitocan Ian.

— Voi chiar aveţi de gând să aţâţaţi focul?

— Nu dragul meu Daniel.

— Mă bucur. Acum ce zici să ne laşi singuri.

— Nu înainte de-a vă ura succes la vânătoare.

Ne-a zâmbit uşor apoi să îndepărtat.

— Ce scorpie! Pufnesc enervat.

— Da, este o adevărată viperă. Iar cea mai dezgustătoare parte este că-ţi este verişoară.

— Dacă nu era cine este, ajungea de mult la produs.

Eu îmi încordez maxilarul iar prietenul meu doar zâmbeşte şi mai ia o înghiţitură din paharul cu şampanie.

După minute bune în care oameni cunoscuţi şi necunoscuţi s-au apropiat şi ne-au salutat. Am fost cu toţii invitaţi să luăm loc pe scaunele de lângă podium. După ce doar el a rămas scăldat în lumini, draga mea verişoară şi-a ţinut discursul şi ne-a explicat cum putem vota ţinuta dorită. Domnişoarele au început să defileze în diferite ţinute. Iar cu fiecare ţinută noua, imaginea de pe ecranul din spatele lor se schimba. La fiecare se spunea de cine este creată şi alte informaţii care nu mă interesau. La ultima ţinută ce era o rochie de seară, bej, cu spatele gol şi un decolteu micuţ, mi-a atras atenţia imaginea creatoarei., Ce boboc de fată, trebuie să fie al meu".

După ce defilarea a luat sfârşit, am votat cu toţii rochia dorită, trimeţnd sms cu numărul ţinutei la un anumit număr.

După vreo 10 minute luminele s-au aprins iar Lora şi-a făcut apariţia pe podium

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc că aţi fost atât de recepivi şi aţi votat într-un timp atât de scurt. Deci ţinuta…Câştigătoare…Este cea cu numărul…30.

Aplauzele au izbucnit, iar pe scenă a apărut domnişoara de mai devreme ce a prezentat rochia bej. Uşor, uşor aplauzele s-au domolit iar blonda enervantă şi-a continuat discursul.

— Domnişoara Diana, te rog onorează-ne cu prezenţa pentru a primi marele premiu.

Cu toţii au început iar să aplaude când o domnişoară într-o rochie neagră urca cu grijă cele câteva trepte. Era o rochie simplă, elegantă, dar cu o tăietură îndrăzneaţă în partea dreaptă. Corsetul îi scotea în evidenţă sânii generoşi dar nu într-un mod vulgar „Doamne are şi spatele gol”.Conştiinţa mea o lua razna şi tot la ce mă gândeam acum era cum aş rupe rochia aia şi ar rămâne goală doar pentru mine. Păşea elegant şi uşor, asemenea unui fulg de nea. Şi-a trecut o mână prin părul drept şi câteva şuviţe mai groase au popsit peste sânii ei. Ochii auveau o sclipire orbitoare din cauza lacrimilor de fericire. Iar obrajii ei uşor rozalii mi-au făcut inima să bată cu putere „Ce ai nebuno?”Mi-am dus mâna la inimă şi încercam să-mi calmez respiraţia prea zgomotoasă.

*

Inima mea bătea cu putere şi lacrimile de fericire erau gata să îmi strice machiajul impecabil. Eram pe podium alături de Lora Grey care zâmbea graţios. Tremuram toată şi abia mă puteam ţine pe picioare. Toţi oamenii din sală aplaudau iar prietena mea ţopăia de fericire. Domnişoara Lora m-a îmbrăţişat şi m-a felicitat. Iar când mi-a înmânat microfonul era aproape să-l scap.

— Vă mulţumesc pentru voturile dumneavoastră…Datorită acestor voturi, visul meu merge cu paşi grăbiţi spre împlinire.

Vocea mea tremura iar lacrimile îmi înceţoşau privirea. Lora mi-a înmânat premiul ce era un cec în sumă de 50 de mii de euro şi însoţită de aplauzele celor din sală am coborât de pe podium. Minute lungi am fost felicitată de foştii concurenţi şi de alţi oameni prezenţi. A fost o seară minunată, bărbaţi mă sfredeleau cu privirea şi prietena mea tot chicotea pe lângă mine şi-mi tot repeta că sunt o ţintă sigură.

— Iar tu nu eşti? Eu cel puţin nu beau cu fiecare individ ce se apropie de noi.

— O domnişoară nu spune nu.

— Desigur, dragă domnişoară, ce zici să mai laşi paharul.

— Nu vreau, eu sărbătoresc şi pentru tine.

— Da?! Ce prietenă grijulie am.

— Da foarte. Trebuie să te mândreşti cu mine.

— Da desigur.

După ore bune în care am zâmbit şi am văzut că şi cei bogaţi ştiu să se distreze şi unii chiar au un simţ al umorului destul de dezvoltat am decis să chem un taxi. Prietena mea a cam atras destule priviri, în plus toată seara nu a lăsat paharul din mână.

*

O urmăresc pe frumoasa cu ochi căprui deja de ceva timp. Iar fiecare bărbat care o priveşte sau îi zâmbeşte, trezeşte în mine un sentiment profund de gelozie. Prietena ei e într-atât de beată că de abia ţine paharul în mână. Iar mica dulceaţă este nevoită să o ajute să iasă afară. Îl iau pe Denis de lângă una dintre concurente. O blondă care de abia lega 3 cuvinte şi încă era trează.

— Ce ai frate? Eram în toiul acţiunii.

— Doar închide gura şi urmează-mă.

— Chestia asta o să te coste.

— Da sigur îţi scriu mai târziu un cec.

I-am zâmbit răutăcios iar el doar a ridicat o sprânceană. Am ieşit afară şi am văzut-o pe bruneta creţă ce se clătina de pe un picior pe altul în căutarea echilibrului. Prietena ei cauta ceva în mica ei poşetă şi nici nu ne-a observat când ne-am apropiat.

Când am ajuns lângă ele creaţa era să cadă, dar Denist a prins-o la timp şi a lăsat-o să se sprijine de el.

— Domnişoarelor aveţi nevoie de ajutor?

— Nu mulţumim, ne descurcăm. Mi-a răspuns un pic ruşinată.

— Nu prea cred. Prietena ta e criţă.

— Da ştiu. Se răsteşte ea. Mă puteţi ajuta să chem un taxi?

— Nu este nevoie vă ducem noi. Denis îmi sare în ajutor în timp ce o ia pe domnişoara beată în braţe.

— Nu vă rog, nu este nevoie. Nu vreau să vă deranjez.

„Doamne cât mai are să o facă pe inabordabila”.

— Nu este niciun deranj, este o plăcere.

Ea a tăcut spre uimirea mea şi doar m-a urmat în tăcere. Şoferul deja ne aştepta cu maşina în faţa aleii. Şi cum era de aşteptat, haita de şacali deja era pe urmele noastre. Şoferul a deschis portiera dinspre şi Denis a intrat cu creaţa din braţele lui. Iar pe domnişoara cu ochi căprui am rugat-o să urce înainte.

— John tu rămâi să îl opreşti.

— Da domnule.

Am urcat la volan şi am pornit maşina.

— Deci unde vă ducem?

— La hotelul Diamond de pe str…

— Ştiu ce stradă este…

— A da? Atunci de ce m-aţi mai întrebat unde să ne ducem?

Doar i-am aruncat o privire tăioasă iar ea a ridicat o sprânceană. Cum naiba a reuşit să mă scoată din sărite doar cu o întrebare?”

Cum am ajuns, ea a coborât iute şi i-a deschis portiera lui Denis. Acesta a ieşit cu tot cu fata aia în braţele lui, care dormea bine mersi. Portarul de cum ne-a văzut a deschis uşa şi când a dat cu ochii de mine s-a înălbit şi şi-a aşezat pe faţă un zâmbet tâmpit, urmat de o plecăciune exagerată. Şi fetele de la recepţie când m-au văzut mai nu au făcut infact, tot ce au put spune a fost „Bună seara domnule Diamond”.Una dintre ele a alergat iute spre ascensor şi a apăsat butonul pentru noi. A dat să spună nu ştiu ce dar cu o singură privire din partea mea şi-a închis pliscul şi a dispărut din vizor.

După ce domnişoara cu ochi căprui a deschis uşa şi l-a lăsat pe Denis să intre primu’ şi s-o ducă pe aia în dormitor, eram amândoi în micul hol.

— Mulţumesc mult pentru ajutorul dumneavoastră.

— Zi-mi Ian.

I-am întins mâna iar ea a strâns-o cu fineţe.

— Iar eu sunt Diana.

Denis iese din dormitor cu un rânjet pervers pe faţă. Îi sărut mâna care încă se afla intra mea şi ea se roşeşte vizibil „Efectul Diamond”.Ne luăm la revedere iar ea închide uşa în urma noastră.

— Ce a fost aia?

— Care aia?

— Sărutatul mâinii? De când faci tu aşa ceva?

— Cred că de azi. Iar tu de ce naiba ai ieşit cu zâmbetul ăla pervers?

— Să zicem că am culcat o domnişoară.

— Da? Atunci ştergeţi rujul de pe buze.

— Ştii că mâine vom fi pe prima pagină, da?

— Ba nu şacalii ăia nu au voie să posteze fără aprobarea mea sau a bunicului.

— Şi dacă bunicul tău va aproba?

— Nu-mi prea pasă, dar nu cred că va face asta. Nu vrea ca nepotul lui drag să fie văzut într-o lumină rea.

Nu toate alegerile din viaţa noastră sunt potrivite şi nu toate şansele ce le oferim sau ne sunt oferite, sunt spre binele nostru

Capitolul 3: Prima şansă

Simt cum soarele îşi revarsă razele pe chipul meu „Doamne de ce nu am tras draperiile aseară”.Îmi bag capul sub plapumă şi mă trezesc când ceva mă loveşte în cap „Ce mama naibii?” mârâi somnoroasă. Scot capul de sub plapumă şi văd cum încă un braţ vine încrezut spre mine. Îmi acopăr capul protectiv şi atenuez lovitura., Ce visează asta?”.Mă scol iute atunci când observ că îşi îndreapă şi un picior spre mine.

— Ce ai nebuno? Arunc cu o pernă spre ea şi mă îndrept spre baie.

Mă privesc în oglindă şi clipesc de câteva ori., Doamne ce cap am, şi ce faţă” a-mi trec de câteva ori mâinile peste faţă şi mă frec la ochi. Îmi las lenjeria să cadă jos pe gresia albă din baie şi dau drumul la duş. Apa este de abia călduţă iar asta chiar îmi face bine. După 20 de minute ies din duş şi mă duc să caut ceva în ce aş putea să mă îmbrac. Îmbrac o pereche de pantaloni scurţi, sport, o bustieră albă şi un hanorac subţire. Îmi agăţ mp3 de bustieră şi mai arunc o privire la creaţa care încă doarme.

Uşile de la ascensor se deschid şi eu ies din el. Le salut pe fetele de la recepţie iar acestea mă privesc ciudat. Portarul mă salută cu o plecăciude şi un zâmbet prea neestetic „Ce au păţit toţi?”

Am alergat cam o oră prin parcul din vecinătatea hotelului şi tot nu i-am mai dat de capăt. Când m-am întors înapoi la hotel, portarul m-a salutat din nou cu acelaşi zâmbet fals şi mi-a înmânat şi o sticlă cu apă. I-am mulţumit şi i-am zâmbit, apoi am intrat în hotel. Beeam din mers din sticla cu apă când de nicăieri a apărut în faţa mea una din fetele de la recepţie cu un buchet de trandafiri albaştri în braţe.

— Domnişoară Diana aţi primit acest buchet.

— De la cine?

— Nu ştim sigur, curierul nu ne-a oferit detalii.

— Bine, mulţumesc.

Am luat buchetul de la ea şi un miros puternic de parfum bărbătesc mi-a invadat nările. Am intrat în ascensor şi mi-am băgat la propriu nasul printre trandafiri. Îmi părea cunoscut acel parfum dar nicidecum nu-mi dădeam seama de unde.

Cum am intrat în cameră, o Elena mahmură mă întâmpinat posomorâtă.

— Unde ai…A dat să mă întrebe dar a muţit când a văzut buchetul din braţele mele.

— De unde ai buchetul acesta?

— Fetele de la recepţie mi l-au dat, nu ştiu cine mi l-a trimis căci curierul nu a dat detalii.

Mă ascultat atent apoi şi-a băgat şi ea nasul în buchet.

— Oau ce parfum, e dumnezeiesc.

— Ştiu.

— Oricine la trimis la sigur e un bărbat arătos.

— Sper.

— Bine dă buchetul la mine, iar tu du-te şi fă un duş, eşti cam transpirată.

— OK.

După un duş de 10 minute mi-am înfăşurat corpul într-un prosop pufos de culoare neagră.

Elena stătea pe pat şi beea cu înghiţituri mici apa.

— Ai să faci broaşte în stomac.

— Nu mă mai lua şi tu la mişto. Mă simt aiurea de tot.

— Da, da sigur. Nu trebuia să bei atâta.

— Băutura ca băutura. Toată noaptea am visat că am sărutat un tip cu ochi albaştri.

— Cine a zis că ai visat?

— Ce vrei să spui?

— Tu aseară chiar ai sărutat un astfel de tip.

— Adică cei doi… cel care mă dus în dormitor şi mă sărutat pasional. Totul este adevărat?

— De sărut nu ştiu cât de pasional a fost, dar la sigur te-a sărutat, căci când a ieşit din dormitor avea puţin ruj roşu pe buze.

— Oho am sărutat un bărbat de milioane.

— Nu te ambala aşa de tare, a fost doar un sărut.

— Totul începe cu un sărut. Şi am stat cumva în braţele lui?

— Daaa!

— Dumnezeuleee.

Un ciocănit s-a auzit iar eu m-am oferit să deschid.

În faţa mea era un băiat, blond cu ochi albaştri, în uniforma hotelului. Avea o tavă în mână şi se holba la mine ca la a 8 minune a lumii.

— Vă pot ajuta cu ceva? Dar el nu răspundea doar se holba la mine.

— O e micul dejun, în sfârşit.

Elena îi ia tava din mână şi îi zâmbeşte.

— Pa dragul meu. Îi închide uşa în nas iar eu o privesc dezaprobatoare.

— La ce se holba tipul ăsta? Am ceva pe faţă?

— Păi nu ştiu. Poate la tine care ai doar un prosop în jurul tău?

— Doamne de ce nu mi-ai spus?

— Şi să piardă tipul aşa spectacol!

— Ce nesuferită!

Am luat micul dejun împreună cu nesuferita de prietena mea şi am bârfit pe toată lumea care am întâlnit-o aseară.

— Ce zici dacă am merge la cumpărături azi?

— Nu este o idee rea, oricum mai avem doar 2 zile de stat în New York.

— Deci hai să ne îmbrăcăm. Sare Elena ca arsă de pe scaun.

După zeci de minute eram în sfârşit îmbrăcate. Elena era îmbrăcată într-o rochie care îi ajungea până la genunchi de culoare galbenă şi o pereche de pantofi înalţi. O adevărată divă ce e gata de vânătoare iar eu arătam ca o puştoaică. Părul meu prins într-un coc lejer era perfect pentru maiou decoltat şi o pereche de pantaloni scurti din dantelă, acompaniaţi de o pereche de adidaşi. Ne pregăteam să ieşim când mi-a sunat telefonul.

— Alo?

— Bună ziua domnişoara Diana?

— Da.

— Sunt Deibora Thomson de la compania de design vestimentar „Gold”.Aş dori să ne întâlnim dacă e posibil şi să vorbim, despre o posibilă colaborare.

— Da, desigur. Mă bâlbâi eu.

— Deci ne întâlnim la ora 12 la restaurantul Paris. Sper că ştiţi unde se află?

— Da desigur.

— Bine. La revedere.

— La revedere.

Am închis apelul şi am ţipat de fericire. Am strâns-o în braţe pe prietena mea iar ea mă privea şocată.

— Ce ai draga mea? Mă întreabă ea cu o voce îngrijorată.

— Nu o să-ţi vină să crezi cinema sunat.

— Cine?

— Deibora Thomson.

— Și cine-i asta?

— E de la compania de design vestimentar „Gold”.Se pare că v-oi primi un post de muncă.

— O, Dumnezeule de ce nu ai spus așa deodată?

— Nu-mi vine să cred, e o companie minunată.

— Știu, dar ce ți-a spus?

— Că la ora 12 ne întâlnim la restaurantul Paris.

— Și tu știi unde este acel restaurant?

— Nu. Drace chiar nu știu. Ce fac?

— Ne descurcăm noi cumva, la sigur șoferul taxiului va ști.

— Ai dreptate.

Am intrat sfioasă într-un restaurant drăguț, nu chiar luxos dar foarte elegant amenajat., Doamne numai să fie restaurantul corect” priveam confuză mesele ce se aflau în fața mea, când am observat o domnișoară de la una dintre mesele de la geam că îmi făcea cu mâna. M-am apropiat iar ea s-a ridicat de la masă și mă salutat. Era o doamnă brunetă care părea că nu are mai mult de 30 de ani dar mai târziu am aflat că are chiar 40 frumoși. Avea ochii verzi asemenea smaraldelor și gene lungi. Buzele îi erau de un roșu aprins și pielea ei era foarte palidă. Era slabă și mai înaltă decât mine cam cu un cap. Am luat loc pe scaunul de vizavi și încercam să-mi calmez mâinile ce-mi tremurau.

— Domnișoară Diana. Mă trezește ea în simțuri. Am să trec deodată la subiect, căci nu am timp de pierdut. Compania noastră a fost plăcut surprinsă și mulțumită de creațiile dumneavoastră. De aceea dorim să vă oferim postul vacant de designer ucenic, momentan.

Dacă veţi trece cu bine de perioada de ucenicie vă v-om angaja ca designer vestimentar. Deci care este răspunsul dumneavoastră?

— Nici nu ştiu ce să spun…Mă-tii luat prin surprindere şi…Am timp să mă gândesc?

— Domnişoară Diana timpul e bani. Banii sunt sursa de supravieţuire. Nu înţeleg ce aveţi de gândit? New York-ul vă oferă o şansă unică, care nu va fi oferită a doua oară. Trebuie doar să-mi daţi răspunsul afirmativ.

Am muţit la replicile ei puţin acide care îmi iritau timpanul. Tipa asta cu chip angelic era o scorpie de zile mari şi desigur că-mi doream acel post, dar acum aveam acei bani. Dar nu aveam destulă practică, trebuia să văd cum merge treaba şi cum se lucrează cu oamenii.

— Da. Am răspuns eu cu o voce asemenea unei şoaptă.

— Bine. Atunci semnaţi aici.

Îmi bagă în faţă câteva foi A4 şi îmi indică locul unde trebuie să semnez. Mă conformez şi execut în tocmai ce a spus ea.

— Bine. Deci vă aştept luni la ora 8: 30 la companie. Fetele de la intrare vă v-or îndruma.

— Bine.

S-a ridicat de la masă şi cu o mişcare graţioasă şi-a luat geanta. Sunetul pantofilor ei zgâria timpanele iar mersul ei prea de divă mi-a provocat o stare de vomă. Doamne de abia o cunosc şi deja nu o suport".

La hotel mă aştepta prietena mea cu nerăbdare. De cum am deschis uşa, a sărit pe mine ca un vulture.i-am povestit totul în cel mai mic detaliu iar ea doar chipea din ochi.

— Ce viperă.

— Da, să o vezi cum arată.

— O să ai de furcă cu scorpia asta.

— Asta e fără doar şi poate.

— Ce păcat mai avem doar o zi se petrecem împreună.

— Da.

— Dar trebuie să sărbătorim, eu plec dar tu ai un post de lucru şi un cont bun în bancă.

— Şi ce propui?

— Cumpărături.

Toată după amiaza am alergat prin magazine, şi am cumpărat diferite chestii, de la haine la bijuterii.

Seara am privit o melodramă şi am mâncat popcorn. A doua zi am căutat împreună un apartament în care să mă mut dar fără succes, de aceea m-am mulţumit cu o altă cameră la un alt hotel, mai puţin costisitor. Duminică seara am condus-o la aeroport.

— Aşa nu vreau să pleci. Lacrimile îmi curgeau pe obraji.

— O să te sun zilnic.

Am izbucnit amândouă în plâns şi toată lumea ne privea ca pe nişte maimuţe de la zoo.

I-am dat drumul din braţele mele cu greu. Nu doream să o las, eu nu doream să rămân singură.

Un început nu este întotdeauna perfect. Un început promiţător trebuie să aibă şi puncte mai slabe ca să poţi să ai la ce lucra pe viitor.

Capitolul 4: Bun venit

Aud un sunet ciudat, asemănător cu un clinchet de clopoţei. Doar după câteva secunde lungi îmi dau seama că acest sunet provine de la alarma mea. Mă scol alene în fund şi îmi las picioarele să cadă uşor pe podea. Le ridic rapid din cauza podelei reci şi le las din nou cu mai multă atenţie, cu grijă, să se acomodeze cu schimbarea bruscă. Întind mâna spre noptieră şi opresc alarma, dau la o parte plapuma de pe picioare şi mă mişc alene până la baie. Îmi las lenjeria să cadă pe gresia din baie, care cândva a fost albă dar acum are o nuanţă gălbuie asemenea unui om bolnav. Intru sub duş şi dau drumul la apă.

— Faaack ce rece este! Ţip ca din gură de şarpe.

Mă spăl cu vitezei luminii şi ies cât mai repede posibil. Îmi înfăşor corpul într-un prosop pufos.

— Ce bine, cel puţin prosoapele sun pufoase.

Iau telefonul de pe noptieră şi comand o cafea şi o omletă în cameră. Pentru machiaj folosesc doar creionul pentru ochi, rimelul şi rujul nud. Îmbrac lenjeria de culoare neagră şi rochia de culoare vişinie. Este o rochie simplă, cu decolteu pătrat, la spate are un fermoar d-ea lungul întregii rochii. Din cauza că-mi astupă genunchii îmi dă un aer mai matur şi de femeie încrezută în sine. Pantofii negri cu un toc destul de înalt îmi oferă centimetrii necesari. Iar părul meu castaniu închis, se revarsă în valuri cuminţi pe spate.

Arunc o privire la telefon şi observ că este ora 7: 55 iar cafeaua mea nu a venit nici cu omletă nici fără ea. Răsuflu zgomotos şi-mi iau geanta de pe pat. Deschid uşa iar în faţa mea este o femeie cu o tavă în mână care se pregătea să bată în uşă.

— Bună dimineaţă domnişoară.

— E dimineaţă, dar nu e chiar bună, aţi întârziat.

— Îmi cer scuze domnişoară.

— Un taxi puteţi să-mi chemaţi? Urgent?

— Da, desigur.

Femeia se întoarce şi pleacă în grabă. Cobor până la primul nivel cu ascensorul şi spre marea mea mirare taxiul deja era în faţa hotelul lui. Îi mulţumesc doamnei de mai devreme iar ea îmi oferă un zâmbet. După 20 de minute de trafic mă aflu deja în faţa unei clădiri de 7 etaje. Intru pe uşa rotativă şi mă îndrept spre cele două domnişoarele care ar trebui să mă ajute.

— Bună dimineaţa, mă numesc Diana Răzvanţ.

Blonda îşi ridică privirea din hârtiile ce le avea în faţă şi mă studiază câteva clipe.

— Bună dimineaţă, domnişoară Diana vă rog să mă urmaţi.

Blonda se ridică de pe scaun iar eu o urmez în tăcere. Chiar dacă vocea ei părea una autoritară şi impunătoare era o tipă tare drăgălaşă. Era miniono şi avea o figură fără cusur. Fusta gri de tip creion îi acoperea genunchii iar sacoul de aceeaşi culoare avea doar un nasture ce se închidea sub sâni. Am luat ascensorul iar la nivelul 3 am ieşit şi iar am mers pe un hol lung. Ne-am oprit în faţa unei uşi duble de culoare albă. A intrat fără să bată iar în faţa noastră s-a arătat o masă rotundă la care erau aşezaţi câţiva oameni.

— Domnule aceasta este domnişoara Diana.

— Mulţumesc, eşti liberă.

Blonda a plecat iar eu am rămas singură. Toate privirile din cameră erau aţintite asupra mea iar eram gata să intru în pământ.

— Diana?! o voce se aude în spatele meu. Mă întorc şi o văd pe Lora.

— Domnişoară Lora! Spun eu entuziasmată.

— Ce faci aici?

— Deibora Thomson m-a sunat.

— Oau! Deci v-om fi colege.

— Eu sunt doar ucenică.

— Cu toţii am început ca ucenici, nu-i aşa Frederic?

— Aşa este draga mea.

— Bine acum dă-mi schiţele acelea, trebuie să i le duc scorpiei ăleia.

Tipul mic de statură îi dă schiţele iar ea pleacă grăbită.

— Bine ai venit la noi draga mea. Îmi întinde mâna iar eu i-o strâng sfioasă. El observă acest fapt şi îmi zâmbeşte.

— Nu te teme copila dragă, aici noi suntem o familie iar tu eşti un membru nou.

Îmi dă drumul la mână iar în faţa mea apare un blond, înalt, bine făcut şi cu un zâmbet ucigător.

— Salut, eu sunt Tim. Tim Thomson. Îmi întinde mâna iar eu i-o ştrand şi mai sfioasă.

— Aceasta este Clare John iar aceasta Amy Blue.

Ne strângem mâinile reciproc şi ne zâmbim.

Clare avea părul roşu şi creţ, şi un corp atletic iar Amy era blondă şi era minionă. Prima părea puţin mai rigidă dar cea de a doua era asemenea unui puf de păpădie. Avea un chip gingaş şi nişte ochi verzi asemenea smaraldelor.

Până la prânz eu doar i-am privit. Ei au redactat nişte schiţe şi mă întrebau şi pe mine dacă îmi place. Chiar dacă până acum apele au fost lipezi, chiar înainte de-a merge să luăm prânzul ele s-au cam tulburat. Pe uşă a intrat furioasă foc Lora cu schiţele de dimineaţă rupte bucăţi.

— Nu o mai suport pe Scorpia asta, nu o mai suport. Aruncă schiţele şi dă cu pumnii în masă.

Cu toţii ne întoarcem privirea spre ea. Avea faţa roşie şi o furie distrugătoare se citea pe ea.

— O urăsc pe scorpia asta, pur şi simplu o urăsc.

Domnul Frederic se duce lângă ea şi-i cuprinde umerii.

— Linişteşte-te, în curând vei fi promovată şi nu va mai îndrăzni să te umilească.

— Ştiu dar idioata m-a pus să o aştept atâtea ore ca să-mi rupă munca de două săptămâni chiar în faţa mea şi să-mi reproşeze că sunt un dezastru. O să o distrugggg.

— Gata linişteşte-te.

Lora scotea flăcări pe nări dar domnul Frederic a liniştit-o încet, încet.

Prânzul l-am luat cu toţii la o cafenea din apropiere. Am glumit şi cele 2 ore au zburat ca clipele. În drum spre companie eu am rămas cu Tim mai în spate.

— Pe cine era aşa furioasă Lora? îl întreb eu sfioasă.

— Pe Deibora.

— Deibora Thomson?

— Da, aia. Îţi dau un sfat „Să nu te pui nicio dată cu scorpia asta" e un pericol public.

— De ce?

— Luna trecută, o fată a încercat să-i spună că nu are dreptate şi că schiţele ei sunt bune dar a doua zi şi-a strâns lucrurile.

— E atât de îngrozitoare?

— Da, păcat că avem acelaşi sânge.

— Sunteţi o familie?

— Da. E mătuşa mea. În vocea lui se auzea o notă de dezgust şi ură.

— Şi cu tine nu se poartă mai normal?

— Cine? Ea? Cred că glumeşti. Au fost perioade când s-a purtat mai rău chiar decât cu Lora. Toţi de la companie se tem de ea, chiar şi fica ei.

— Fica ei tot la companie lucrează?

— Nu slavă cerului, Alisa e jurnalistă.

— Dar de ce este aşa de rea?

— Sincer să fiu nu prea am idee, tot ce ştiu este că până să o părăsească soţul ei a fost altfel.

Uşile ascensorului s-au deschis şi Deibora Thomson a ieşit furioasă.

— Ce are oare?

— Asta e starea ei generală. Am izbucnit amândoi în râs la replica lui şi ne-am oprit doar când uşile ascensorului s-au deschis din nou.

Cu toţii erau deja în cabinetul comun, fiecare se ocupa cu treaba lui când Lora s-a apropiat de mine şi mi-a cerut să merg cu ea să aduc nişte materiale. Ne îndreptam spre depozit când ea a spart liniştea.

— Şi unde stai acum?

— La hotel.

— Tot la acela?

— Nu desigur, nu-mi permit aşa cheltuieli.

— Dar la care?

— La unul mai simplu. Caut un apartament, sau cel puţin o garsonieră dar încă nu am găsit nimic acceptabil şi nimic potrivit buzunarului meu.

— Ce zici dacă te-ai muta la mine.

— Nu, nu îmi permit să vă deranjez.

— Nu este niciun deranj, în plus trăiesc singură şi am nevoie şi eu de companie.

— Nu, nu pot.

— De ce nu? Ai economisi şi pentru taxi, te aduc eu cu maşina, pe gratis. Îmi spune în timp ce-mi aruncă în braţe un rulon de dantelă.

— Nici nu ştiu ce să zic.

— Stai cu mine până îţi găseşti un apartament potrivit. Şi nu trebuie să-mi plăteşti nimic.

— Nu asta ar fi prea mult.

— Diana tu eşti la început de drum, eu ştiu cum este asta, ştiu cât de greu este. Eu vreau să te ajut, Îţi ofer o mână de ajutor iar tu o refuzi.

— Nu o refuz doar că…

— Doar că ce Diana? Doar acceeptă, şi deseară după muncă îţi luăm lucrurile de la hotelul ăla modest.

Eu doar am aprobat din cap, pur şi simplu nu aveam voce. Nu eram obişnuită cu atâta bunătate, mi se părea ceva putred la mijloc. Dar poate sunt eu prea superstiţioasă şi ea chiar vrea să mă ajute?

A doua jumătate a zilei am făcut nenumărate drumuri între depozit şi cabinet. Picioarele mele cedau deja şi simţeam că mor. Am jurat că nu mă mai încalţ în pantofi înalţi şi că de mâine ţinuta mea va fi alcătuită din pantaloni, bluză şi balerini. Când m-am aşezat şi eu pe scaun a apărut Lora.

— Mergem?

— Dar încă nu s-a terminat ziua de muncă.

— Frederic ne-a permis să plecăm mai devreme.

— Bine.

M-am ridicat cu greu şi îmi muşcam buza de jos ca să nu ţip de durere. Ne-am oprit în faţa unei maşini ce părea să fie destul de scumpă. După ce i-am dat adresa în doar 15 minute am ajuns la destinaţie, iar prima ei reacţie a fost:

— Ăsta e un hotel?

Am ales să nu-i răspund. Doar am înaintat iar ea m-a urmat în tăcere. Am deschis uşa camerei şi am lăsat-o pe ea să intre prima.

— Destul de… drăguţ. Ezitarea din vocea ei era destul de simţită „Ce naiba a fost crescută în puf şi asta?” m-am întrebat iritată.

Aveam trei bagaje destul de mari de aceea am fost nevoită să cer ajutorul personalului, care spre bucuria mea au reacţionat destul de repede. După aproximativ 40 de minute de trafic am ajuns în faţa unui bloc nu foarte înalt dar care arăta destul de impunător. Lora a dat un apel iar la scurt timp în parcarea subterană erau trei bărbaţi. Acestea ne-au ajutat cu bagajele fără ca măcar să scoată un sunet. Pentru Lora situaţia creată părea ceva normal dar eu mă uitam la toată situaţia ca la ceva anormal. La etajul 5 am ieşit din ascensor şi ne-am oprit în faţa unei uşi din lemn masiv. Ea a deschis uşa cu un card şi a permis celor trei bărbaţi să intre primii. Doar cum am trecut pragul, am amuţit. Chiar din hol apartamentul arată minunat. Ea mi-a făcut un tur al noii mele case şi eram la fel de şocată ca în prima clipă. Acest apartament era enorm

avea două băi, două dormitoare, un living, holul şi chiar şi o bibliotecă „Acum e clar de ce era aşa de dezgustată de hotelul acela”.După ce m-am instalat în noul meu dormitor şi am luat cina, am vorbit cu părinţii prin skype cam o oră. Am făcut o baie fierbinte şi am adormit instantaneu.

Dimiţeaţa am fost trezită de acelaşi clinchet de clopoţei. Am fost surprinsă să o văd pe Lora matinală cu părul puţin ciufulit. Desigur că-n dimineaţa aceasta am luat micul dejun şi nu am fost nevoită să suport durerea de stomac. La companie am ajuns la 8: 25 şi spre nefericirea noastră am dat nas în nas cu Deibora care arăta ca o sperietoare. Femeia aceasta doar prin simpla sa prezenţă se făcea insuportabilă.

— Bună dimineaţa. Am salutat-o prima căci tensiunea dintre ele putea fi tăiată cu cuţitul. Ea doar a mormăit ceva pe sub nas şi a luat-o înaintea noastră.

O cunosc de câteva zile şi deja nu o suport, presimt că relaţia noastră nu va fi chiar frumoasă.

La birou erau aproape toţi prezenţi, doar Amy a întârziat.

Chiar cum am ajuns, Frederic mă trimis la depozit. Norocul meu că azi am îmbrăcat o pereche de pantaloni din blug, negri şi o bluză albă lărguţă. Iar balerinii mei albi îmi promiteau o zi lipsită de dureri de picioare. Părul l-am prins într-un coc lejer.

Mă tot învârteam printre rafturile cu stofă şi căutam ce ceea ce m-a rugat Frederic să-i aduc când m-am lovit de ceva tare. Am ridicat privirea şi m-am pierdut în doi ochi negri.

— Eşti bine?

— Dddd…Da.

Mi-a zâmbit iar eu m-ai nu am leşinat „De ce trebuie să arate atât de bine, ar trebui să fie interzişi prin lege aşa bărbaţi”.

— Cum te numeşti?

— Diana.

— Ce nume frumos, pentru o prinţesă.

— Tu cum te numeşti?

— Eu sunt Edward iar el este John.

Abia atunci am observat că chiar lângă noi se afla un alt tip. Era un băiat cu o piele de culoarea ciocolatei şi ochii verzi.

— Salut.

— Salut. Mi-a răspuns el cu un ton nepăsător. Mergem?

— Da, desigur. Mai vorbim, Diana.

Am privit în urma lor până au dispărut după rafturile cu stofă.

Am mai căutat câteva minute bune până am găsit ceea ce avem nevoie şi apoi am avut nevoie de alte minute lungi ca să găsesc ieşirea.

— Ce ţi-a luat atâta?

— Îmi cer scuze Domnule Frederic m-am cam pierdut prin depozit.

— Nu-i nimic cu toţii am avut aşa momente. Îmi spune Tim în timp ce-şi aşază mâinile pe umerii mei.

Câteva ore am lucrat cu toţii în linişte.

Am început să mă implice în munca lor şi chiar mi-au cerut şi sfatul. Eu îi studiam atent şi le dădeam instrumentele de care aveau nevoie. Dar cum era şi de aşteptat ce e frumos nu durează la nesfârşit. Telefonul a început să sune iar Lora a răspuns. Doar după câteva secunde s-a înălbit la faţă.

— Cine a sunat? A întrebat-o Tim după ce a pus receptorul.

— Vipera. Vrea să vadă schiţele. Vrea ca să i le ducă Diana.

— Eu?

— Da' tu. Se pare că vrea să te testeze.

După mai multe încurajări şi sfaturi am luat schiţele şi mă îndreptam spre cabinetul Deiborei de la următorul nivel. Mă simţeam de parcă mă duc la război. Desigur după spusele colegilor mei şi la război e mai bine.

Cum am ajuns în faţa cabinetului ei mai nu am primit o uşă în cap „Ce mai primire”.O tipă brunetă a ieşit val – vârtej pe uşă şi mi-a aruncat o privire urâtă „Ce am făcut?”. În clipa următoare am auzit cum un obiect din sticlă face contact cu podeau şi ţănduri mici cum se împrăştie peste tot. Unicul lucru care îmi trecea prin minte era să fug, să fug cât mai departe şi cât mai repede. Dar nu am fugit. Am tras aer în piept de câteva ori, am bătut uşor în uşă şi am deschis uşa încet, încet. Desigur după ce a ţipat ea un intră de m-a băgat în toţi dracii. Am intrat încet şi mi-am dres glasul, mai mult pentru mine. Ea şi-a mutat privirea de la geam la mine şi m-a privit sfidător.

— Dă-mi să văd ce ai acolo.

I-am înmânat schiţele iar ea cu fiecare schiţă se încrunta mai tare şi mai tare, aşteptam din clipă în clipă o izbucnire vulcanică. Dar nu a venit niciuna. La ultima schiţă a Lorei la care am lucrat împreună s-a oprit. Pe restu’ le-a aruncat pe podea iar aceea a studiat-o câteva minute.

— Schiţa aceasta este ceva, dar vreau mai mult.

Am aprobat din cap iar ea m-a privit într-un mod straniu.

— Ştii se vede şi mâna ta aici. Mi-o trânteşte ea pe neprins de veste. Am făcut ochii cât cepele.

— Dar unde se vede aceasta?

— Mă bucur că nu ai încercat să negi, asta ar fi înrăutoţit situaţia. Uită-te aici, tăietura şi liniile sunt asemenea ca la rochia cu care ai câştigat concursul.

Avea dreptate, chiar aşa era. Femeia asta ştia bine ce face, chiar dacă în viaţă era o scorpie în piele şi oase, era totuşi o profesionistă.

— Bine poţi pleca.

Am dat să strâng celelalte schiţe dar ea mă oprit.

— Nu este nevoie, acestea vor ajunge la lada de gunoi.

— Dar…

— Trebuie să repet?

— Nu doamnă.

Am ieşit în grabă din cabinet şi am alergat până la ascensor.

Doar când am ajuns în faţa colegilor mei am răsuflat uşurată.

Le-am povestit totul iar ei au ascultat atent.

— Şocant. Cum de nu a ţipat?

— Interesant.

— O să fii în vizorul ei. Spune Tim pe un ton îngrijorător.

— Adică?

— A văzut că ai potenţial şi nu v-a scăpa nicio oportunitate să te testeze. Îmi explică Lora.

— Ai dat de naiba. Îmi spune Amy.

— De ce? Eu cred că e bine, o să mă testeze şi-i v-oi arăta de ce sunt în stare.

— Of draga mea optimistă. Tim îmi pune mâinile pe umeri şi mă lipeşte de pieptul lui tare. Instantaneu obrajii au început să-mi ardă şi îmi muşcam buza.

— Las-o Tim că e deja roşie.

Ziua a trecut repede, Cu toţii am fost băgaţi cu capul în muncă. Eu am făcut iar sute de drumuri până la depozit iar Tim chiar m-a însoţit de câteva ori.

În drum spre casă Lora a făcut glume mereu pe seama roşeţii mele care a apărut din cauza lui Tim. Îmi venea să o gâtui. De cum am intrat în apartament ea şi-a aruncat tocurile undeva prin hol şi a înjurat de câteva ori iar eu mă râdeam cu poftă. Însă am fost întrerupte de soneria de la uşă. Am deschis iar în faţa mea era un băiat tânăr îmbrăcat într-o uniformă şi cu un buchet enorm de trandafiri negri în braţe.

— Bună seara, am nevoie de domnişoara Diana.

— Da eu sunt.

— Vă rog frumos să semnaţi. Acest buchet este pentru dumneavoastră.

Am semnat în locul unde mi-a arătat după care mi-a înmânat buchetul. Am închis uşa şi m-am întors spre Lora care a privit toată scena cu gura căscată.

— Mamă ce buchet. Şi cine e marele cuceritor?

— Eu de unde să ştiu.

Viaţa nu poate fi trăită după un plan bine stabilit. Ea poate să se schimbe într-o singură clipă cu 180 de grade.

Capitolul 5: Întorsături neaşteptate

Prima săptămână a fost una foarte încărcată. Doamna Deibora sau mai bine zis Scorpia ne-a vizitat de câteva ori pe parcursul săptămânii şi ne-a distrus zilele. Şi cum mi-au promis colegii, venea să mă testeze. Chiar m-a pus să-i fac câteva schiţe, dar aproape pe toate le-a rupt şi mi le-a aruncat în faţă. Doar două au fost mai bune. Dar şi la alea a găsit atâtea neajunsuri că nu am degete să arăt. În fiecare seară şi dimineaţă primeam câte un buchet de trandafiri, erau de diferite culori, aveam şi roşii şi albi, galbeni, rozi, albaştri şi tot aşa. Toate buchetele aveau acelaşi miros, parfumul bărbătesc, la fel ca şi cel de la hotel. Chiar dacă pe Lora situaţia o cam amuza pe mine mă îngrozea puţin. Ea mereu făcea glume cum că, apartamentul ei seamănă cu o seră pentru trandafiri sau că am putea deschide o florărie cu atâtea buchete. Şi Lora a primit mult aşteptata promovare. Acum era la un nivel cu Deibora şi aceasta nu v-a mai îndrăzni să o înjosească. Şi desigur, deja suntem şi noi sub aripa ei. Eu mi-am găsit o garsonieră drăguţă, care era pentru buzunarul meu, nu era mare dar era într-un cartier liniştit. În ciuda la toate încercării Deiborei de-a ne distruge săptămâna s-au întâmplat şi lucruri bune de aceea am decis să sărbătorin într-un club de fiţe.

Eram cu toţii în faţa clubului şi aşteptam să apară Tim şi Clare.

— Uitei. Ţipă Lora entuziasmată.

— Ne-aţi aşteptat? Întreabă Tim sarcastic.

— Da. Domnii trebuie să aştepte doamnele nu viceversa.

— Lasă, mai sunt şi excepţii.

Am intrat în club iar luminile jucăuşe mi-au înceţoşat ochii.

Am urmat-o pe Lora, care ne-a condus în zona vip. Nici nu mă aşteptam la altceva, la ce apartament are un cred că se mulţumea cu o zonă pentru oameni simpli fără fiţe scumpe. Chiar dacă la început nu am dorit să beau, încet, încet, pahar după pahar se duceau pe gâtul meu. Stăteam deja prost cu orientarea în spaţiu şi chiar vedeam în loc de un om doi. Dar după fiecare dans mai beeiam un pahar şi iar dansam şi totul parcă trecea. Mai mulţi bărbaţi au încercat să danseze cu mine, dar Tim îi ţinea la distanţă. Paharele veneau pline şi plecau goale. Era un chef în toată legea. Eram cu toţii beţi de tot. Chiar dacă pentru mine nu era o situaţie normală, mă simţeam bine, şi doar asta conta. Toate paharele conţineau tărie, însă ultimul a fost mai special, destul de repede am simţit că ameţesc de aceea am decis să merg la baie. Ameţeala era din ce în ce mai puternică şi deja mă ţineam de pereţi, şi aşa îmi împleteam picioarele dar acum chiar simţeam că din moment în moment v-oi cădea. Capul mă durea infernal iar starea de somn a apărut de nicăieri. Puterile mi s-au stins şi de abia mă ţineam de peretele ăla blestemat când am simţit două braţele puterinice care m-au ridicat. Pleoapele îmi erau grele şi nu le puteam deschide, le-am întredeschis cu greu şi am văzut un rânjet pervers şi un cap chel.

Aud un ţipăt, un ţipăt ce se tot intensifică. Ţipătul devine atât de puternic încât mă face să deschid ochii brusc „Chiar e un ţipăt”.Clipesc de câteva ori dar privirea încă îmi este în ceaţă. Nu este nimic clar. Încerc să-mi ridic mâinile şi să le duc la ochi, dar nu pot. Mâinile mi se mişcă dar nu le pot ridica. Încep să mă zvârcolesc, şi îmi dau seama că am mâinile legate. Mai clipesc de câteva ori şi imaginea din faţa me devine mai clară „Unde Dumnezeule mă aflu”.Mă aflu într-o încăpere, în jurul meu sunt nişte bucăţi de material, unele chiar au pete de sânge. Mă aflu într-un pat de fier iar picioarele şi mâinile îmi sunt puternic legate. Mă zbat degeaba, nu am destulă putere să le rup. Întorc capul în partea dreaptă şi mai văd o fată. E inconştientă şi are un obraz vânăt. Brus aud un ţipăt, un strigăt de ajutor. Dar totul se linişteşte după o lovitură şi nişte glasuri bărbăteşti ce se ceartă. Încep să ţip după ajutor dar nu am terminat nici măcar primul strigăt că în faţa mea apare un om solid, chel şi îmbrăcat într-un costum negru. Din spatele lui apare o femeie cu o seringă în mână şi se îndreaptă spre mine. Încep să mă zbat dar două braţe puternice mă stăpânesc. Ţip şi lacrimile curg şiroaie, dar acul este înfipt în mâna mea şi la scurt timp nu mai simt nimic. Vocile celor doi sunt doar nişte ecouri îndepărtate şi imagini neclare apar. Undeva o văd pe mama, altundeva e tata, iar chiar în faţa mea pare să fie fratele meu. Eu îi strig dar ei nu mă aud. Ei doar zâmbesc şi-mi spun să fiu tare. Îi strig întruna şi lacrimile nu mi se mai opresc. Brus încep să zbor iar la un moment dat aud o lovitură. Deschid ochii şi tot ce văd acum este o cameră, nu sunt singură în ea, sunt şi alte fete, unele mai drogate ca altele. Unele plâng, altele râd, iar altele doar privesc într-un punc anume „Doamne ajută-mă”.

Uneori e mai bine să minţi.
Uneori e mai bine să spui adevărul.
E împortant să ştii când, unde şi ce să spui.

Capitolul 6: Visul

Ziua de azi a fost una obositoare, tipii ăia mi-au mâncat creării cu cerinţele lor. Fac un duş rece să-mi revin în simţuri căci nici seara nu am linişte. Boşorogul ăla vrea să-mi arate marea lui afacere. Îmbrac o pereche de blugi negri, şi un maiou simplu alb. Sunt sătul până în gât de toate costumele alea scumpe, am nevoie de libertate. Cobor în grabă scările.

Denis este deja în living şi mă aşteaptă.

— Mergem?

— Desigur.

După 15 minute ajungem în faţa unei clădiri, mai bine spus un fel de hotel-bordel. Coborâm din maşină şi chiar la uşă suntem întâmpinaţi de 2 matahale chele. De cum mă văd se dau la o parte şi în faţa mea apare o blondă care îmi zâmbeşte cu înţeles. Aceasta ne conduce într-o cameră. Aici sunt mai mulţi oameni, unii respectaţi de societate alţii temuţi de toată lumea. Chiar în centrul camereu se albă o altă cameră din sticlă „Asta pentru ce mai este aici?”

— Pentru ce este cuşca asta?

— E pentru a pune câte o fată.

— Parcă erau prezentate în faţă.

— Se pare că s-au schimbat vremurile.

— Denis, domnule Diamon. Ce onoare. O voce groasă se aude din spate. Ne întoarcem şi vedem un boşorog cu burtă care-mi întinde mâna.

— Domnule Fabriţio. Ne strângem mâinile reciproc iar el zâmbeşte pe sub mustaţă. Mă bucur foarte mult că aţi venit, aşa şi eu ştiţi am timp pentru afacerea care doriţi să o încheiaţi.

— Chiar dacă nu veneam avea să aveţi timp să încheiaţi afacerea, şi nu doar timp dar şi voinţă.

— Ddddda, desigur domnule.

După ce tipul învârstă a plecat iar Denis de abia se putea stăpâni să nu izbucnească într-un râs zgomotos.

— Bine l-ai mai aşezat.

— Trebuie să ştie unde îi este locul.

După minute lungi în care am vorbit cu mai multe persoane prezente, luminile din sală se sting şi doar cuşca rămâne luminată. În ea sunt aduse fete care de abia se ţin pe picioare

Şi o voce piţigăiată spune informaţii despre ele. Deja încep să mă plictisesc. Fată după fată sunt licitate iar într-un sfârşit este adusă ultima. Chiar dacă lumina din cuşcă nu este chiar puternică o recunosc „Ce caută ea aici?”. Încep să îmi ies din minţi, preţul ei tot creşte şi creşte, iar ea este acolo, mă apropii mai mult cuşcă şi observ lacrimile de pe obrajii ei.

— Un milion. Strig iar toate privirile se întorc spre mine. Toţi mă primesc miraţi dar mie nu-mi pasă. Intru în cuşca de sticlă şi o iau în braţe. Ea nu opune nicio rezistenţă, doar îşi pune braţele firave după gâtul meu. De abia respiră iar inima ei mai nu se aude bătând. Denis mă urmează şi-mi deschide portiera.

— Mă duc să plătesc.

— Nu. O să-l plătesc mai târziu, aşa cum merită.

Eu urc cu prinţesa din braţele mele pe bancheta din spate iar Denis conduce. După 15 minute suntem în faţa vilei. Cobor cu grijă din maşină căci ea încă este în braţele mele.

— Cheamă doctorul. Spune-i să vină urgent.

— Bine.

O duc în dormitorul meu şi o aşez cu grijă pe pat. Îi mângâi chipul palid care acum câteva zile avea o nuanţă rozalie atât de drăgălaşă „O să-l distrug”.O învelesc cu plapuma subţire şi ies din cameră. Cobor în livind şi-l văd pe Denis ce bea nişte coniac.

— Docturul vine în 10 minute.

— Bine. Trimite oameni la el.

— Eşti sigur? Mă întreabă el zâmbind.

— Da. Boşorogul ăla de mult o caută. S-a jucat prea mult cu focul. E timpul să se ardă.

— Bine spus.

— Înainte să-i zburaţi creării aflaţi unde ţine celelalte fete. Să fie duse la detozifiere.

— Bine. Dar ştii că uciderea lui va trezi nemulţumiri.

— Nu-mi pasă. Nimeni nu va îndrăzni să se ridice împotriva mea.

Îmi torn nişte coniac în pahar şi sorb câteva înghiţituri.

— Domnule, doctorul este aici.

— Bine. Spune-i să intre.

După ce cel care m-a anunţat iese în livind intră domnul Bob.

— Bună seara.

— Bună seara Bob, urmează-mă.

Am urcat la al doilea nivel şi l-am condus în camera unde se afla Diana.

— Drogată?

— Da.

— Bine, lăsaţi-mă singur.

— Vreau să o puneţi pe picioare cât mai curând.

— Desigur domnule.

Am ieşit din cameră şi l-am lăsat pe el cu ea. El era doctorul meu personal, lucra cu mine de 3 ani şi îmi era unul dintre oamenii de încredere. Aveam destulă încredere în el. Doar el îmi trata oamenii în caz de răni.

Am ieşit în curte şi l-am văzut pe Denis ce instruieşte oamenii.

— Sunteţi gata?

— Da. Ea cum se simte?

— Să sperăm că bine.

— Tu mergi cu noi?

— Nu. Am să rămân lângă ea. Acţionează cu grijă şi nu lăsa urme. Ai grijă să scoţi tot ce e nevoie din el.

— Desigur Ian. Bine în maşini haideţi să pedepsim un om rău.

Tonul lui sarcastic mă face să zâmbesc, are chef de nebunii şi se vede clar că cel ce va fi pedepsit, o va primi cum trebuie.

După ce toate cele 5 maşini pleacă intru iar în casă şi urc grăbit în dormitor. Doctorul deja îşi strânge lucrurile iar asta îmi dă speranţe.

— Totul e bine?

— Da. Acum da. A primit o doză destul de mare. În câteva ore situaţia ei se va normaliza. Deja e pe calea cea bună.

— Mulţumesc Bob.

— Ian este o plăcere să te ajut. Ai grijă de ea. E o fire fragilă. Mă mir că a suportat o aşa doză.

— Cei care i-au făcut rău o să-şi primească plata.

— Desigur, altceva nici nu merită. Bine eu plec, acasă mă aşteaptă o isterică de zile mari.

— Îmi cer scuze, cred că e foarte supărată.

— O să-i treacă.

După ce Bob iese din cameră mă apropii de pat. Pieptul ei se ridică şi coboară încet. Buzele îi sunt uşor întredeschise iar ochii îi sunt strâns închişi. Îi iau mânuţa micuţă între ale mele şi i-o mângâi uşor. Mă întind pe o parte lângă ea şi trec uşor cu degetul mare peste buzele ei puţin crăpate şi uscate. Le sărut uşor şi continui cu fruntea ei care este încreţită. Îi mângâi chipul tip de câteva minute iar ea se relaxează uşor, uşor.

Orele tot trec iar inima ei bate deja mai îndrăzneţ. Chiar dacă am stat toată noaptea treaz şi sunt destul de obosit nu am închis un ochi. I-am vegheat somnul, încă teama că ar putea să păţească ceva mă chinuie.

— Bună dimineaţa. Aud vocea lui Denis din spatele meu şi tresar.

— Deja v-aţi întors? Întreb eu uimit.

— E dimineaţă omule. Tu nu ai dormit deloc?

— Nu.

— Ştii eşti cam absorbit de ea. Eu stau aici de 5 minute deja.

— Da?!

Sunt pur şi simplu şocat. Nu am auzit nici porţile când s-au deschis, nici când maşinile au intrat şi nici când Denis a intrat în dormitor. Eram prea concentrat asupra ei.

— Ce ai în mână?

— A, asta? E un contract domnule Diamond. Ridică bucata de hârtie în aer şi mi-o flutură prin faţă. I-o iau din mână şi o studiez atent şi observ semnătura boşorogului pe ea.

— Tu nu trebuie să fii subiestimat.

— Desigur, doar sunt un geniu.

— Unul periculos.

— Ar trebui să te duci şi să te schimbi şi să te odihneşti.

— Nu, sunt bine. Aştept să se trezească tot mai repede şi să-i explic situaţia.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

— Foarte simplu am deja povestea creată.

— Bine, eu mă duc să fac un duş şi să mă culc, sunt mort de oboseală.

— Bine frate, mulţumesc. Îl bat pe umăr iar el ridică o sprânceană spre mine.

— Nu-mi mulţumi pentru asta.

— Hai du-te odată. Îl împing spre uşă iar el nu se opune.

Închid uşa în urma lui şi mă întorc înapoi la ea. Trag draperiile ca lumina soarelui să nu o deranjeze. Mă aşez din nou pe pat lângă ea şi-i iau mâna în a mea. Stau doar câteva minute aşa şi timp cum degetele ei încep să se mişte. Pleoapele ei încep să tremure şi încet, încet se deschid. Doi ochi căprui puţin înlăcrimaţi mă privesc speriaţi. Şi-i roteşte rapid prin cameră apoi din noi se uită la mine.

— Unde sunt? Vocea ei e asemenea unei şoapte.

Îi strâng mâna mai tare într-a mea şi îi mângâi cu celălantă, chipul ei gingaş.

— Nu-ţi fie frică, îngerule. Sunt eu, cel care te-a condus atunci la hotel de la concurs.

— Cum am ajuns aici?

— Erai la club şi un om de a-l meu te-a găsit pe hol. Erai aproape inconştientă. Se pare că ai fost drogată.

— Dar…Vocea ei este un suspin şi lacrimi îi curg pe obraji.

— Hei, linişteşte-te. O iau în braţe iar ea îşi lasă capul pe pieptul meu.

— Acolo mai era o fată…Se auzeau ţipete şi strigăte de ajutor. Glasul ei este înecat în lacrimi şi suspine dureroase.

— Nu, liştește-te, totul a fost doar un vis. Un vis.

— Nu, nu a fost un vis. Acolo chiar era o fată…Şi…

— Nu puiule nu plânge. Totul a fost un vis. Ai fost drogată de aceea crezi că visul e real.

— Dar…

— Gata liniștește-te.

O legănam în braţe iar ea îşi liniştea suspinele. După câteva minute îşi ridică privirea spre mine şi eu îi şterg lacrimile de pe obraji.

— Chiar a fost un vis? Vocea ei tremura dar lacrimile contenise.

— Da iubito, un vis urât. O sărut pe frunte iar ea mă îmbrăţişează strâns.

— Mulţumesc. Îmi spune în timp ce-şi odihnea capul pe umărul meu.

Am stat îmbrăţişaţi mult timp. Ea doar stătea în poala mea şi suspina din când în când. I-am prins o şuviţă rebelă de pe chip între degete şi i-am aşezat-o după ureche. Era atât de gingaşă şi fragilă. Chipul ei încă era palid dar buzele ei nu erau la fel de uscate. Îi auzeam inima cum bate puternic şi asta mă liniştea. A adormit în braţele mele iar eu nu mă puteam dezlipi de ea. Îşi odihnea chipul anglelic pe pieptul meu. Am lăsat-o pe pat iar eu am ieşit din dormitor. Mi-am luat telefonul din livind şi am sunat-o pe Lora.

— Lora?

— Da, cu ce ocazie mă suni Ian?

— Azi Diana nu va veni la muncă.

— Adică? Ce legătură ai tu cu ea? Se răsteşte ea la mine.

— Nu ridica tonul la mine şi ascultă-mă atent. Inventează o scuză. Eşti fată deşteaptă nu trebuie să te învăţ eu.

— Nu inventez nimic până nu-mi explici tot.

— Fă ce ţi-am spus şi închide gura odată. Ea va veni la muncă mâine. Şi te prefaci că nu ştii nimic.

— Bine.

Închid telefonul şi-l trântesc pe canapea „Ce mă mai scoate din sărite băgăcioasa asta”.

— Maria. Strig nervos.

— Da domnule.

— Vreau să pregăteşti o omletă şi o ceaşcă de ceai calmant.

— Bine domnule.

Maria era o femeie trecută de 40 de ani, ea era ceea care are grijă de casă şi bucătărie. Femeia aceasta era trecută prin multe şi cei m-au bun lucru la ea era că nu punea întrebări. Executa tot ce îi ceream.

*

Deschid ochii şi răsuflu zgomotos „Totul e bine Diana eşti în siguranţă”.Mă aflu într-o cameră destul de spaţioasă, mai bine spus într-un dormitor. În patul care mă aflu ar putea să doarmă 4 persoane destul de lejer. În stânga mea am un geam care este acoperit de nişte draperii de un albastru întunecat şi chiar în faţa mea am un perete din sticlă. Dincolo de el pare să fie dresingul. Observ multe cămăşi chiar lângă peretele din sticlă, sunt toate aşezate pe umeraşi şi sunt de culori mai întunecate, doar cele albe ies din tipar. În cameră este puţină mobilă. Într-un coţ chiar alături de peretele din sticlă este un scaun mai deosebit de culoare neagră. Îmi îndrept privire spre uşă şi chiar în acel moment în cameră intră un bărbat cu nişte ochi albaştri asemenea oceanului. Mă priveşte câteva clipe apoi îmi zâmbeşte. Are buze rozalii iar pometii îi sunt bine conturaţi. Maxilarul uşor pătrat şi gene lungi. E un bărbat frumos în adevăratul sens al cuvântului. Iar corpul său bine lucrat se observă chiar şi sub maioul simplu. S-a apropiat de mine cu o tavă cu mâncare în mână şi s-a aşezat pe pat.

— Salut.

— Salut.

— Trebuie să mănânci.

— Dar nu-mi este foame.

— Aici nu este vorba că-ţi este sau nu foame. Trebuie să-ţi recapeţi puterile.

Tonul lui autoritar mi-a făcut pielea de găină. Am mâncat în liniște iar el doar a stat și m-a privit. Era atât de aproape de mine, și fiecare privire care mi-o acorda mă ardea. Doar simpla lui prezență trezea un sentiment de nedescris. Pe de o parte îmi era frică și doream să fug, dar pe de altă partea îl doream nespus de mult.

Mi-a atins accidental cu mâna, piciorul gol și în tot corpul am simțit mici unde electrici. Abia când m-a atins am observat că eram îmbrăcată într-o cămașă albă, cam mare, bărbătească. Am dat tava cu mâncare la o parte și am ferit plapuma subțire de pe mine. Mă priveam șocată, am întors privirea spre el. El doar a luat tava și a mutat-o pe notiera de lângă pat.

— Eu te-am dezbrăcat. Îmi spune fără nicio reținere.

— Ce? Țip eu.

— Aveai o rochie scurtă, strânsă pe corp și deloc comodă.

— Da dar…

— Ar fi trebuit să-l las pe doctor să o facă în locul meu?

— Dacă era o femeie de ce nu.

— E bărbat.

Am muțit. Eram șocată. Era pentru prima dată când un bărbat mă vede goală. Mă rog în lenjerie dar tot goală.

— Nu v-oi spune la nimeni că ți-am văzut frumusețea de corp. OK eu mă duc să îți aduc ceva mai comod să te schimbi. Desigur dacă nu dorești să rămâi în cămașa mea?

Am dat negativ din cap iar el a ieşit din dormitor cu tot cu tavă. Eu am încercat să mă ridic din pat, dar eram încă prea ameţită. Am mai zăbovit puţin cu picioarele pe podea şi m-am ridicat încet, încet. Cămaşa lui îmi acoperea de abia fundul iar din cauză că primii 4 nasturi nu erau încheiaţi, sânii mei stăteau destul de dezgoliţi. Am încheiat unul şi deja erau doar trei. Acum nu mai sunt aşa de dezgoliţi. M-am apropiat de draperiile enorme şi le-am dat la o parte. În faţa mea era o uşă din sticlă enormă care ducea către o terasă cu flori destul de mare. Am deschis una din uşi şi am ieşit afară. Florile erau de diferite feluri, şi toate erau înflorite. M-am aplecat asupra uneia să o miros când i-am auzit vocea.

— Trebuie să stai în pat.

— Sunt bolnavă nu invalidă. Şi oricum mă simt destul de bine.

— Văd. Îmi zâmbeşte şmechereşte şi se apropie de mine. În următoare clipă sunt în braţele lui.

— Ei ce crezi că faci? Pune-mă jos.

El doar zâdea şi m-a dus în cameră. M-a aşezat pe pat şi mi-a dat nişte haine.

— Poţi să te îmbraci cu acestea. Sunt a uneia din surorile mele deci sper să-ţi vină.

— Surori?

— Da. Am două surori gemene.

— Ce drăguţ.

— Doar în vorbe. Apropo poţi să faci un duş dacă vrei, iată după uşa aia este baia. Îmi arată o uşă din dreapta mea iar eu dau afirmativ din cap.

El a ieşit din cameră iar eu am intrat în baie. Am făcut un duş fierbinte şi când am ieşit mi-am dat seama că am uitat să-mi iau hainele „Ah ce sunt de căscată”.Mi-am învelit corpul într-un prosop alb şi pufos. Am ieşit tiptil din baie şi m-am asigurat că nu e nimeni în domnitor. Pe pat pe lângă haine mai era şi nişte lenjerie bej „Oho, asta-i bună, mi-a adus şi lenjerie, cât de penibilă poate să mai fie situaţia asta?”.Obrajii îmi ardeau şi încă mă gândeam să o îmbrac sau nu. Culmea era că era mărimea mea „Super”. Într-un sfârşit îmbrac lenjeria aia care părea scumpă şi perechea de pantaloni scurţi din blug care spre uimirea mea erau chiar perfecţi. Îmbrac şi maioul alb care avea un decolteu cam adânc, dar altă alternativă nu aveam. Mă decid să-i duc cămaşa în coşul de haine murdare din baie. Arunc cămaşa şi văd o sticluţă de parfum în faţa oglinzii. Ştiu că nu-i frumos să umbli prin lucrurile oamenilor dar curiozitatea e prea mare. Iau capacul şi o aromă cunoscută îmi invadează nările „Cunosc mirosul acesta… e acelaşi ca la buchetele de trandafiri”.

Capitolul 7:

Intru în cabinet şi toate privirile sunt aţintite asupra mea.

— Unde ai fost draga mea? Mă întreabă domnul Frederic zâmbitor.

— Îmi cer scuze, m-am simţit rău.

— Sper că totul e bine acum? Vocea lui Tim se aude din spatele meu.

— Da acum totul e bine.

— Deja e bine, ştii noi ţi-am dus dorul. Apropo Lora a spus să intri pe la ea când vii. Îmi spune Amy

— Bine.

Am răsuflat zgomotos şi m-am îndreptat spre noul cabinet al Lorei. Deja ştiam că o să o încasez. Bat uşor în uşă iar după ea se aude un intră. Intră cu inima duduind iar privirea ei este aţintită asupra mea.

— Bună dimineaţa. Spun eu.

— Bună dimineaţa. Te simţi mai bine?

— Da, mult mai bine.

— Bine. Te poţi întoarce la muncă. Şi te rog să nu m-ai lipseşti.

Am plecat din cabinetul ei şi am răsuflat liniştită. Chiar nu mă aşteptam să nu fie un scandal. Însă reacţia ei a fost prea seacă, ceva era putred.

Ziua a decurs normal. Spre marea mea mirare nimeni nu m-a întrebat de ce am plecat fără să le spun. Poate erau prea beţi şi nu au observat. După o zi însorită şi frumoasă spre seară cerul s-a înorat.

Şi doar am ajuns la staţia de autobus iar ploaia nu s-a lăsat aşteptă.

Ploua destul de puternic iar vizibilitatea era redusă.

Tremuram toată de frig când chiar în faţa mea s-a oprit o maşină neagră. Un bărbat s-a dat jos de la volan şi a alergat până la staţie. Îl priveam şocată şi nu înţelegea de ce s-ar opri pe o aşa ploaie chiar în staţie.

Brusc se opreşte chiar în faţa mea şi abia acum am observat că era Ian. Era îmbrăcat într-un costum scump şi din cauza ploii era deja puţin ud.

— Salut. Avea o voce groasă puţin răguşită, exact cum mi-o aduc aminte. Desigur cum să o uiţi când anumea ea nu m-a lăsat să dorm aseară.

— Salut.

— Ce faci aici?

— Aştept autobusul.

— Nu mai este nevoie, te duc eu.

— Nu, nu este nevoie. Imediat trebuie să apară şi autobusul.

— Nu face mofturi.

Şi-a dezbrăcat sacoul şi l-a pus pe mine. M-a apucat de mână şi m-a condus prin ploaie până la maşină cu sacoul în cap, sub privirea uimită a celorlalte fete care se aflau la staţie, una dintre ele era o fată de la recepţia companiei „Mâine toată compania va vui de bârfe, nici că-mi pot imagina un început mai strălucit".

După ce i-am spus adresa, aproximativ în 35 de minute am ajuns în faţa blocului. Cât timp a condus i-am studiat fiecare muşchi care se vedea atât de bine prin cămaşa udă. Fiecare linie a feţei şi buzele ce mă ademeneau. M-am holbat la el tot timpul iar de fiecare dată când întorcea privirea spre mine îmi zâmbea şi se întorcea la condus. Când am ajuns ploaia a mai contenit dar picuri mici încă continuau să cadă.

— Am ajuns, prinţesă.

I-am zâmbit iar el mi-a răspuns cu un altul.

— Ce ziceţi domnule Ian dacă aţi urca şi aţi bea un ceai şi cămaşa se va usca.

— Nu pot să spun nu.

Mi-a zâmbit din nou şi în următoarea clipă era deja lângă uşa mea „Când a dovedit?"

Am intrat în mica mea garsonieră iar el spre surprinderea mea nu a făcut o faţă de milioane, doar privea şi chiar a spus că e un loc drăguţ şi care emană căldură.

*

„Garsoniera aceasta e atât de mică, e cât dormitorul meu, dar căldură ce se simte în ea e minunată”.

— Poftim. Ea îmi dă o pereche de papuci de cameră şi se descalţă de tenişi.

— Mulţumesc. Încalţ papucii de cameră care îmi erau cam mici dar nu era momentul să mă plâng.

— Uite acolo este bucătăria, iar acolo este baia. Poţi să te duci în baie să îţi dezbraci cămaşa.

— Bine.

Cu astea spuse ea a dispărut în altă cameră care părea să fie dormitorul. Am intrat în baie şi m-ai nu am făcut infact., Baia asta e minusculă” de abia era loc unde să te întorci, gresia avea o culoare galbenă, nu albă cum trebuia, iar pereţii nu au avut parte de mult timp de o tencuială nouă. Mi-am dezbrăcat cămaşa şi mi-am aşezat-o pe stativul pentru haine. Am intrat în bucătăria şi un zâmbet pervers mi-a apărut. Ea pregătea ceaiul şi era îmbrăcată într-un maiou larg şi o pereche de pantaloni scurţi, care deabeea se observau pe sub maiou „Eşti oficial pe lista mea de jertfe”.S-a întors spre mine şi pentru câteva secunde s-a blocat.

— Poţi să iei loc.

După ce mi-a spus să i-au loc aproape silabisind s-a întors la prepararea ceaiului.

Avea obrajii roşii iar de fiecare dată când se întorcea să pună câte ceva pe masă nu ridica privirea spre mine.

După câteva minute s-a aşezat la masă şi abia atunci m-a privit.

— Îmi cer scuze, dar nu am nimic pe mărimea dumneavoastră.

— E totul ok Diana, dar nu-mi mai spune dumneavoastră, mă îmbătrâneşti. Spune-mi Ian.

— Şi câţi ani ai Ian?

— 21.

— Eşti foarte tânăr!

Pentru câteva moment s-a aşternut tăcerea. O priveam cum sorbea din ceaşca de ceai şi cum de fiecare dată când ridica privirea şi ochii noştri se întâlneau, ea era ceea care bătea în retragere.

— Şi ţi-au plăcut florile? Sper că nu am greşit când le-am ales.

Ea şi-a ridicat privirea sfioasă şi m-a privit câteva clipe.

— Deci tu ai fost?

— Da. Sper că nu au fost prea puţine.

— Puţine?! Cred că glumeşti. Apartamentul Lorei s-a transformat într-o seră plină cu trandafiri. Apropo de unde ai ştiut unde să-mi trimiţi florile?

— Am sursele mele.

— Şi pot şi eu să aflu, care sunt acestea?

— Din păcate, până când nu.

Mi-a aruncat o privire urâtă, apoi s-a întors la ceaşca de ceai. Simţeam că între noi doi creşte o prăpastie pe care eu de abia am astupat-o.

— Nu vreau să-ţi faci griji. Nu am de gând să-ţi fac rău. Te rog crede-mă. I-am luat mâna intra mea iar ea şi-a ridicat privirea spre mine.

— Ştiu.

— Ştii?

— Da. Dacă doreai să-mi faci rău o făceai de mult.

— Corect.

Ne-am băut fiecare ceaşca de ceai în linişte, la un moment dat ea s-a sculat şi a ieşit din bucătărie. S-a întors în câteva clipe cu cămaşa şi sacoul meu. Le-am îmbrăcat şi când am dat să-mi leg cravata, nu se primea şi gata. Ea stătea în faţa mea şi se amuza, mă simţeam aiurea de tot. La un moment dat am simţit mâinile ei mici puse peste ale mele.

— Îmi permiţi?

Am dat afirmativ din cap iar ea mi-a legat-o. O priveam cum o leagă şi cât de mică este pe lângă mine, de fiecare dată când degetele ei mici îmi atingeau pielea gâtului simţeam cum i-au foc. Atunci doar un singur gând îmi trecea prin cap „Cum ar fi dacă, ea mi-ar lega cravata în fiecare dimineaţă?".Când a terminat s-a dat un pas mai în spate şi m-a privit.

— Perfect. Mi-a zâmbit iar eu cu greu m-am abţinut să nu o iau în braţe şi să o sărut la nesfârşit.

— Bine, eu cred că trebuie să plec.

— Te conduc.

Când eram gata să ies pe uşă m-am întors spre ea.

— Am uitat ceva.

— Ce?

Chiar dacă doream să o sărut am decis să mă limitez la minim.

— Să cer numărul de telefon. Deci draga mea Diana, îmi oferi numărul tău de telefon?

— De ce nu.

Mi-a oferit un zâmbet gingaş şi mi-a scris numărul ei la mine în telefon. Am coborât în grabă scările şi cu greu mi-am liniştit inima ce sărea din pieptul meu de fericire.

Dimineaţa m-am trezit cu aceeaşi fericire în inimă şi după duşul rece am decis să-i dau un mesaj.

Ian

Bună dimineaţa prinţesă

Diana

Bună dimineaţa

Ian

Ai dormit bine?

Diana

Da. Foarte bine. Tu?

Ian

Şi eu. Te-am visat apropo.

Diana

Ha, ha, ha. Foarte nostim. Bine eu trebuie să plec, nu vreau să întârzii la autobus. Pa

Ian

Pot să vin eu să te iau.

Diana

Nu, nu este nevoie. Paaa.

Ian

Bine, pa.

*

Încă zâmbeam după mesajele lui Ian, dimineaţa a fost foarte frumoasă chiar şi soarele era la fel de fericit ca şi zâmbetul meu.

Săptămâna în sine a fost una minunată. Vorbeam cu Ian prin mesaje aproape non-stop şi asta mă cam distrăgea de la muncă dar cui îi păsa. Chiar şi în timpul şedinţelor îmi scria şi mi se plângea cât e de obosie şi că s-a săturat. Uneori era ca un copil şi chiar dacă conducea un imperiu, era un om, mai bine spus un bărbat de 21 de ani după care mureau femeile.

Eram gata să mă pornesc spre casă când Amy m-a apucat de mână.

— Stai, unde te grăbeşti aşa?

— Acasă, e vineri. Spun eu pe un ton sarcastic.

— Da clar, noi am decis să mergem în aceeaştă seară în club. Mâine seară Tim şi Lora nu pot iar în această seară toţi pot. Spune-mi că poţi.

— Nici nu ştiu. M-a trecut deodată un fulger rece. Chiar dacă Ian mi-a explicat că a fost doar un vis, totuşi vis sau nu acele amintiri încă mă bântuie.

— Te roggggggggg. A pus botic şi a făcut ochii ceia de câinişor „Diana nu ceda, nu ceda".

— Bine, fie.

— Uraaa. M-a strâns în braţe şi mi-a făcut din ochi. Bine ne întâlnim la ora 11 la acelaşi club.

— Bine.

Timpul trecea iar eu încă mă gândeam cu ce să mă îmbrac. Chiar dacă nu aveam mare chef să merg în clubul acela. Aveam alegerea între o rochie neagră şi una roşie. Ambele erau foarte scurte dar cea roşie era mai puţin decupată. Deci asta să fie".Am îmbrăcat rochia roşie care era cu jumate de spate dezgolit dar fără decolteu deocheat. Şi aşa era două palme mai sus de genunchi, dar cu pantofii înalţi de 10 cm arăta şi mai scurtă.

Undeva din umbră, cineva, poate are grijă de tine.

Iar în caz de necaz sare în ajutorul tău.

Capitolul 8: Eroul

Am coborât din taxi şi l-am şi văzut pe Tim care era acostat de o domnişoară „Nici nu am intrat în club".De cum de m-a zărit a lăsat la o parte domnişoara şi a venit la mine.

— Bună seara, dragă necunoscută. Îmi oferiţi onoarea în această seară să petreţi timpul cu mine?

— Desigur. I-am cuprins braţul iar el mi-a zâmbit.

— Diana?

— Amy, Dumnezeule ce bine arăţi.

— Eu arat bine? Tu te-ai uitat la tine? Arăţi bestial.

— Desigur cum să arate altfel. Se aude vocea Lorei.

— Oau! cineva a ieşit la vânătoare. Spune Tim în timp ce o studiază din cap până în picioare. Avea părul său blond lăsat pe spate iar rochia roşie o dezgolea destul de mult. Era chiar mai scurtă decât a mea şi decolteul destul de adânc îi scotea în evidenţă sânii generoşi.

— Bine nu vă mai holbaţi atâta, să intrăm, Clare deja ne aşteaptă.

Am intrat în club şi am simţit cum mi se taie picioarele. L-am apucat mai strâns pe Tim de braţ iar acesta m-a privit încruntat, i-am zâmbit iar el a continuat să meargă. Am intrat în camera vip unde ne aştepta Clare. De cum am intrat telefonul meu mi-a dat de ştire că primesc un mesaj.

Ian
Ce faci prințesă?
Diana
Sunt în club.
Ian
Ce club?
Diana
Același din care m-ai salvat.
Ian
De ce ești acolo?
Diana
Am venit cu prietenii. Vreau să mă distrez.
Ian
Cam des te distrezi tu.
Diana
Ai vreo problemă?
Ian
Nu ar trebui să fii singură acolo.
Diana
Nu sunt singură. Sunt cu prietenii mei. Gata vorbim altă dată. Pa.

Am închis telefonul și l-am ascuns în poșeta mică. Nu aveam chef să mă cert cu el, nu-mi era nici iubit, nici prieten, nici nu înțeleg care era natura relației noastre. Cheful a început și paharele începeau să vină. După câteva pahare am ieșit cu fetele și am dansat. Deja mă dureau picioarele și doream la baie. La wc erau câteva fete. După ce mi-am revenit puțin și mi-am privit fața care avea o nuanță răzalie am văzut ușa care s-a deschis și au intrat doi tipi.

— Ce faceți aici? E baia fetelor.

— Imediat vei afla.

Ambii erau blonzi şi aveau cel puţin 1,85.Unul dintre ei a început să se apropie de mine iar eu tot făceam paşi în spate. Când m-am lovit cu spatele de peretele rece el s-a năpustit asupra mea şi a început să mă sărute. Am încercat să strig după ajutor, dar mi-a pus mâna la gură şi de abia puteam respira. Lacrimile îmi curgeau pe obraji şi mă rugam să vină cineva să mă salveze. Dar nu venea nimeni iar cel care m-a sărutat i-a spus celuilant să-mi rupă rochia. Acum rochia mea era doar o bluză iar mâinile jegoase a unuia dintre ei se plimba pe corpul meu. Deja plângeam în hohote iar ei nu se lăsau îndublecaţi de lacrimile mele. La un moment dat cel care era deasupra mea a fost luat de pe mine, ceva la smuls cu putere. Se auzeau doar nişte lovituri iar eu de frică nici nu am deschis ochii. Tremuram toată iar lacrimile nu conteneau. Am simţit două mâini reci care îmi şterg lacrimile şi apoi cum asemenea unui material este aşezat ceva pe mine. Mi-am deschis ochii şi l-am văzut pe Ian nervos.

— Ţi-am spus să nu mergi singură în club.

M-a luat în braţe iar eu mi-am pus braţele în jurul gâtului lui.

— Domnule sunteţi bine? Glasul celui care a întrebat era destul de răguşit şi părea că a alergat până acum.

— Da.

— Cu ei ce facem?

— Pedepsiţii aşa cum trebuie.

— Bine.

Mi-am sprijinit capul de pieptul lui şi încă plângeam. Am auzit o uşă care s-a deschis apoi el a urcat cu mine în braţe într-o maşină. A scos telefonul din buzunarul sacoului care era pe mine şi a sunat pe cineva.

— Ai grijă de lucrurile Dianei.

După asta a închis apelul fără ca să aştepte răspunsul celui care l-a apelat.

M-am cuibărit la pieptul lui şi am lăsat lacrimile să-mi ude orbajii. El şi-a strâns braţele mai tare în jurul meu şi a început să mă legene asemenea unui copil mic. Strângeam cu putere cămaşa cu care era îmbrăcat şi plângeam în hohote. Am adormit printre lacrimi şi scâncete iar când m-am trezit eram într-o cameră cufundată în întuneric. Unica sursă de lumină era veioza de pe notiera de lângă pat. Însă aceasta lumina prea slab, nu-mi puteam da seama unde mă aflu. Mă durea capul şi aveam senzaţia că cineva bate doba în el. În plus ceva îmi strândea cu putere talia şi sub capul meu pe lângă perna moale mai era ceva tare. Am atins ceea ce îmi înconjura talia „Un braţ?”.M-am întors cu greu în strânsoarea braţului şi acum mă aflam faţă în faţă cu cel care mă ţinea strâns lipită de el. Un parfum cunoscut mi-a invadat nările şi mi-am dat seama că e Ian. Din cauza luminii slabe, de abia îi puteam distinge trăsăturile feţei, dar respiraţia lui caldă şi mişcările pieptului mi-au dat de înţeles că doarme.

Simt cum ceva îmi atinge obrazul şi mai apoi buzele. Încerc să deschid ochii dar pleoapele îmi sunt prea grele. Caut marginea plăpumii şi mi-o trag peste cap, un râs gutural a răsunat zgomotos iar asta m-a făcut să deschid ochii şi se feresc plapuma.

— Neaţa, prinţesă.

Ian era lângă mine şi mă privea zâmbitor. I-am răspuns cu un neaţa, ce a semănat mai mult cu un mârâit iar el a tras plapuma de pe mine zâmbind.

— Trebuie să te scoli, somnoroaso. Este deja ora 11.

— Nu vreau.

— Te duci singură la baie sau te duc eu?

— Mă descurc.

A ieşit din cameră iar eu abia acum mi-am dat seama că eram îmbrăcată intră cămaşă albă bărbătească „Iar m-a văzut goală”.

Am făcut un duş fierbinte iar cu un prosop alb mi-am acoperit corpul. Când am ieşit din baie am văzut că pe pat deja mă aştepta un set nou de lenjerie intima „Ce naiba are un magazin propriu în casă?”.Era negru din dantelă „Mamă ce gusturi rafinate are!”.Am îmbrăcat din nou cămaşa lui şi m-am aşezat înapoi în pat. Starea de mahmureală se făcea uşor simţită şi nu era deloc plăcut. Eram în dormitorul lui şi parfumul lui îmi inunda nările. M-am întins în pat şi priveam tavanul când am auzit cum uşa se deschide. Ian a intrat în cameră şi s-a aşezat lângă mine pe pat.

— Văd că-ţi place cămaşa mea.

— Ha, ha. Nu am altceva ce să îmbrac.

Mi-a zâmbit ştrengăreşte şi m-a apucat de mână şi m-a ridicat în picioare.

— Să mergem.

— Unde?

— Să mănânci.

— Nu merg nicăieri, tu nu vezi cum sunt îmbrăcată?

— A, asta. Da ce are?

— Nu te mai holba la mine nu ies din cameră aşa.

— Bine, bine.

A ieşit din cameră iar la scurt timp s-a întors cu o pereche de pantaloni scurţ şi o bluză albă. După ce m-am îmbrăcat l-am urmat în linişte pe holul care avea pe o parte şi pe alta mai multe uşi negre din lemn masiv, câteva tablouri în culori reci se arătau pe pereţii gri iar lămpile aveau o formă deosebită. Holul era foarte bine luminat iar scările pe care le-am coborât erau din lemn şi cu balustradă din fier. M-a condus către o încăpere imensă decorată în stil gotic.

Am luat loc pe unul dintre scaunele de la masa imensă din lemn şi cercetam totul cu atenţie. Ferestrele enorme aveau vedere spre o grădină, şi după cum se vedea era plină cu flori colorate. Draperiile de un gri greoi erau acompaniate de altele de un alb mai finuţ. Masa la care mă aflam era ovală şi avea în jurul ei 10 scaune. În cameră nu era niciun dulap sau altceva. Doar candelabrul enorm de deasupra mesei părea rupt din poveste. Sutele de becuşoare erau asemenea unor păpădii ce erau gata să cadă. Am tresărit când cineva mi-a urat poftă bună. Pe masă era aşezată mai multe feluri de bucate. Puiul de abia rumenit în cuptor arăta delicios iar cele două feluri de salate îmi făceau stomacul să scoată sunete ciudate. Ian a tăiat o bucată din pui şi a pus-o în farfuria sa. După ce a tăiat-o mărunt şi a pus şi câte puţină salată, a luat şi a schimbat farfuria mea cu a lui.

— Ce faci?

— Doar mănâncă.

— Ah, ce autoritar eşti.

M-a privit şi mi-a zâmbit ştrengăreşte. După ce am mâncat o doamnă trecută de prima tinereţe a strâns masa iar noi am mers în grădină. Grădina propriu-zisă era imensă. El chiar avea şi propria pădure „Câţi bani oare are tipul ăsta?”.După mai multe ore în care am zâmbit şi ne-am tot plimbat am decis să ne întoarcem. La uşa din spate am fost întâmpinaţi de un tip masiv care i-a spus nu ştiu ce la ureche iar chipul lui Ian s-a încruntat.

— Diana, mergi te rog la mine în dormitor, eu vin imediat.

A plecat grăbit de lângă mine şi eu am rămas singură.

Mergeam liniştită când am cam încurcat holurile. Din greşeală am ajuns în bucătărie „Nu haide Diana cât de uitucă poţi să fii?”.După ce am ieşit din bucătărie am dat în sfârşit de living. La scurt timp eram deja în dormitorul lui şi studiam atent dresingul. Aveam o mulţime de cămăşi, toate de culoare albă, neagră sau gri. Mai erau şi câteva albastre toate maiourile aveau cam aceleaşi culori. Ceasuri de diferite modelele şi cravate din cele mai diverse, desigur şi aici negrul şi griul erau stăpâne. După ce m-am plictisit să-i studiez drensigul am ieşit pe terasa plină cu flori. Atenţia mi-a fost atrasă de cele câteva maşini din curte şi bărbaţii îmbrăcaţi la patru ace. Acestea stăteau cu toţii în linie dreaptă şi ascultau tot ce le spunea Ian. După câteva minute cu toţii au dat din cap că înţeleg şi s-au urcat în maşini. Unul dintre ei nu avea sacou dar în schimb avea la brâu un pistol, asta m-a făcut să mă cutremur şi să mi se ridice părul. Ian era un om de afaceri şi din câte ştiu eu destul de puternic, deci e normal ca oamenii lui să aibă arme în posesie. După ce am privit cum maşinile ies grăbite iar Ian a mai dat câteva telefoane am intrat înapoi în cameră şi m-am trântit pe pat. Am stat tolănită în pat minute lungi, poate chiar zeci de minute până am auzit o bătaie uşoară în uşă.

— Intră.

După uşă a apărut o doamnă în uniformă albgri o servitoarelor şi mi-a zâmbit.

— Domnişoară, cina este pregătită, vă rog să coborâţi jos, masa este aşezată.

— Mulţumesc dar unde este Ian?

— Tânărul Stăpân va veni şi el la cină.

Am răsuflat zgomotos şi am urmat-o în tăcere. Chiar lângă masă era o altă domnişoară care m-a salutat politicos şi mi-a tras scaunul. Nu eram obişnuită cu atâta atenţie şi supunere, îmi părea straniu să fiu tratată aşa şi asta se vedea de la o poştă. Domnişoara care m-a ajutat cu scaunul mi-a pus supă şi s-a făcut nevăzută. Mă jucam cu lingura prin farfurie când am auzit o voce uşor răguşită şi sexi.

— De ce nu mănânci?

— Tu parcă ai spus că vii repede? i-o tai nervoasă iar el i-a loc pe scaunul de lângă mine.

— Iartă-mă, au apărut nişte treburi urgente. Şi-a pus mâna peste a mea şi mii de fulgere m-au trecut, efectului asupra mea era uimitor. Simţeam pericolul când eram cu el dar felul cum mă făcea să mă simt, protejată şi iubită chiar dacă doar prin gesturi mici nu a făcut-o nimeni.

— Bine. Am răspuns într-un final bonsumflată.

Cina a decurs în liniște, desigur dacă nu i-au în calcul și cele câteva apeluri care i-au tot întrerupt masa. După ce am terminat cina m-am ridicat liniștită și am plecat în dormitor. El vorbea l-a telefon și nici nu a observat când m-am sculat. Simțeam că lacrimile sunt gata să-mi inunde ochii, le-am reținut cu greu și am ieșit pe terasă. Nu înțelegeam de unde atâtea emoții, nu aveam de ce să fiu supărată pe el. El era salvatorul meu nu iubitul, chiar dacă între noi au apărut unele sentimente. Soarele apunea și lumina ușor roșiatică mă calma. Am simțit două brațe puternice ce să înfășoară în jurul taliei mele și un sărut tandru pe gât. M-am întors spre Ian iar acesta a început să mă sărute, sărutul tandru s-a transformat în unul mai sălbat și m-ai pasional. M-a luat în brațe și m-a dus în dormitor. După ce m-a așezat pe pat săruturile au coborât pe gât iar când a băgat mâna pe sub bluză un gând mi-a străpuns capul „Ce dracu' fac? Sunt pregătită? Nici nu știu ce relație am cu el? Cum să fac asta dacă, la naiba sunt virgina, nu sunt pregătită".Am început să tremur iar el s-a oprit brusc. A scos mâna de sub bluză și m-a tras în brațele sale.

— Iartă-mă, nu trebuia să fac asta, ești încă vulnerabila.

M-a îmbrățișat mai strâns și și-a cufundat fața în părul meu.

— Nu asta este problema. Am spus cu o voce aproape stinsă.

— Atunci care este?

— Care este natura relației noastre?

— Aaa, asta era problema? Atunci cred că e cazul să clarificăm lucrurile.

S-a apropiat de mine și și-a lipit fruntea de-a mea.

— Domnișoară Diană, vrei să fii iubita mea?

La auzul întrebării lui inima pur şi simplu mi-a sărit din piept. Am dat din cap afirmativ iar el m-a sărutat scurt şi m-a luat din nou în braţe.

Am deschis ochi şi razele soarelui m-au făcut să îi închid la loc. I-am deschis din nou şi am dat să mă scol din pat când un braţ puternic m-a tras înapoi.

— Unde crezi că pleci?

Am zâmbit şi m-am întors spre el. Avea privirea încă somnoroasă iar ochii săi de un albastru oceanic mă priveau atenţi.

— Ai încercat să fugi de mine?

— Nu. Am răspun cu o voce inocentă.

— Nu te cred.

A început să mă gâdile iar zâmbetul meu colorat răsuna în toată camera. După câteva minute s-a oprit şi m-a sărutat.

Eu încercam cu greu să-mi calmez respiraţia dar el se râdea.

— Tu vrei să mă omori?

— Da. S-a năpustit asupra mea cu alte săruturi, mi-a muşcat uşor buza inferioară iar un geamăt involuntar mi-a scăpat. A coborât cu săruturile asupra gâtului meu apoi s-a oprit.

— Mă duc să fac un duş.

S-a ridicat de lângă mine şi a intrat în baie iar eu am rămas cu ochii în soare. După câteva minute a ieşit doar cu un prosop în jurul taliei. Era imposibil să nu observi cum prosopul ăla îi atârna atât de periculos de şolduri. Am ridicat privirea de la şolduri la abdomenul bine lucrat, mi-am muşcat buza şi mi-am mişcat privirea mai sus. Avea gâtul gros, se vedea că era sportiv, maxilarul pătrat iar buzele rozalii erau ude. Am dat cu privirea de ochii lui şi mi s-a urcat sângele în obraji. El stătea şi se uita la mine cu o sprânceană ridicată.

M-am ridicat repede şi am alergat în baie. Mi-am dat jos hainele şi mă tot numeam proasta „La naiba cât de penibil, m-a prins când mă holbam la el şi îl dezbrăcam din priviri, de parcă ar avea multe de dezbrăcat".Cât am făcut duş, imaginea lui m-a bântuit. Îmi tremurau mâinile şi nici nu puteam să-mi aşez prosopul ăla în jurul meu. Când am ieşit el nu mai era în cameră spre norocul meu. Pe pat mă şi aşteptau alte haine şi un bilet.

Iubito cred că trebuie să-ţi facem propria garderopă
Altfel cred că surorile mele o să facă praf şi pulbere.
Apropo ştiu că ţi-a plăcut ce ai văzut.
Vino în bucătărie.

Am îmbrăcat în grabă blugii şi bluza roză şi am coborât în bucătărie. Aici Ian mă aştepta cu masa deja pusă şi cu un buchet imens de lalele albe.

— Bună dimineaţa. S-a apropiat de mine şi m-a sărutat pe frunte. E pentru tine.

Am luat buchetul de lalele şi l-am sărutat pe obraz.

— Bună dimineaţa.

Şi-a pus mâna pe spatele meu şi fluturii din stomacul meu au început să-şi facă de cap. Pe masă ne aştepta o omletă gustoasă şi două ceşti cu cafea.

— Prinţesa mea, ce ai dori să faci azi?

— Nu ştiu.

— Ce zici să privim un film?

— Ok, dar eu îl aleg.

— Ok.

Am terminat de mâncat şi Ian m-a luat de mână. M-a condus pe un coridor care avea în capăt o uşă. A deschis-o şi m-a lăsat să intru prima. În faţa mea era o adevărată sală de cinema, doar că în dimensiuni mai mici. Îl locul scaunelor erau câteva canapele negre şi televizorul din faţa mea era cât peretele. Am tresărit când degetele lui Ian s-au împletit cu ale mele.

— Ce film vrei să vizionăm?

— Nu ştiu.

— Ce zici de un film de groază?

— Nu. Aproape am strigat.

Mi-a zâmbit ştrengăreşte.

— Ştiam eu. Atunci ce zici de o dramă siropoasă?

— Nu nici asta. Vreau o comedie.

— Bine, atunci urmează-mă.

M-a condus către un raft plin cu filme. Unele nici nu erau apărute pe marele ecrane. Îmi plimbam degetul peste ele şi m-am oprit asupra unui film animat. L-am ridicat în sus iar Ian mă privea încruntat.

— Bine, ăsta să fie. A răsuflat zgomotos şi s-a îndreptat spre un colţ al camerei unde se afla aparatura. M-am făcut comod pe una dintre canapele şi imediat Ian a venit lângă mine cu popcorn. S-a aşezat confortabil lângă mine şi am început amândoi să ronţăim popcorn. Chiar dacă la început s-a cam plâns că nu am ales filmul potrivit şi că nu e mic să se uite la aşa ceva. La fazele amuzante se râdea mai tare ca mine iar eu aruncam cu popcorn în el să termine că nu înţeleg nimic. Într-un sfârşit totul în jurul nostru era numai popcorn iar Ian se ţinea de burtă din cauza că a râs prea mult.

— Doamne nu mai pot, mă doare burta.

— Parcă ziceai că nu am ales bine filmul.

— Eu?! Când am zis asta?

— Acuşi am să-ţi aduc aminte. Am aruncat din nou cu popcorn în el iar el s-a năpustit asupra mea şi a început să mă gâdile. Mă zbăteam sub corpul lui enorm, dar nu puteam scăpa. Într-un sfârşit s-a oprit şi mi-a ferit câteva şuviţe de pe chip. Şi-a apropiat chipul de al meu şi m-a sărutat. Mâna sa se plimbla uşor pe corpul meu, cu fiecare atingere mă înnebunea din ce în ce mai mult şi limba lui domina fără probleme. Şi-a îndepărtat buzele de ale mele pentru a o gură de aer. A coborât lasciv cu săruturi pe gât şi involuntar un geamăt de plăcere s-a făcut auzit. Mi-am muşcat buza şi spatele mi s-a încovoit puţin iar sânii mei i-au atins pieptul. Un mârâit s-a făcut simţit pe gâtul meu iar braţul lui s-a strecurat sub spatele meu. În clipa următoare m-a ridicat şi mi-a şoptit senzual la ureche.

— Cred că prânzul este gata.

Am deschis ochii şi încercam să-mi calmez respiraţia. Nu înţeleg cum m-am lăsat aşa uşor în braţele lui. Sunt prea slabă în faţa lui şi prea naivă. Trebuie să fiu mai puternică, nu trebuie să-i permit să ajungă aşa uşor în pantalonii mei.

— Mănâncă.

Am tresărit, nici nu ştiu când am ajuns în living. El stătea relaxat în faţa mea şi mă privea atent.

— La ce te gândeşti?

— La… nimic.

Am luat doar câteva înghiţituri, până şi alea de abia le-am putut înghiţi. Gândul îmi stătea la slăbiciunea mea şi la cât de aiurită sunt în preajma lui. Mă jucam cu furculiţa prin mâncare când am simţit o mână ce se aşază pe chipul meu.

— Ce nu-ţi dă pace?

— Nimic. Totul e ok.

— Minţi.

— Nu.

Mi-a zâmbit şi m-a sărutat cast pe buze.

— Eşti o mare mincinoasă. Mi-a şoptit cu buzele lipite de ale mele.

— Deci când doreşti să te duc acasă?

— Cred că ar fi bine după prânz.

— Bine. Atunci termină de mâncat iar eu te duc acasă.

M-a mai sărutat odată pe obraz şi s-a aşezat la locul lui. După alte câteva înghiţituri m-am sculat de la masă iar el m-a privit cu o sprânceană ridicată.

— Ce te uiţi aşa la mine?

— Mănânci cam puţin.

— Din cauza că nu-mi este foame.

A dat să mai spună ceva, dar a fost întrerupt de unul din oamenii lui.

— Îmi cer scuze de deranj domnule, dar aveţi un vizitator.

— Cine.

— Domnişoara Grey.

Am rămas şocată, oare este vorba despre Lora Grey? Dar Ian nu arăta nimic doar maxelarul îi trăda starea de nevorsitate.

— Conduo în cabinetul meu.

— Da, domnule.

— Dianamănâncă tot din farfurie. Ne întâlnim peste câteva minute în living.

După ce mi-a spus asta a ieşit val – vârtej din cameră iar eu m-am sculat şi am mers în living.

M-am aşezat confortabil pe unul dintre fotolii când am auzit un strigăt. M-am ridicat de pe fotoliu şi m-am îndreptat spre sursa sunetului. Acum se auzeau mai mult strigăte, sunetul era tot mai puternic şi mai puternic. Se auzeau două glasuri, unul de femeie şi altul de bărbat. Tot ce înţelegeam din conversaţia lor erau doar nişte frânturi şi nu puteam să le pun cap la cap.

— Ţi-am spus să te…

— Nu-mi spune tu mie ce să…

„Drace nu înţeleg nimic".

Am lipit urechea de uşă dar tot nu înţelegeam mare treabă.

— Lora nu te băga…

„Lora? Deci e Lora Grey".

— Nu te las să o distrugi. Tonul ei era unui ameninţător şi destul de ridicat.

— Cineţia spus că…

— Eu ştiu cum sunteţi…

— Tu nu mă cunoşti aşa de…

— Ba da, te previn ţine-te departe de…

— Dacă nu, ce?

— Ian eşti…

— Asta sunt eu, iar tu ieşi dracului din casa mea.

— Bine eu am să plec, dar tu…

Am auzit cum se îndrepta spre uşă, am plecat iute şi m-am aşezat pe fotoliu. Uşa s-a deschis iar după ea a apărut Lora nervoasă şi cu faţa roşie. De cum m-a văzut s-a apropiat de mine şi o vedeam cum încearcă să se calmeze. Mi-a dat poşeta şi mi-a zâmbit.

— Salut, acestea sunt lucrurile tale.

— Mulţumesc., Deci iată cui i-a spus Ian să aibă grijă de lucrurile mele, interesant. Care este relaţia dintre ei?”

— Ce zici dacă te duc eu acasă?

Nici nu am dovedit să răspund că Ian a făcut-o pentru mine.

— Nu este nevoie să te deranjezi. O duc eu.

— Nu este niciun deranj.

— Lora eu am spus ceva.

Ea a înghiţit zgomotos şi i-a aruncat câteva priviri ucigătoare. Palmele îi erau strânse în pumni iar tensiunea dintre ei putea fi tăiată cu cuţitul.

— Ok, fie. A spus nervoasă după care s-a întors spre mine. Ne vedem mâine la muncă. Pa.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe ambii obraji după care a plecat grăbită fără ca măcar să dovedesc să-i spun şi eu pa.

Am urmărit-o cu privirea până a dispărut din vizor. Ian stătea în faţa mea şi mai nu scotea fum pe nări.

— E totul ok?

— Da. Mergem?

— Da.

În faţa uşii ne aştepta un Audi R8 negru, mat. Un bărbat înalt, bine făcut, în costum albastru mi-a deschis uşa iar lui Ian altul în costum negru i-a dat cheile. În mai puţin de 30 de minute am ajuns în faţa blocului meu.

— Mulţumesc.

— Nu scapi tu doar cu un mulţumesc.

M-am apropiat de el şi l-am sărutat. După ce am ieşit din maşină i-am mai aruncat o privire iar el mi-a zâmbit. Doar după ce am ajuns în bloc a pornit maşina şi a plecat.

După bine vine rău cum după plecări urmează şi întoarceri

Capitolul 9: Plecarea

„Doamne iar clinchetul ăsta de clopoţei" Mârâi nervoasă şi caut telefonul. După ce o opresc, mă ridic cu greu în fund şi-mi las picioarele să cadă pe podea. Tresar când simt răceala de sub picioare şi mă scol cu greu în picioare. Dau draperiile de la geam la o parte şi închid ochii când lumina mă loveşte în faţă. Mă întind ca pisica şi casc de câteva ori. După un duş călduţ şi omleta acompaniată de o ceaşcă de cafea cu lapte, mă îmbrac într-o rochie neagră, care mi se mulează perfect pe corp şi îmi este cam cu o palmă mai sus de genunchi. Iau telefonul de pe pat cu gândul să chem un taxi când începe să sune.

— Neaţa, iubito.

— Neaţa.

— Ai luat micul dejun?

— Da.

— Să nu chemi niciun taxi căci eu am trimis o maşină pentru tine.

— Ce? Ţip nervoasă.

— Am trimis o maşină să te ducă la serviciu.

— Ian tu ai înnebunit. Cum ai trimis o maşină?

— Aşa cum se trimite, desigur că eu şofer. Spune el ironic.

— Nu mă ironiza că ştii ce am în vedere.

— Eşti iubita mea, iar eu vreau să am grijă de tine.

— Ian mă descurc şi fără atâta grijă.

— Hai să nu ne certăm chiar de la început.

Respir zgomotos şi mormăi un bine enervată.

— Uite aşa. Ne vedem la pauza de masă?

— Ok.

Am închis apelul şi am strâns telefonul în mână. Eram enervată la culme, nu îmi plăcea când cineva era aşa autoritar cu mine. Uram aşa comportament, iar faptul că este bogat nu îi oferă puterea să fie aşa autoritar cu mine. Nu sunt o posesie, sunt o persoană, până la urmă sunt iubita lui. Am coborât scările nervosă şi spunând câteva cuvinte nu tocmai ortodoxe. Cum am ieşit pe uşa blocului am şi văzut o maşină neagră iar lângă ea un bărbat tânăr îmbrăcat într-un costum negru. Am răsuflat zgomotos şi m-am îndreptat spre el.

— Bună dimineaţa domnişoară Diana.

— Bună dimineaţa. I-am zâmbit fals iar el doar mi-a deschis portiera şi m-a privit cu aceeaşi mutră serioasă. Se vedea clar pe chipul lui că nu prea avea mare plăcere să mă conducă la locul de muncă.

Tot drumul o tăcere infernală a fost între noi iar privirile lui pline de dispreţ care mi le tot arunca, mă enervau rău de tot. Am coborât nervoasă din maşină şi am trântit portiera în urma mea.

Ascensorul era arhi plin şi nu era loc nici să mişti un deget. Starea mea de nervozitate putea fi simţită deja foarte bine şi maxilarul meu încordat risca să se rupă din minută în minută. Nu ştiu de unde atâţea nervi de nicăieri, dar mai sunt şi zile din astea când starea asta de toată frumuseţea cade din pod. Am intrat în birou şi am trântit poşeta pe scaun.

Ziua a decurs normal. Desigur dacă nu punem în ecuaţie şi starea mea care mă făcea să arăt ca o bombă care va exploda la cea mai mică provocare. Am luat prânzul cu proaspătul meu iubit care într-un sfârşit a căzut deacort să nu-mi mai trimită maşina şi să nu mai fie aşa de autoritar. Spre seară când eram gata să plec acasă în cabinet a apărut Lora.

— Salut.

— Salut.

— Putem să vorbim?

— Da desigur. Chiar dacă nu aveam starea necesară de-a vorbi.

— Uite nu ştiu ce relaţie ai tu cu verişorul meu dar trebuie să fii mai atentă.

— Verişorul tău?

— Da, Ian, îngâmfatul cela e verişorul meu.

Chiar dacă complimentul drăguţ adresat lui Ian m-a făcut să chicotesc, şocul era la fel vizibil. Ei doi erau verişori.

— De ce spui asta?

— Ian nu este chiar un om asemenea unei cărţi deschise. Este mai bine un seif cu un cod din o mie de cifre. Este foarte complicat şi viaţa lui…

Nu a apucat să continue căci am primit un mesaj de la Ian care mă atenţiona că a ajuns.

— Îmi pare rău Lora, dar trebuie să plec.

Ea a aprobat nemulţumită din cap iar eu am ieşit în grabă. Ian m-a condus acasă şi tot drumul s-a plâns cât e de plictisitor la birou. Prezenţa lui mă liniştea iar atmosfera era una foarte degajată. A doua zi spre nefricirea mea era în întârziere din cauza afurisitului de taxi care a întârziat. Am intrat iute în ascensor şi am apăsat butonul pentru etajul meu. În timp ce-mi aşezam rochia am simţit o privire ce mă studia. M-am întors spre sursă şi am văzut un tip înalt, brunet, cu ochi verz, corp atletic şi cireaşa de pe tort cred că era rânjetul său pervers. L-am privit cu o sprânceană ridicată iar el a continuat să rânjească drăceşte.

— Ştii că nu e frumos să te uiţi aşa insistent la oamenii necunoscuţi?

— Păi nu suntem chiar aşa de necunoscuţi.

— Da? Eu nu ştiu cum dar nu ţin minte să te fi cunoscut.

— Eu te-am văzut în club. Dar ai dispărut la fel de misterios cum ai şi apărut. Eşti reală măcar?

— Da sunt.

— Atunci domnişoară permite-mi să mă prezint. Mă numesc

Eliot şi sunt interesant de dumneavoastră.

— Mă numesc Diana şi mai du-te dracu'.

După replica mea acidă mă aşteptam să se simtă ofensat dar el doar a zâmbit şi s-a apropiat de mine, mult prea aproape. Dar uşile de la ascensor s-au deschis şi m-am strecurat pe lângă el „Salvată de clopoţel".

— Oricum am să pun mâna pe tine duduie.

Am încremenit când am auzit replica lui care s-a făcut auzită pe tot holul iar toate privirile erau întoarse spre mine. Însă am decis să nu acord importanţă unui nemernic ca el, am intrat rapid în birou şi din cauza că starea mea era asemenea celei de ieri, toţi prezenţi m-au privit nedumeriţi.

— Încă nu ţi-a pierit starea asta de nervozitate, prinţesă?

— Tim avea să fiu mai bine dispusă dacă nu eram agasată de un individ ciudat.

— Ciudat?

— Da.

— Ce s-a întâmplat mai precis?

După ce le-am povestit păţania prin care am trecut mai devreme toţi se prăpădeau de râs.

— Ce e aşa de amuzant? Întreb eu ofticată.

— Păi în primul rând că când ai povestit păreai că ai diaree şi în al doilea rând că celui mai mare playboy din companie şi cred că şi din oraş i s-a pus pata pe tine.

— Super altul nu s-a găsit mai de treabă.

— Ei lasă, eşti tinerică, frumuşică şi ai şi un corp mişto. Trebuie să fii orb ca să nu ţi se pună pata pe tine.

— Lasă-mă cu dulcegăriile astea.

L-am ferit pe Tim de lângă mine şi am stârnit un nou val de zâmbete. Pe parcursul zilei m-am mai calmat. Am luat prânzul cu colegii mei şi totul a decurs într-o atmosferă plăcută.

Seara când am ajuns acasă mi-am aruncat pantofii cât mai departe de mine şi am făcut o baie cu multă spumă. Când am ieşit telefonul meu a început să vibreze, semn că am primit un mesaj.

Ian

Iubito nu ştiu unde ţii tu telefonul, dar promit că am să

ți-l leg de gât. Te sun deja de jumate de ora și nu pot da de tine. Vreau să-ți spun că plec în Irlanda cu munca și mă întorc peste câteva zile. O să te sun când mă întorc. Sper să ții telefonul lângă tine.

Diana

Dragul meu, dar mai devreme nu ți-a venit în minte să mă previi? Și apropo am făcut baie, de aceea nu ți-am răspuns Măria Ta.

Ian

Iubito e o urgența. Am aflat și eu acum jumate de oră. Și nu-mi pasa unde ai fost, trebuia să ai telefonul lângă tine.

Diana

Da, trebuia să-i fac și lui o baie?

Ian

Dacă asta înseamnă să fie cu tine, atunci Da.

Diana

Știi ceva? Nu te înfoia în pene, că semeni a orice pasăre numai a Cocoș nu.

Ian

Nici nu am cum să semăn a cocoș. Și pentru informarea îngerimii dumneavoastră sunt un Om de afaceri de succes. Și iubirea mea, eu mă întorc înapoi peste câteva zile și o să-ți tăbăcesc fundul ăla frumos și bombat.

Diana

Măria Ta trebuie să mai creşti ca să ajungi la fundul meu.

Ian

Şi eu care credeam că trebuie să mă aplec.

Diana

Eu nu vorbesc despre înălţime. Şi cu aroganţa asta nu ajungi tu degrabă la el.

Ian

Ne-am suprat cumva?

Diana

Nu, dar nu ştiu cine şi cui o să-i tăbăcească fundul.

Ian

O să vedem. Bine prinţesa mea, vorbim când ajung în Irlanda. Ai grijă de tine.

Diana

Bine Măria Ta. Şi eu te iubesc.

Ian

Ţine telefonul lângă tine.

Diana

Yes şir.

Stăteam în pat şi râdeam singură de conversaţia noastră. Să vorbesc cu el chiar şi prin mesaje, era un calmant perfect. Chiar şi somnul a venit mai uşor. Chiar dacă îmi era frică că m-am ataşat aşa de repede de el, totuşi să mă bucur de moment nu mă împiedica nimic.

Uneori viaţa are nişte surprize pentru noi. Cel mai important este să ştim cum să mergem învingători printre ele

Capitolul 10 O primă greşeală

Săptămâna următoare a venit cu paşi rapizi. Cu Ian am vorbit zilnic. Iar munca mi-a ţinut gândurile ocupate. Călătoria lui de afaceri s-a prelungit şi a întors doar duminică seara târziu. De dimineaţă m-am sculat cu un zâmbet colorat pe chip. De abia aşteptam să-l văd şi să-l îmbrăţişez. Am îmbrăcat o rochie lipită pe corp de un roşu pal. Era cu o palmă mai sus de genunchi iar pantofii cu toc de 10 cm o făceau să pară şi mai scurtă. Mi-am îndreptat părul şi l-am lăsat pe spate. Machiajul nud îmi oferea stropul de fineţe de care avea nevoie o divă ca mine. Mi-am luat geanta şi am ieşit din apartament. Soarele strălucea pe cerul senin şi lumea era în graba sa monotonă. Am intrat în companie şi l-am salutat pe portar. Spre norocul meu în ascensor se aflau doar două fete care au urcat doar până la nivelul doi. Dar la al treilea s-a urcat nu altul decât drăguţul de Eliot.

— Mamă, mamă ce oameni.

I-am aruncat o privire dispreţuitoare iar acesta a zâmbit drăceşte. Ziua aceasta era prea perfectă ca cineva ca el să mi-o strice.

— Ce, pisica ne-a păpat limba?

— Altă treabă nu ai?

— Am, dar nu este la fel de importantă ca tine.

Uşile asecensorului s-au deschid la nivelul unde lucram eu. Mi-am dat părul pe spate asemenea unei dive şi l-am privit superior.

— Priveşte dar nu atinge.

Cu astea spuse am ieşit din ascensor şi doar zâmbetul lui zgomotos şi sunetul ritmic al pantofilor mei răsuna pe hol.

— Bună dimineaţa.

Toţi şi-au întors privirea spre mine iar Tim a fluierat.

— Domnişoară nu aţi greşit uşa?

— Nu.

Am zâmbit iar ceilanţi m-au salutat. Orele treceau greu, mult prea greu. Eram nerăbdătoare să-l văd. De aceea nu am mai aşteptat seara, dar am decis să merg să-i fac o surpriză în timpul prânzului. Am plecat mai devreme cu câteva minute ca colegii mei şi am luat un taxi. După vreo 20 de minute eram deja în faţa companiei lui. Am trecut fără probleme de portar şi domnişoarele de la recepţie deoarece el deja le spusese că dacă vin eu vreodată să îmi permită să trec. Am urcat până la ultimul nivel şi am mers în partea dreaptă a holului, aşa cum mi-a explicat el. La capătul holului era o uşă din lemn masiv. M-am uitat la ceas şi am văzut că ora prânzului era începută deja de 15 minute, de aceea nu era nicio secretară care să-mi taie calea. M-am mai uitat încă o dată în oglinda ce o aveam în poşetă şi mi-am dus mâinile peste rochie, ca să mă asigur că e bine aşezată. Am inspirat şi expirat zgomotos, apoi am apucat ambele mânere şi am deschid uşile. Aveam un zâmbet colorat şi îngeresc pe chip, dar care mi-a dispărut îndată ce uşile erau larg deschise. El era în fotoliul de la biroul iar deasupra lui era o blondă cu cămaşa deschisă. Faţa lui era între sânii ei şi mâinile îi erau bine aşezate pe fundul acesteia. Am înghiţit în sec şi o lacrimă mi s-a prelins pe obraz. Mi-a îngheţat sângele în vene. Priveam scena terefiantă din faţa mea şi nu găseam putere să plec de acolo. Ei erau atât de absorbiţi de ceea ce făceau că nici nu şi-au dat seama că era şi o a treia persoană prezentă acolo deja de câteva secunde. Gemetele blondei răsunat în toată încăperea şi la un moment dat şi-a lăsat capul pe spate. Când m-a văzut a sărit ca arsă din poala lui şi încerca disperată să-şi aşeze hainele. El a privit-o câteva clipe nedumerit, iar când şi-a dat seama ce se întâmplă a încremenit. Mi-am muşcat buza cu putere şi am privit-o pe blondă.

— Nu te mai chinui atâta să te aranjezi. Continuaţi ce aţi început.

Am văzut cum mâinile fetei îi tremurau pe nasturii cămaşăi, dar m-am întors şi am plecat în grabă. L-am auzit pe el cum strigă după mine şi mă strigă, dar nimic nu mă putea opri. Am apăsat grăbită pe butonul de la ascensor, iar uşile acestuia s-au deschis imediat. În timp ce uşile sale se închideau a ajuns şi el în dreptul lor. Privirea lui era îndurerată şi puteam observa o urmă de tristeţe în acei ochi mirifici. Dar halul în care era. Cămaşa deschisă şi părul său ciufului m-au trezit. El m-a înşelat chiar după o perioadă atât de scurtă. Iar eu mă uitam la ochii lui. Ce naiba nu e în regulă cu mine.

Am trecut grăbită pe lângă fetele de la recepţie şi pe lângă portar. Cu toţii mă priveau ciudat şi mila din ochii lor mă ardea., Ce naiba vă uitaţi toţi aşa la mine?".Am luat primul taxi care mi-a ieşit în cale şi i-am dat adresa de la apartamentul meu. După ce am închis uşa de la apartament, am căzut pe podeaua rece în hohote de plâns. MI-am îmbrăţişat corpul cu propriile braţe şi am plâns minute în şir. După ce ochii îmi erau seci, m-am ridicat de jos şi am mers la baie. M-am privit în oglindă şi am văzut ochii roşii şi machiajul întins. Arătam ca un personaj din filmele horror. Simţeam cum gâtul mă arde din cauza hohotelor de disperare de mai devreme. Eram slăbită şi capul mă durea îngrozitor. Mi-am spălat faţa şi mi-am periat părul. După ce mi-am făcut un nou machiaj am zâmbit fals în faţa oglinzii şi am mers din nou la muncă.

Nu am dat la nimeni nimic de bănuit, am zâmbit şi am glumit alături de ceilanţi chiar dacă mă simţeam ca o epavă. Seara când am ajuns acasă, alte hohote pline de lacrimi şi durere promiteau să iasă la iveală, dar le-am oprit şi mi-am ocupat timpul cu altceva. Imaginea cu acea fufă în poala lui încă mă bântuia dar o dramă şi nişte popcorn i-a alungat pe amândoi din mintea mea.

Dimineaţa am fost trezită de soneria de la uşă ce suna insistent. Mi-am luat halatul pe mine şi am deschis uşa. În faţa mea ea un bărbat.

— Bună dimineaţa, Domnişoara Diana?

— Da.

— Vă rog să semnaţi aici?

— Pentru ce?

— Că puteţi primi aceste buchete de flori.

Mi-a arătat cele trei buchete de trandafiri albi. Pentru moment am dorit să îl bat cu ele în cap, dar altă idee năstrușnică mi-a venit și am semnat acolo unde mi-a arătat el. După ce mi-a dus florile în bucătărie i-am mulțumit politicos iar el a plecat. Priveam acele buchete și deja îmi imaginam fața lui Ian când va vedea ce am făcut cu ele. Am făcut un duș și m-am îmbrăcat într-o rochie bej ce-mi acoperea genunchii. Decolteul pătrat îmi scotea în evidență sânii frumoși, iar felul cum se așeza pe corp, îmi dădea senzația că sunt goală. Pantofii de aceiași culoare îmi ofereau înălțime, machiajul puțin mai strident decât cel de ieri îmi oferea o aură de fată rea. Am luat cele trei buchete și am mers spre biroul celui ce m-a înșelat. Nici măcar nu am luat micul dejun, ca să îmi pot împlini planul diabolic. Portarul și fetele de la repție mă priveau suspecte dar eu mergeam mândră și nepăsătoare. Când am ajuns în fața cabinetului lui Ian cele două secretare au sărit ca arse. Și ce surpriză una dintre ele era chiar blonda cu care și-a tras-o ieri, sau avea să și-o tragă.

— Deschide-mi ușa.

— Ce? Glasul ei era șocat și părea mai mult o șoaptă.

— Eu știam că ești curvă, dar nu și surdă. Deci deschide dracului ușa asta odată. Am ridicat tonul iar aceasta a început să tremure. S-a îndreptat cu pași rapizi spre cele două uși și le-a deschis. Am intrat în cabinet și am lăsat buchetele cu flori jos.

— Adu-mi o forfecă, o foaie și un pix.

— Ce?

— Adu la dracu' o forfecă, o foaie și un pix.

De data aceasta am ţipat mai tare şi a ajuns şi la urechile ei. În câteva secunde tot ce am cerut aveam în faţa mea. Am tăiat legătura cu care erau legat fiecare buchet şi am aruncat trandafirii prin tot cabinetul, sau aproape prin tot, căci era un cabinet al naibii de mare. Pe foaie am scris Fack you şi am pus-o pe biroul lui, ca să fiu sigură că o găseşte, nu de alta, dar dacă se pierde. Am ieşit din birou sub privirea şocată a celor două secretare. M-am întors spre ele şi am privit-o pe blondă.

— Am decorat un pic biroul domnului Ian. Aşa ca să te simţi mai bine când ţi-o trage. Nu de alta, dar era cam sumbru.

Am privit-o superior iar aceasta şi-a strâns pumnii. Dispreţul din privirea mea a făcut-o pe celălantă să chicotească, iar pe fufă să roşească de furie.

*

Am intrat în birou şi am rămas şocat. Prin tot biroul erau aruncaţi trandafiri albi.

— Cine a făcut dezastrul acesta aici? Eram nervos şi eram în stare să ucid pe cel care era vinovat de imaginea din faţa mea. Mi-au ajuns surprizele cât pentru an. Mai întâi problemele cu transportul în Iranda, după care Diana care vine pe nepusă masă şi acum şi asta.

— Domnule îmi pare rău. Liliana tremura în faţa mea şi cu greu m-am abţinut să nu o lovesc. Uram oamenii slabi, care se temeau şi de umbra lor.

— Explică-mi normal ce s-a întâmplat.

— A venit fata care ne-a prins data trecută şi…

— Ea a făcut acest dezastru?

— Da.

Am răsuflat zgomotos şi m-am aşezat pe fotoliul din faţa biroului. Privirea mi-a căzut pe o foaie din faţa mea care scria „Fack you”.Mi-am arcuit buzele într-un zâmbet şi mi-am trecut mâna prin păr „Ce înger sălbatic”.Are o fire răzbunătoare şi destul de puternică. Fata asta îmi place din ce în ce mai mult. Simt că la ea nu e vorba doar de atracţie fizică. Iubesc felul ei de a fi, zâmbetul, privirea, gesturile ei copilăreşti. În acest oraş e o raritate să întâlneşti aşa fete. Pentru prima dată îmi este frică să nu o rănesc, lumea mea nu e raiul de care are nevoie. Acest iad e un infern chiar şi pentru mine.

Surprizele au şi feţe întunecate
Capitolul 11Gustul răzbunării

După dezastrul ce l-am făcut la Ian în cabinet mă simţeam mult mai bine. Zâmbeam singură în ascensor, când mă gândeam la ce faţă va face când va vedea mica mea operă de artă. Am intrat mândră în cabinetul notru şi toate privirile s-au îndreptat spre mine.

— Felicitări. Au spus toţi în cor.

— Cu ce? îi priveam suspect şi nu înţelegeam ce se petrece. „Oare am mai făcut vreo ceva?

— De azi eşti designer la această companie.

— Ce? O Dumnezeule. Am sărit în sus de fericire şi cu toţii m-au îmbrăţişat.

— Trebuie să sărbătorim.

— Numai la băutură îţi stă gândul. Tim mai vino printre oamenii de rând şi lasă chefurile.

El i-a aruncat o privire ucigătoare lui Frederic iar acesta l-a luat la ghiontit. Am început toate să râdem de joaca lor copilăroasă. Dar veselia nu a durat mult căci telefonul meu a început să sune. Era Ian. Asta înseamnă că a văzut dezastrul. I-am închis apelul şi am început să râd.

— Ce e cu zâmbetul acesta diabolic. Unde ţi-ai băgat codiţa?

— Undeva.

Am început cu toţii să râdeam iar Tim a dat dezaprobator din cap.

Prima jumătate a zilei a fost foarte încărcată, iar eu ca designer vestimentar, am gustat din adevărata muncă grea. Unde mai pui că Deibora sau în traducere Scorpia mi-a cerut o schiţă până la sfârşitul zilei.

Ne pregăteam cu toţii să mergem să mâncăm când uşile s-au deschis şi un Ian zâmbitor a apărut. Cu toţii au tăcut şi îl priveau temători, semn că eu toţii îl ştiau.

— Bună ziua domnule Diamond. A spus într-un sfârşit, Frederic.

— Bună ziua Frederic. Cum merge treaba pe la voi? A întrebat în timp ce se îndrepta spre noi. M-a privit discret şi mi s-a urcat inima în gât „Până aici mi-a fost".

— Bine domnule.

— Sper că Deibora nu vă mănâncă zilele.

— Nu domnule.

— Bine, atunci nu am de ce să-mi fac griji. S-a întors spre mine şi mi-a zâmbit.

— Mergem iubito?

„Iubito? Cât de idiot poţi să fii ca să-mi spună aşa după ce a făcut?".Am schiţat un zâmbet fals şi l-am privit superior.

— Mă scuzaţi domnule, dar vă cunosc?

El s-a apropiat de mine şi mi-a cuprins talia cu un braţ.

— Iubito ai cumva memorie de scurtă durată? Poate trebuie să mergem la un medic să te consulte? Mi-a şoptit la ureche.

Am înghiţit în sec şi pot să jur că am văzut o sclipire drăcească în privirea sa.

— Nu.

Şi-a strâns mai tare braţul în jurul meu şi m-a tras lângă corpul său. M-a sărutat cast pe obraz şi şi-a apropiat buzele de urechea mea.

— Ce prinţesă cuminte. Vocea lui era suavă şi uşoara răguşeală mi-a trimis fiori prin tot corpul.

În timp ce ieşeam din cabinet mi-am privit prietenii şi colegii care aveau chipurile palide şi şocate. Fetele aveau gura uşor deschisă iar Tim se scărpina la ceafă şi mă privea confuz.

Când am ajuns în ascensor am încercat să mă îndepărtez de el, dar nu m-a lăsat, chiar a încercat să mă sărute, imbecilul.

Nu am scos un cuvânt până la restaurant. Chiar dacă el a mai încercat să lege câte o conversaţie eu mă prefăceam că sunt ocupată cu privitul pe geam sau cu degetele din poală. Ştiam că asta îl enerva, iar felul cum strângea volanul îmi confirma asta. La restaurant ne-am aşezat într-un compartiment particular şi el a comandat pentru amândoi.

— Iubito ce sunt mofturile astea?

L-am privit cu o sprânceană ridicată.

— Cum îndrăzneşti să mă întrebi asta?

— Ce vrei să spui cu asta?

„Gata, asta a fost punctul”.

M-am ridicat sfidătoare în picioare şi mi-am sprijinit mâinile pe masă.

— Tu ai probleme cu capul? Cum îţi permiţi să vii la mine la birou şi să-mi spui iubito?

— Diana i-a loc.

— Nu-mi spune mie ce să fac. Tu eşti cel care m-a înşelat.

— Nu te-am înşelat.

— A da, atunci cum se numeşte faptul că o blondă era în braţele tale pe jumate dezbrăcată. Am ridicat tonul şi am trântit cu pumnii în masă.

El s-a ridicat de pe scaunul său şi şi-a încordat maxilarul. Chiar dacă îşi păstra tonul calm, cuta dintre sprâncene îi trăda starea de nervozitate.

— Stai jos. Tonul său era nervos şi deja orice urmă de calm a dispărut.

— Ştii ceva du-te naibii cu autoritatea ta şi cu aroganţa asta superioară.

Am dat să ies, dar el mi-a apucat mâna dreaptă şi m-a tras spre el. M-am lovit de corpul său şi am dat să-l lovesc dar mi-a oprit mâna. Uşa s-a deschid şi o domnişoară a intrat cu mâncarea noastră în cameră. Am luat paharul de suc de pe tavă şi i l-am aruncat în faţă. Mi-a dat drumul ca să-şi şteargă sucul de pe faţă. Domnişoara care a adus mâncarea a scăpat tava jos şi a dus mâna la gură speriată când mi-a văzut isprava. Am ieşit în grabă din restaurant şi am oprit un taxi. Toată după amiaza am fost nervoasă şi cu greu m-am abţinut să nu mă descarc pe colegii mei. Seara când am ajuns acasă am făcut un duş şi am încercat timp de o oră să adorm, dar fără nicio şansă. M-am îmbrăcat într-un hanorac şi o pereche de blugi strâmţi. Mi-am luat telefonul şi căştile şi am ieşit afară să mă plimb. New York-ul era frumos în lumina lunii, o senzaţie de déjà vu m-a cuprins. Mi-am adus aminte prima seară când am admirat acest oraş, alături de prietena mea. Mă plimbam deja de câteva ore şi am decis să mă întorc. Eram aproape de blocul meu când cineva mi-a pus la gură o bucată de material cu un miros ciudat. Pleoapele mi-au devenit grele şi am simţit cum două braţe mari mă prind când sunt gata să cad jos.

*

Asta a pus capac, cum îşi permite să arunce cu suc în mine. Fata aceasta crede că eu sunt unul din băieţeii lui tăticu'.

— Tu la ce dracu' te uiţi, adu-mi ceva cu ce să mă şterg. Am ţipat la fata care încă stătea ca o stană de piatră şi mă privea.

— B…bine. A ieşit din cameră, iar eu am rămas singur şi nervos. Am răsturnat masa din faţa mea şi am dat cu piciorul în scaunul pe care a stat răsfăţata aia. În câteva clipe fata de mai devreme s-a întors cu un prosop şi mi l-a întins cu mâinile care îi tremurau. I l-am smuls din mână iar ea a dispărut din faţa mea într-o clipă. După ce mi-am şters sucul de pe faţă, mi-am dezbrăcat sacoul şi l-am aruncat pe undeva pe jos. Am ieşit nervos din restaurant şi am pornit maşina. După ce am lovit de câteva ori volanul am pornit în viteză spre casă. Când am ajuns am trântit portiera cu putere şi am intrat în casă. Denis stătea în fotoliu şi cu picioarele pe masa de ceai.

— Ţi-am spus să nu mai stai cu picioarele pe masă. M-am răstita la el, iar acesta a sărit ca ars.

— Ce ai frate? Ce te-a muşcat de ai turbat în aşa hal?

I-am ignorat întrebarea şi am urcat la mine în cameră. După un duş scurt am îmbrăcat o pereche de blugi, negri, uşor strâmţi şi un maiou de aceeaşi culoare. Am coborât la primul nivel şi l-am întâlnit iar pe Denis care nu ştiu ce îi spunea unei servitoare. I-am aruncat o privire urâtă, iar acesta m-a privit cu o sprânceană ridicată. Am urcat din nou în maşină şi m-am oprit la primul bar decent care mi-a ieşit în cale. Am stat destul de mult şi am băut, căci când am ieşit afară era beznă deja. Iar eu de abia mă puteam ţine pe picioare. După ce m-am învârtit de câteva ori prin jurul maşinii am deschis şi portiera. Am răsuflat zgomotos când m-am aşezat pe scaunul şoferului şi mi-am sprijinit capul de volan. Am luat sticla de apă de lângă scaun şi am băut câteva înghiţituri. Am rotit cheia în contact şi motorul a început să toarcă. Am pornit spre nicăieri, mergeam pe străzile oraşului şi nu-mi dădeam seama unde mă îndrept. Am oprit maşina şi am ieşit din ea. Am ridicat capul în sus şi am privit cerul înstelat. Am îndreptat privirea spre blocul care era în faţa mea şi am rămas şocat, era blocul unde trăia ea. Picioarele au început să meargă singure spre uşa blocului şi în câteva minute eram în faţa uşii ei. Am apăsat pe sonerie şi aceasta a scos un sunet asurzitor. Sunam deja de câteva minute şi nimeni nu-mi răspunde. Nervii îmi erau întinşi la maxim. Aveam de gând să bat cu pumnii în uşă când o bătrână a deschis uşa de la apartamentul vecin şi m-a privit speriată.

— Degeaba suni, proprietara a plecat de câteva ore bune şi nu s-a mai întors.

— Mai exact de câte ore?

— De vreo cinci sau patru ore.

— Bine. Mulţumesc.

Femeia s-a întors în apartamentu el, iar eu m-am sprijinit de uşă şi m-am lăsat uşor în jos. Simţeam cum îmi fuge pământul de sub picioare., Unde eşti Diana?”Ami treceau prin minte cele mai negre gânduri. Speram ca niciunul dintre ele să nu se adeverească.

*

Mă dureau încheieturile şi eram uşor ameţită. Am întredeschis ochii şi totul era în ceaţă. Am încercam să-mi mişc mâinile, dar nu am putut. Erau legate cu ceva metalic şi eram aşezată pe ceva asemănător cu un scaun. Uşor uşor imaginea din faţa mea devenea mai clari. Mă aflam într-o cameră fără geamuri şi în faţa mea era o masă metalică. Am auzit un rânjet şi m-am întors spre sursă. Într-un colţ, sprijinit de perete, era un bărbat îmbrăcat într-un hanorac şi cu glugă în cap. Din cauza umbrei ce o lăsa gluga pe chipul său nu-i puteam vedea chipul, dar mânecile hanoracului îi erau uşor răsucite şi lăsa la iveală braţele tatuate.

— Te-ai trezit prinţesă? Glasul lui era gros şi sarcasmul cu care mi s-a adresat m-a făcut să-mi încordez maxelarul, nervoasă.

A scos un telefon din buzunarul hanoracului şi a tastat un mesaj. Doar după câteva secunde în cameră a intrat un bărbat chelios şi mic de statură. Burta mare îl făcea să arate a femeie însărcinată în luna a nouă. Îl priveam temătoare iar ei s-a apropiat de mine şi a rânjit. Mi-a luat faţa între degete, iar eu am încercat să mă smulg dintre ele, dar fără reuşită.

— Măi, măi, ce avem noi aici? Prinţesa mafiotului.

Am înghiţit în sec şi încercam să diger informaţia care tocmai am auzit-o. Despre ce mafiot vorbeşte? Eu nu am legătură cu niciun mafiot.

— Oare ce să fac cu tine?

Mă privea cu ochii săi goi iar eu tremuram din toate încheieturile. Mi-am adunat ultimele puteri şi i-am aruncat o înjurătură.

— Du-te dracului!

Pentru curajul meu care nici nu ştiu de unde îl mai aveam am primit o palmă ce mi-a făcut obrazul să usture. Mi-am muşcat buza cu putere când o lacrimă a vrut să-mi părăsească ochii şi mi-am ridicat din nou privirea spre el. Am mai primit o palmă peste celălalt obraz şi de data aceasta nu mi-am mai putut opri lacrimile. Şi-a apropiat chipul de al meu şi i-am simţit buzele jegoase pe obrazul meu.

— Acum înţeleg de ce şi-a pierdut minţile târâtura aia aşa de repede după tine. Până şi lacrimile tale au un gust dulciu. Înger din toate punctele de vedere. Ce gust bun are răzbunarea.

Lacrimile îmi udau obrajii şi suspinam în tăcere. După ce monstrul burtos m-a mai privit câteva clipe a plecat şi şi-a luat şi maimuţele după el. Au închis uşa şi un ţipăt disperat de durere şi suferinţă a răsunat în toată camera.

Uneori din dorinţa să protejăm greşim

Capitolul 12Salvarea

Eram deja de ceva timp în camera aceasta. Nu ştiu cât timp a trecut mai exact, dar eram slăbită, îmi era foame, îmi era sete şi din cauza că am ţipat după ajutor am rămas şi fără glas. Mă dureau încheieturile de la mâini din cauza cătuşelor prea strânse. Vedeam totul în ceaţă din cauza slăbiciunilor ce se tot îndeseau. Respiram sacând şi mă rugam să fiu salvată. Acesta nu mei era un vis. Era pură realitate, atât de dură şi dureroasă. De ce eu? Cu ce am greşit? Nu înţelegeam unde am călcat strâmb de sunt aşa pedepsită? Încă mă gândeam la ceea ce a spus tipul cu burtă. Despre ce mafiot vorbeşte? Din câte ştiu eu nu am cu niciunul vreo legătură. Unicul cu care am avut o relaţie e Ian, iar el nu poate fi un mafiot. Poate e autoritar şi vrea să-mi controleze fiecare pas, dar asta nu-l face mafiot.

Stăteam cu capul aplecat şi încercam să-mi reglez respiraţia. Deja îmi pierdeam cumpătul. Chiar dacă glasul mi-a revenit nu doream să strig, oricum nu mă auzea nimeni. O lacrimă mi s-a prelins pe obraz şi a ajuns la buze. Mi-am muşcat buza ca să le opresc pe celelalte, dar fără nicio izbândă. Obrajii îmi erau inundaţi şi doar din când în când se mai auzea câte un suspin din partea mea. Ştiam că sunt slabă şi uram asta la mine. Dar nu mai puteam, mă durea tot corpul şi deja gândurile negre mi-au dat de ştire ce mă aşteaptă. Am lăsat hohotele de durere să iasă la suprafaţă şi să-mi ducă odată cu ele şi durere. Dar durerea nu dispărea, puterile îmi erau secate şi deja şi ochii prea uscaţi.

Am auzit cum se deschide uşa metalică, dar din cauza că eram prea slabă totul era în ceaţă. Am simţit cum chipul îmi este luat între două palme şi un sărut cum se aşază pe unul dintre obrajii. Se auzeau nişte voci, dar nu puteam înţelege nimic. Auzeam frânturi de sunete şi nimic mai mult. Mâinile mi-au fost eliberate şi am fost ridicată de pe scaunul metalic. Braţele îmi atârnau în jos şi nici nu aveam putere să le ridic şi să le duc în jurul gâtului celui care m-a luat de acolo.

*

Îl mângâiam chipul angelic, ce arăta acum aşa de bolnăvicios. Era atât de slăbită şi fiecare bătaie a inimii ei era o nouă speranţă că se va face bine. Monstrul ăla a avut grijă să o drogheze în aşa hal încât să nu-şi dea nici ea seama ce i s-a întâmplat. Mi-am trecut mâna de câteva ori prin păr şi m-am ridicat de lângă ea. Am ieşit din cameră şi m-am dus în subsol. Am intrat în camera „specială" şi am rânjit când am văzut pe butoiul chelios legat în aceiaşi poziţie cum a fost şi iubita mea. M-am oprit în faţa lui şi l-am privit dezgustat. Mi-am încordat maxelarul şi mi-am rotit capul, ca mai apoi să urmeze o lovitură în maxilarul lui. Acesta a scâncit de durere

iar eu i-am făcut semn cu capul unuia din oamenii mei să-mi dea mănuşile. Nu doream să-mi murdăresc mâinile cu sângele acestui jegos. Îmi era de ajuns sufletul cât sânge avea pe el. Mi-am dezbrăcat sacoul şi am luat mănuşile. După ce mi le-am pus l-am mai lovit de câţiva ori la faţă apoi am coborât spre burta lui. După ce m-am săturat să îl lovesc i-am ridicat bărbia între degetele mele, iar acesta mi-a scuipat sânge pe cămaşă. Cei câţiva oameni care erau martori la mica demonstraţie au sărit ca arşi din locurile lor şi au dat să vină spre mine. Le-am făcut semn să stea pe loc şi i-am mai oferit un pumn în maxelar cu toată puterea. De data aceasta nu a mai zâmbit. I-am auzit scâncetul îndurerat şi la scurt timp a scuipat doi dinţi jos. I-am mai oferit un pumn la fel de puternic în celălantă parte a maxelarului şi iar a scuipat nişte dinţi. I-am ridicat din nou bărbia şi l-am privit cu ură.

Acesta când mi-a întâlnit privirea a tresărit şi puteam vedea tema din ochii lui.

— Cine naiba te-a angajat? l-am întrebat calm, iar acesta nu spunea nimic.

— Ştiu sigur că nu eşti tu capul opaţiunii, ai burta prea mare ca să ai şi creier încreţit.

Acesta a scuipat din nou sânge, deja pe faţa mea şi asta m-a făcut să-mi pierd cumpătul pe un moment. M-am îndepărtat de el şi mi-am dat mănuşile jos.

— Terminaţil în cele mai dure chinuri. Am dat să ies din cameră când vocea lui s-a auzit.

— Ea nu se va opri până nu se va răzbuna. M-am oprit pentru o clipă, după care am plecat din loc.

Am intrat în living şi am aruncat cămaşa undeva pe podea. Mi-am turnat nişte coniac într-un pahar şi am luat câteva înghiţituri.

— Gata? S-a auzit vocea lui Denis din spatele meu.

— Da. Vreau să afli pentru cine lucrează.

— Am aflat deja. Dar nu o să te prea bucure.

— Spune-mi odată.

— Numele Linda Jefferson îţi sună cunoscut?

M-am întors brusc spre el şi am pus paharul din mâna mea pe marginea unui fotoliu.

— Vreau să mi-o aduci cât de curând posibil.

— Oamenii noştri deja lucrează. Chiar dacă va fi greu să o găsim, nu e imposibil. Deja am dat de ceva urme. Sper doar să nu fie vreo pistă falsă.

— Ce dracu' nu înţelegi prin ceea că vreau să mi-o aduci cât de curând posibil? Asta înseamnă azi în traducere. Am ţipat la el, iar acesta a dat aprobator din cap.

Am ridicat scările furios şi am intrat în dormitorul meu. Diana încă era inconştientă, dar cel puţin obrajii ei nu mai erau de o culoare vineţie. Mi-am făcut un duş şi mi-am înfăşurat în jurul taliei un prosop.

Eram întins lângă ea şi-i mângâiam chipul drăgălaş. Era atât de fragilă şi pură. Fata asta mi-a intrat pe sub piele atât de uşor. În doar câteva zile am ajuns să o ador, să vreau să o protejez şi dacă e nevoie să o încui într-un turn şi să nu se atingă nimeni de ea. Ea atât de încăpăţânată şi vrea să fie pe propriile picioare. Uneori e atât de visătoare, iar alteori atât de matură. I-am sărutat fruntea, apoi buzele sale uscate. Mi-am luat o pereche de blugi mai largi ce-mi lăsau banda de la boxeri la iveală şi m-am aşezată iar lângă ea. Uşor, uşor am adormit.

*

MI-am întredeschis încet ochii şi am văzut că sunt într-o cameră. I-am deschis şi am văzut că sunt în dormitorul lui Ian. Mi-am întors capul spre dreapta şi l-am văzut pe însăşi Ian ce dormea lângă mine la bustul gol. Mâna lui o ţinea pe a mea iar cu celălantă mi-a îmbrăţişat talia. Era atât de drăgălaş când dormea şi chipul lui nu mai arăta a unui bărbat puternic, dar a unui puşti ce se bucură de somnul său.

M-am ricat în fund şi l-am simţit cum se foieşte lângă mine. A întredeschis ochii şi un zâmbet i-a apărut pe buze.

— Diana?

— Aha.

S-a ridicat lângă mine şi m-a sărutat pe obraz.

— Te simţi bine?

— Da. Cum am ajuns aici?

— Ce zici să-ţi explic după cină.

— Nu, vreau acum.

— Diana, trebuie să mănânci, eşti prea slăbită.

— Nu vreau.

— Diana de ce trebuie mereu să te joci cu nervii mei?

— Iar tu de ce nu-mi explici cum ajuns aici?

— Bine fie. Te-am adus eu. Acum eşti mulţumită?

— Nu. Vreau să-mi explici, de ce m-au răpit acei oameni şi…

— Diana ajunge, întrebările după cină. Fie că vrei fie că nu.

S-a ridicat ofticat de lângă mine şi s-a dus în dresing şi s-a întos îmbrăcat cu un maiou alb.

— Nu am de gând să mănânc. Mă răstesc la el iar acesta îşi trece mâna prin păr.

— Vrei cumva să te hrănesc cu forţa?

— De ce, ai fi în stare? Adică ce întreb şi eu. Desigur, cum mare Ian să nu poată să hrănească o puştoaică.

— Diana de ce faci asta? M-a întrebat cu un glas domol.

— Vreau răspunsuri Ian. Vreau adevărul ăla blestemat. Nu mai vreau minciuni. Am ţipat la el în timp ce m-am ridicat de pe pat. Eram puţin ameţită, dar am făcut efortul să mă ţin pe picioare.

— Vrei adevărul? Chiar vrei adevărul? A ţipat la mine.

— Da, vreau adevărul gol, goluţ. I-am răspuns cu acelaşi ton, iar el m-a privit cu ochii săi întunecaţi. Era nervos şi încordat.

— Bine. Eu sunt un om de afaceri important. Am mulţi duşmani. Foarte mulţi. Şi se pare că unii au aflat de tine.

— Atunci de ce te-au numit mafiot?

— Nu am idee. Poate pentru că tatăl meu a fost unul.

— A fost? Am întrebat în şoaptă.

— Da. Părinţii mei sunt morţi.

Asta explica multe. Felul lui de a fi poate se datora şi faptului că nu avea părinţi. M-am apropiat de el şi mi-am ridicat privirea spre a lui. El s-a apropiat faţa de a mea şi m-a sărutat. Nu era un sărut simplu sau unul pasional şi complicat. Era unul plin de iubire şi durere, unul dintre cele pline de disperare şi dorinţă să te refugiezi în el. La sfârşit mi-a muşcat buza de jos şi simţeam cum înnebunesc.

— Să mergem să mâncăm. Mi-a şoptit la ureche înainte ca să mă apuce de mână şi să ieşim împreună din cameră.

La masa din living deja aşezată ne aştepta un alt băiat. Tasta de cu zor în telefonul său, dar cum ne-am aşezat şi-a ridicat privirea spre noi şi a zâmbit.

— În sfârşit. Putem începe? A întrebat pe un ton jucăuş, iar Ian a aprobat din cap. Am mâncat într-o linişte mortală, în cameră se auzeau doar sunetele tacâmurilor şi telefonul tipului de la masă, care vibra din când în când. Când aproape terminam, Ian a lăsat nervos tacâmurile pe masă şi i-a aruncat o privire urâtă băiatului din faţa noastră.

— Tu cel puţin la masă poţi să nu mai ai telefonul în preajmă? Fufele alea nu pot cinci minute fără tine?

Chiar dacă mă aşteptam ca băiatul să se sperie sau cel puţin să arunce telefonul undeva mai departe, el a rânjit drăceşte şi a început să tasteze, iar telefonul.

— Denis! Ian şi-a încordat maxelarul, iar băiatul a ridicat privirea din telefon.

— Ian! Nu te mai uita aşa la mine. Tipa asta e bună rău de tot. Ştii de cât timp încerc să o am?

— Dacă erai destul de „cool" aşa cum te crezi tu, nu mai era nevoie să aştepţi atâta.

— Scuze, eu nu sunt marele Ian, care pocneşte din degete, iar fetele îi sărută picioarele. A spus băiatul pe un ton jucăuş.

— Ai să-ţi iei acuşi o palmă peste cap chiar dacă eşti doar cu un an mai mic.

— Ooo mamă! A exclamat şi a dus mâna la gură ca să-şi ascundă zâmbetul malefic.

Ian a luat un măr din bolul cu fructe şi l-a aruncat în Denis, iar acesta s-a ferit înainte ca să-i fie lovit capul drăguţ.

— Ţinteşti prost. Îmbătrâneşti domnule Ian. A adăugat Denis pe un ton badiocuritär şi s-a sculat de la masă.

Ian a pus mâna de data asta pe o portocală şi se pregătea să o arunce în el când Denis a luat-o la goană râzând. Am izbucnit în râs şi nu mă puteam abţine. Ian s-a întors spre mine ofticat şi mă privea nedumerit.

— Ce-i aşa amuzant?

— Voi! Sunteţi aşa drăgălaşi. Am spus printre hohote de râs.

Sunteţi cumva fraţi?

— Eu şi cu el? Ferească Dumnezeu să am un aşa frate. Eu am doar surori.

— Mai mari sau mai mici?

— Mai mici. Gemene.

— Şi eu de ce încă nu le cunosc? Am întrebat ofticată.

— Totul la timpul lui, iubirea mea.

După cină, la insistenţele mele Ian m-a condus acasă. Chiar, dacă mă aşteptam să mergem doar noi doi spre casa mea, după noi au mai pornit trei maşini. Când am ajuns, am coborât şi Ian m-a urmat. Din cele trei maşini care ne-au urmat au ieşit zece oameni îmbrăcaţi în costume.

— Ian de ce ne urmează toţi aceşti oameni?

— Pentru siguranţa ta.

— Dar sunt prea mulţi.

— Dacă îţi par prea mulţi, atunci nu o să-i las pe toţi aici?

— Ce să faci?!

— Iubito e vorba de siguranţa ta, iar eu cu asta nu mă joc.

— Ian, dar nu crezi că ar trebui să mă întrebi şi pe mine? Nu crezi că e normal să ştiu şi eu când iei decizii ce mă implică?

Cu fiecare cuvânt tonul meu devenea mai grav şi mai nervos.

— Dacă îţi spuneam, nu avea să fii de acord.

— Ian, omul ăla nu o să-mi mai facă rău.

— Desigur, de unde l-am trimis nu are cum să-ţi facă.

— Ce… ce i-ai făcut? l-am întrebat şocată.

— Nu contează. Vocea lui era rece şi pentru prima dată mi-a fost frică de el.

După un moment de tăcere în care m-am gândit ce putea el să-i facă şi alungam cele mai negre gânduri.

— Ian…

— Ce e?

— Nu… nu vreasu aceşti oameni după mine.

— Iubito! A şoptit calm şi uşor exasperat.

— Nu Ian, nu vreau.

— Bine. Şi-a trecut mâna prin păr şi m-a privit blând. Acceptăi măcar în seara aceasta.

Am oftat exasperată şi am aprobat din cap. Acesta s-a apropiat de mine şi mi-a luat faţa între palmele sale. M-a sărutat pe frunte şi puteam simţi tensiune ce îi devora corpul.

— Te rog nu mai ieşi noaptea târziu din casă, nici dacă nu poţi dormi, nici dacă arde casa şi nici dacă arde tot oraşul. Ok? Am aprobat din cap zâmbind şi el m-a strâns în braţe. Înainte de plecare l-am sărutat pe obraz şi am intrat în bloc.

A doua zi, dis de dimineaţă am cercetat percarea cu atenţie şi nu am găsit nici urmă de oamenii lui. Semn că s-a ţinut de cuvânt, ceea ce părea prea ireal. Când am ajuns la muncă, am intrat direct la Lora. În drum spre biroul ei mă tot gândeam ce minciună credibilă să-i spun şi nimic nu-mi venea în cap. Când m-am dezmeticit eu deja bătuse-m la uşă şi un intră" s-a auzit. Am răsuflat zgomotos şi am intrat. Lora şi-a ridicat ochii de pe schiţele din faţa sa şi m-a privit încruntată. Apoi chipul ei s-a limpezit.

— Lora ce surpriză. Nu mă aşteptam să vii azi.

— Ce vrei să spui?

Ea s-a ridicat de pe fotoliu şi a venit în faţa mea.

— Ian mi-a spus că eşti bolnavă şi…Dar s-a oprit brusc şi mi-a apucat mâinile. Le-a ridicat mai sus şi mi-a rusucit puţin bluza. Între sprâncenele ei s-a format o cută şi privirea i-sa întunecat.

— Diana ce sunt astea? Mi-a arătat urmele ce au rămas de la catuşe şi am înghiţit în sec. Era o observatoare bună, chiar prea bună. Le-am dat până şi cu fon de ten, dar tot mai erau vizibile.

— Diana? A ridicat tonul la o notă mult mai înaltă, iar eu mi-am dras mâinile dintre ale ei.

— Nimic. Dau să mă întorc şi să plec, dar aceasta mă apucă de mână şi mă întoarce forţat spre ea.

— Tu nu ai foast bolnavă. Ce ţi s-a întâmplat?

O priveam tăcută, iar ea încruntată. Spune-mi odată.

— Am fost răpită. Ţip la ea, iar aceasta încremeneşte.

— Ştiam eu că idiotul ăla te va băga în probleme. Mi-a dat drumul la mâini şi s-a prijinit cu ele de birou.

— Ce? Ce vrei să spui?

— Diana, tu nu ai idee în ce nebunie te-ai băgat.

— Atunci explică-mi. Mă apropii de ea, dar aceasta se îndepărtează.

— Nu, nu pot. M-ar ucide dacă…Şi iar a lăsat fraza neterminată.

— Cine? Cine te-ar ucide? Lora ce se petrece? Glasul meu era o şoaptă gâtuită şi îndurerată.

— Diana te rog pleacă. Doar pleacă. Vocea ei tremura şi deja îmi dădeam seama că plânge. M-am apropiat de ea însă aceasta mi-a făcut semn cu mâna să plec.

Uneori viaţa ne arată şi coţii. Chiar dacă nu sunt ai noştri ei tot ne zgâriie.

Capitolul 13 Întorsături drastice

Au trecut deja două săptămâni de când am fost răpită şi salvată. În tot acest timp l-am văzut pe Ian doar o dată din cauza călătoriilor lui de afaceri. În ultimele două zile nici măcar nu s-a obosit să mă sune. Am încercat eu să fac primul pas, dar nici nu a răspuns. Şi ca ziua să fie şi mai frumoasă pe la noi a venit doamna Deibora. Aceasta a început, iar cu pretenţiile ei care fac pe toată lumea să vomite, a stricat o zi frumoasă, uneori cred că specialitatea ei adevărată este să distrugă buna dispoziţie oamenilor. Mai erau doar 20 de minute până se termină ziua de muncă şi aşteptam cu inima în dinţi să ies odată pe uşa acestei companii. Mă sufocam cu fiecare secundă şi băteam enervată cu unghiile în masă. Cum au trecut cele 20 de minute am ieşit în grabă şi am alergat spre ascensor. Soarele încă era măreţ şi frumos pe cer, doar claxoanele maşinilor stricau toată frumuseţea. Am închis ochii pentru o clipă şi am inspirat aerul de oraş.

Am auzit cum cineva bate undeva alături de mine cu degetele în capota vreunei maşini şi am deschis ochii. În dreapta mea era Ian sprijinit de capota unei maşini de un albastru mat. Ochii îi erau ascunşi de o pereche de ochelari, iar corpul său atletic era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni din stofă neagră, puţin mulaţi şi o cămaşă albă, deschisă la primii doi nasturi. În braţe ţinea un buchet de orhidei albastre. Am mers încet spre el şi când am ajuns în dreptul lui mi-am încrucişat braţele la piep şi l-am privit cu o sprânceană ridicată.

— Domnule nu v-aţi pierdut?

El a râs la afirmaţia mea. Din doi paşi a ajuns lângă mine şi m-a luat în braţe. Am scăpat poşeta jos şi mi-am pus mâinile pe umerii lui. A ridicat capul spre mine şi mi-a zâmbit.

— Dacă nu mă săruţi, nu te las jos. A spus pe un ton supărăcios.

— Eu nu mă supăr. Am răspuns serioasă.

I-am scos ochelarii şi i-am pus la mine pe cap. M-am apropiat de buzele lui şi l-am sărutat cast. Însă lui nu i-a fost de ajuns. M-a lăsat jos şi m-a tras aproape de el. După un sărut lung şi pasional a urmat altul presărat pe fruntea mea. Am ridicat privirea spre el şi l-am mai sărutat odată, dar pe maxelar. Acesta a zâmbit şi a băgat între noi doi buchetul de flori.

— Sunt pentru tine prinţesa mea. Le-am luat în mână şi le-am privit atent.

— De ce tocmai aceste flori?

— Deoarece sunt la fel de fine, pure şi gingaşe ca tine, iar albastrul este culoarea ochilor mei, la fel de rechi ca mine. Mi-a şoptit, iar i-am zâmbit şi am pus o palmă pe chipul lui.

— Nu, tu eşti cald. A zâmbit din nou şi m-a mai sărutat odată pe frunte.

— Să mergem.

— Unde?

— O să vezi.

M-a condus la maşină şi mi-a deschis portiera. În timp ce conducea mâna mea era peste a lui, care era peste schimbătorul de viteze. Prin oraş a condus cu viteză legală însă în apropiere de ieşirea din oraş, a început să crească constant. Când eram deja în afara oraşului noi nu mergeam, noi zburam pe autostradă. Nu eram o maniacă a vitezei, dar îmi plăcea. Ian se mai întorcea din când în când spre mine şi-mi zâmbea. Chiar dacă chipul îi radia de fericire şi asta îmi făcea inima să sară de la locul ei mai tare ca viteza cu care ne deplasam, asta nu înseamnă că nu mă rugam la Dumnezeu să nu mor pe aici pe undeva. După vreo cincisprezece minute ne apropian de un grup de vile enorme. El a oprit în faţa uneia dintre ele. S-a dat jos din maşină şi a tasta un cod pe panoul de lângă poartă. Cu un sunet strident porţile din fier masiv s-au deschis şi în faţa noastră era o alee lungă ce ducea la frumoasa vilă albă. Când am ajuns în faţa ei, am coborât fără să-l mai aştept pe el. Vila avea trei nivele şi un gazon perfect tuns de jur-împrejur. Am tresărit când Ian a pus mâna pe talia mea şi m-a sărutat pe obraz.

— Bun venit în micul meu ascunziş.

— Mic?!

— Da. A spus nepăsător în timp ce a urcat scările, a scos un set de chei din buzunar şi a descuiat uşa. S-a întors spre mine şi mi-a zâmbit. Vii?

Am urcat scrările fără să-i răspun şi când eram lângă el, acesta s-a aplecat brusc şi m-a luat în braţe, asemenea unei mirese.

— Ce faci?!

— Te duc în casă nouă. A spus serios.

— Dar asta nu se face doar la nuntă?!

— Nu, eu nu ştiam de asta. A răspuns zâmbind şi m-a sărutat pe obraz. M-a aşezat pe o canapea şi mi-a şoptit că se întoarce imediat. Am aprobat din cap, iar el a plecat. Eram într-o cameră ce părea să fie living. Chiar în faţa mea era un şemineu mare şi un televizor deasupra lui. În spatele meu păreau să fie geamurile, aveau draperiile trase şi nu lăsau lumina să intre. M-am ridicat de pe canapea şi le-am dat la o parte. Acum camera era mult mai uşor de examenat şi mult mai plăcută. Cum era şi de aşteptat albastrul era prezent şi aici, chiar dacă mai puţin, dar exista. Cele două fotolii şi cele două canapele erau de un alb imaculat, iar în centrul lor era o măsuţă mică pentru ceai. Pe jos în faţa şemineului era un covor pufos, negru. Mi-am descălţat pantofii cu toc înalt şi i-am lăsat atent lângă una dintre canapele. Am păşit pe covorul moale şi simţeam cum firicele de lâniţă îmi mângâiau tălpile, era o senzaţie plăcută ce mă relaxa. Am ridicat privirea deasupra televizorului şi am văzut câteva poze înrămate aşezate pe raftul de deasupra. Din cauza luminii ce venea de afară nu puteam distinge bine chipurile celor de pe poze, de aceea am decis să mă ridic pe vârfuri. Mă chinuiam să distig cine erau în poze când am simţit două mâini pe talia mea şi cum pierd contactul cu covorul pufos.

— Ia-le. S-a auzit vocea lui Ian.

— Sigur?

— Da.

Am luat cele patru poze şi uşor am simţit din nou covurl sub picioarele mele. Ian mi-a luat una dintre ele şi m-a condus spre un fotoliu. S-a aşezat şi m-a tras în poala lui. A pus poza pe care mi-a luat-o în faţa noastră.

— Acestea sunt părinţii mei.

În poză era un bărbat se îmbrăţişa tandru o femeie. Păreau atât de fericiţi şi împliniţi. Femeia avea părul negru asemenea şi bărbatul. Ochii ei erau albaştri, dar nu reci, privirea ei era caldă şi gingaşă. Dar a bărbatului era mai dură, avea ochii negri şi uşor îmblânziţi. Se vedea o ochiul liber dragostea cu care o privea şi cu câtă proţecţie o ţinea în braţe. Corpul ei tras ca prin inel era asemenea unei păpuşi pe lângă cel al lui, care era altletic şi mai mare.

— Când au murit tata avea 37 iar mama 32.Durerea din glasul lui m-a făcut să mă întors şi să văd o imagine terifiantă. Ochii săi erau plini de lacrimi şi o lacrimă i se prelingea pe obraz. Am oprit-o cu buzele male şi i-am sărutat obrajii. Acesta m-a strâns mai tare în braţe şi şi-a ascuns chipul în umărul meu. Am lăsat pozele într-o parte şi i-am luat chipul între palmele mele.

— Hei…Acesta îşi ferea privirea iar eu l-am obligat să se uite la mine. L-am sărutat, iar acesta m-a tras din nou în altul mai pasional şi mai dezordonat.

— Ştii… eu nu te iubesc. A şoptit la urechea mea. M-am îndepărtat puţin de el şi l-am privit şocată. Iubito să iubeşti pe cineva e puţin, eu trăies prin tine.

Încă şocată acesta mi-a sărutat fruntea şi apoi a luat o altă fotografie.

— Acestea sunt gemenele mele.

În poză erau două fetiţe mici, ambele cu păr negru, lung şi în rochiţe roze. Una avea ochii albaştri, iar alta negri, iar buzele erau la fel de bine conturate la fel ca şi ale lui Ian. Privirea lor era atât de jucăuşă şi zglobie iar rozul din obrajeii lor era atât de inocent.

— Sunt atât de mici?

— O nu, acum au 17 ani. Sunt o adevărată bătaie de cap.

Am zâmbit la afirmaţia lui.

Seara a decurs într-o atmosferă relaxantă şi degajată. În celelalte poze erau toţi membrii familiei deja împreună. Pe parcursul serii am povestit întâmplări hazlii din viaţa noastră şi am glumit unul pe seama altuia. A fost minunat să-l văd aşa de relaxat lângă mine. Cina noastră au fost nişte tartine pregătite din timp de bucătăreasa lui, iar pijamaua mea a foast cămaşa lui. Mă simţeam puţin incomod să fiu doar într-o singură cămaşă în faţa lui, dar m-a văzut deja destule ori goală, deci care ar mai fi rostul să fiu pudică? Am adormit în braţele lui, pe un pat enorm dintr-o cameră de la nivelul al doilea. Când m-am sculat dimineaţa el nu mai era lângă mine. M-am sculat în fund şi m-am întins asemenea unei pisici. M-am ridicat din pat şi am dat draperiile la o parte. Soarele a pătruns şi o senzaţie minunată mi-a cuprins corpul. Am simţit două braţe în jurul taliei mele şi m-am întors. Ian mă privea cu ochii săi albaştri şi mi-a zâmbit. Mi-a presărat un sărut pe frunte şi câteva picuri de apă mi-au căzut pe faţă. Era proaspăt ieşit din duş, iar părul lui era încă ud. Privirea mi-a alunecat în jos, dar am ridicat-o repede când am văzut că are doar un prosop în jurul şoldurilor. A chicotit când mi-a văzut reacţia şi s-a îndepărtat de mine. S-a dus lângă una dintre noptiere şi şi-a luat telefonul. A tastat un mesaj, apoi cineva l-a sunat. În timp ce vorbea eu îi admirau corpul perfect. Prosopul îi lăsa la iveală o bună parte din v-ul sexi şi muşchii i se contractau pe spate într-un mod delicios. Pentru mine nu era prima dată când văd un bărbat dezbrăcat, sau aproape dezbrăcat, dar e prima dată când sunt atât de excitată doar din cauza felului cum îi atârnă prosopul.

Am făcut şi eu un duş, după care ne-am întors în oraş şi nu am luat micul dejun, din cauza că trebuia să merg acasă şi să mă schimb. Înainte de-a ne despărţi înaintea companiei unde lucrez mi-a spus că în weekend, adică mâine este ziua surorilor lui şi că sunt invitata lui. Chiar dacă i-am spus că nu am nici cadoul cumpărat şi nici ţinuta adecvată, el a insistan că trebuie să fiu şi eu prezentă.

Spre seară când ziua de muncă era deja pe terminate, mi-am cerut voii să plec mai devreme. Am cutreierat în lung şi în l-ar zeci de magazine, până am găsit rochia perfectă, iar partea cea mai bună este că eu deja aveam pantofii ce erau creaţi pentru aceasta. Era o rochie neagră. În mare parte din dantelă. Decolteul pătrat îmi scotea în evidenţă sânii şi decolteul adânc la spate era asortat cu un lănţişor ce atârna în câteva rânduri. De cum am ajuns acasă, am pus-o pe umeraş şi mi-am pregătit ceva de mâncare. L-am sunat pe Ian să-i spun despre achiziţia mea, dar nu a răspuns. După două apeluri nepreluate m-am dat bătută şi m-am dus să fac o baie.

*

După ce am condus-o pe Diana la muncă m-am întors acasă şi am urcat la mine în cameră. Am îmbrăcat un costum negru şi o cravată de aceeaşi culoare. Mi-am pus butonii argintii şi mi-am ales un ceas. M-am privit în oglindă şi mi-am trecut o mână prin păr. Înainte de-a ieşi din dormitor am luat mapa cu acte din seif şi am coborât în living.

— Iată că s-a întors şi amorezatul. M-am întors spre sursa vocii şi am zâmbit când am văzut ce faţă avea Denis.

— Ce-i cu tine frate? Ce-s cu cearcănele astea?

— Păi unii oameni lucrează, spre deosebire de alţii. A spus el sarcastic.

— Da? Atunci de ce încă nu eşti la companie?

— Deoarece m-am întors acum un minut.

— De unde?

— De la vânătoare. Am prins-o pe puicuţa aia.

— Da?! Foarte bine. Am să o vizitez şi eu mai târziu.

— Nu te grăbi, las-o să-şi revină.

— Desigur. Am zâmbit diabolic şi am ieşit din casă. Am mers în garaj şi mi-am luat R8-ul gri şi am pornit în viteză spre companie.

După două şedinţe cu nişte parteneri importanţi am decis că e momentul vizitei mele. L-a depozitul în care a fost dusă scorpiia aia băgăcioasă am ajuns în 20 de minute. De cum am intrat, toţi cei prezenţi s-au sculat în poziţie de drepţi şi m-au salutat. Nu eram un mare fan al saluturilor acestea în poziţie de drepţi, dar tatăl meu era. Era un om de care se temea multă lume, doar numele lui făcea pe multă lume să tremure. Eu încă nu am ajuns la un aşa nivel, dar nici nu vreau. Am intrat în lumea asta forţat şi sper să ies vreodată din ea.

Linda era legată de un scaun cu mâinile la spate şi cu capul în jos. I-am ridicat bărbia cu două degete şi am văzut lacrimile din ochii ei.

— Doar atâta ai putut? O întreb sarcastic. Aceasta îşi coboară privirea în pământ şi începe a tremura. Acum tremuri, dar când ai răpit-o pe iubita mea nu tremurai?

— Nu. A şoptit, iar eu m-am îndepărtat de ea.

— De ce mi-ai răpit iubita? O întreb nervos.

— Iar tu de ce mi-ai ucis tatăl?

— Tatăl tău a fost un criminal. Un ticălos ce mi-a ucis părinţii. Urlu spre aceasta şi văd cum lacrimile îi inundă obrajii. Credeai că dacă atentezi la viaţa unui om drag mie scapi cu viaţă? Urlu din nou, iar aceasta dă negativ din cap. Spune-mi.

— Nu. Şopteşte printre scâncete. Îi apuc din nou bărbia între degete şi o impun să mă privească.

— Meriţi să ajungi 10 metri sub pământ, la fel ca tatăl tău. Dar asta ar fi o pedeapsă prea uşoară. I-am dat drumul bărbiei sale brutal.

— John sună-l pe Claus şi spune-i că avem un cadou pentru el. John a aprobat din cap.

— Nu, te rog! Disperarea din glasul ei m-a făcut să zâmbesc şi să mă uit la ea şi mai dezgustat.

— Trebuia să te gândeşti înainte. Acum roagăte să nu ajungi în vreun bordel ieftin. Dar oricum e şansa ta, toţi încep de undeva. Iar realizarea ta va începe de acolo. Desigur dacă vei rezista.

Am ieşit din depozit şi mi-am dat capul pe spate. Soarele deja apunea şi câteva stele apăruse pe cer. Am urcat în maşină şi am pornit în viteză spre casă. Pe la jumate de drum am întors brus şi m-am îndreptat în direcţia opusă. Îmi era dor de ea şi aveam nevoie de o sursă de calmare. În câteva minute eram în faţa blocului ei. Am urcat în grabă scările şi nici nu mi-am dat seama când am ajuns în faţa uşii ei. Am apăsat pe sonerie, dar nimeni nu răspundea. Mi-am scos telefonul şi l-am aprins. Aveam două apeluri de la ea nepreluate, Numai să nu păţit ceva. Am apăsat încă o dată pe sonerie şi nimic. Ce Dumnezeule? Când eram gata să sparg uşa s-a auzit cum cheia este rotită în broască. Uşa s-a deschis iar după ea a apărut Diana ce avea părul ud şi doar un halat scurt cei acoperea corpul fin.

— Ian?!

— Tu de ce nu răspunzi la telefon?

— Dar, tu de ce nu ai răspuns?

— Am fost într-o şedinţă, iar tu?

— Am făcut baie. Apropo ai de gând să stai în uşă sau ai de gând să intri?

Ea s-a dat la o parte şi m-a lăsat să intru. A închis uşa în urma mea şi s-a aplecat ca să iei o pereche de papuci de cameră din dulapul de lângă uşa. Am urmat-o până în bucărie, iar aceasta a început să caute nu ştiu ce. M-am aşezat pe un scaun şi o priveam cum pregătea.

— Ce preferi ceai sau cafea? Mă întreabă la un moment dat.

— C…cafea. Spun încă uşor ameţit de imaginea din faţa mea.

*

Chiar dacă a fost un şoc să-l văd pe Ian în faţa uşii mele, sunt fericită că a venit. Doar simpla lui prezenţă mă făcea să zâmbesc şi să fiu fericită.

După ce am băut câte o cafea şi nişte tartine pregătite în grabă mi-a spus că rămâine peste noapte. Nu m-a întrebat, dar m-a prevenit. Desigur că nu l-am putut refuza chiar dacă şi ideea aceasta mi-a trecut prin minte. În timp ce el a făcut un duş eu m-am îmbrăcat în pijamaua mea şi m-am băgat în pat. Adormise-m aproape când am simţit cum patul se lasă sub greutatea lui şi braţele lui pe mijlocul meu.

Dimineaţa am fost trezită de mai multe săruturi presărate pe gâtul meu. Am întredeschis uşor ochii şi am văzut zâmbetul orbitor a lui Ian. M-a sărutat cast pe buze apoi a tras plapuma de pe mine. A început să mă gâdile şi să râdă de mine cum încercam să scap de el.

— Gata, opreşte-te. M-am rugat de el. A încetat, dar a început cu săruturile.

— Începe să-mi placă să mă trezesc aşa. A spus cu buzele presate peste ale mele. Am chicotit şi l-am dat la o parte. M-am sculat şi m-am dus la baie în ciuda protestelor lui. Când am ieşit din baie nu era nici urmă de Ian prin dormitor. Am auzit cum cineva umblă prin bucătărie şi m-am îndreptat către ea.

Ian era cu spatele la mine şi se pare că făcea o omletă. Am chicotit şi el s-a întors spre mine. A venit lângă mâne şi m-a tras la pieptul său.

— I-a loc în curând este gata. Mi-a şoptit suav la ureche şi m-a sărutat pe gât.

Până la amiază am privit împreună un film iar după masă a plecat şi m-a lăsat singură. Aşa mi-a rămas timp să cumpăr şi cadouri gemenelor. Chiar dacă am cutreierat mai mult magazine nu mi s-a părut nimic special până am intrat într-un magazin cu suveniruri. Privirea mi-a fost furată de două brăţări din argint aproape identice. Una avea pietricele albastre iar altanegre. Erau fine şi atât de drăguţe. Le-am cumpărat cutiuţe separate şi le-am aşezat cu grijă. Cu două ore înainte ca să vină Ian am început să mă pregătesc. Am făcut o baie cu multă spumă. M-am machiat impecabil şi mi-am aranjat părul într-un coc elegant. Mi-am îmbrăcat rochia şi mi-am încălţat pantofii. Mă admiram în oglindă când am auzit soneria. Am luat cele două cutiuţe de pe masă şi geanta plic. Am deschis uşa, iar în faţa mea Ian stătea cu mâinile în buzunar.

— Oau! Atât a putut spune. Mă examina şocat din cap până în picioare şi vedeam cum pe faţă i-sa schiţat un zâmbet pervers când mi-a privit decolteul.

— Mergem? L-am rupt din gânduri, iar el ca un om căzut de pe altă planetă a dat din cap ca să se dezmeticească.

— Da, desigur.

Am ieşit pe uşă şi am încuiat-o în urma mea. El mi-a oferit braţul şi el l-am apucat cu drag. În faţa blocului era un lamborghini aventador de un negru mat. Mi-a deschis portiera şi m-a ajutat cu rochia chind am urcat în maşină. Mărea viteza cu fiecare secundă, până a ajuns la 300

km pe oră. Chiar dacă mă gândeam că petrecerea va fi în oraş m-am înşelat. Am ieşit din oraş şi după vreo 20 de minute se zărea un conac. Cu cât ne apropiam cu atât conacul părea mai frumos. Era asemenea unei stele în toată bezna nopţii. Când am ajuns în faţa porţilor imense, ele s-au deschis, dar în faţa noastră s-au aliniat mai mulţi oameni. Unul dintre eis-a apropiat şi s-a aplecat uşor lângă geamul lui Ian. Acesta l-a lăsat în jos. Bărbatul şi-a ferit discret sacoul, doar într-atât încât să observ arma ce o avea. Am înghiţit uşor în sec.

— Bună seara domnule Diamond.

— Bună seara.

Bărbatul s-a ridicat şi a făcut un semn cu mâna. Toţi bărbaţii din faţa noastră s-au ferit, iar Ian a pornit din nou maşina. Când am coborât din maşină, un bărbat îmbrăcat în costum a primit cheile de la Ian. Acesta a venit lângă mine şi mi-a oferit braţul, dar nu am dovedit să facem niciun pas căci am fost asaltaţi de două fete ce arătau aproape identin.

— Ian. Au spus fetele la unison. Au coborât zecele de scări în grabă şi i-au sărit în braţe. Acesta le-a cuprins pe amândouă şi le-a ridicat de la sol. Ele l-au sărutat pe ambii obraji şi păreau că nu doresc să se mai despartă de el. La un moment dat una dintre ele a întors capul spre mine şi mi-a zâmbit.

— Ea e Diana?

— Da. A spus Ian în timp ce le îndepărtează puţin de el.

— Eşti aşa de frumoasă. Spun fetele la unison.

— Eu sunt Rodica. Geamăna cu ochi albaştri îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng cu tandreţe.

— Iar eu sunt Monica. Îmi întinde mâna şi cea cu ochi negri şi i-o strâng şi pe a ei.

— Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc.

— Noi de asemenea. Spun ele la unison.

— Am ceva pentru voi. Le ofer cele două cutiuţe, iar acestea zâmbesc. Ian e puţin şocat, cred că nu se aştepta să le iau cadouri. Fetele le deschid grăbite şi când văd ce este în interios fac schimb de priviri apoi sar la gâtul meu.

— Mulţumim, sunt aşa de frumoase.

— Mă bucur că vă plac.

Îl aud pe Ian cu chicoteşte şi fetele se îndepărtează.

— Fetelor să megrem. Ian îmi oferă din nou braţul şi eu îl apuc, iar fetele urcă grăbite scările, şuşotind nu ştiu ce.

După uşile imense apare o sală cu multă lume. Când intrăm toate privirile se întors spre noi. Dintre invitaţi apare o femeie ce nu părea să aibă mai mult de 50 de ani la braţul unui bărbat. Femeia purta o rochie lungă, roşie, sclipitoare. Avea părul negru la fel ca şi fetele, ochii ei erau albaştri asemenea unui ocean în care se scaldă soare…Iar bărbatul purta un costum negru cu o cămaşă albă. Ochii lui erau căprui, aproape negri.

— Bunicule, bunico. Ian îi îmbrăţişează pe fiecare în parte apoi revine lângă mine. Ea este Diana.

La auzul numelui meu pe chipul celor doi apare câte un zâmbet.

— Frumoasa Diana! Spune bărbatul în timp ce vine să mă îmbrăţişeze. Chiar dacă părea un bărbat dur avea o voce blândă şi o îmbrăţişare călduroasă.

— Diana el este bunicul meu Richard, iar iar ea este bunica mea Greta.

Femeia vine şi mă îmbrăţişează.

— Sunt atât de fericită să te întâlnesc. Îmi spune în timp ce se îndepărtează din îmbrăţişare.

— Şi eu sunt fericită că v-am cunoscut.

După ce am făcut cunoştinţă, bunicii lui au plecat să mai salute şi alţi invitaţi. Noi doi am rămas împreună, dar nu pentru mult timp. După doar câteva minute de noi s-a apropiat un bărbat ce părea să fie unul dintre paznicii de la poartă şi i-a spus ceva la ureche lui Ian. Ian a aprobat din cap, iar bărbatul a dispărut în mulţime.

— Iubito, eu revin imediat. Am ceva de făcut. M-a sărutat pe obraz şi a dispărut printre invitaţi înainte ca să pot spune ceva.

Mi-am luat un pahar cu şampanie şi doar am luat prima înghiţitură că lângă mine a şi apărut un tip cu sprânceana tăiată.

— Bună seara domnişoară.

— Bună seara.

— Nu îi este frică iubitului tău să te aducă în acest loc? Spune acesta în timp ce bea din paharul său.

— De ce să-i fie frică?

Bărbatul se apropie de mine şi mă trage forţat lângă el. Îl privesc şocată, dar el îşi apropie faţa de a mea.

— Eşti atât de frumoasă. Dar naivitatea ta bate frumuseţea. Fugi, fugi din lumea asta. Nu este locul tău aici.

Îmi şopteşte la ureche, iar eu îl ascult şocată. El îmi dă drumul şi pleacă de lângă mine. Mai i-au o îghiţitură din pahar şi cuvintele lui continuă să-mi răsune în minte. La ce se referea? Ce dorea să spună? Am mai luat o înghiţitură stresată. O mână bărbătească s-a aşezat pe talia mea. M-am întors în speranţa să fie Ian, dar nu a fost să fie. Era un alt bărbat.

— Îmi cer scuze dacă te-am speriat. Spune denis în timp ce-şi i-a mâna de pe talia mea. Îi zâmbesc fals, iar el ia un pahar cu băutură de pe masă.

— Eşti atât de frumoasă Diana, că lui Ian i-a fost frică să nu fii cumva acostată de vreun tip de pe aici. Spune el amuzant.

— Prea târziu. Şoptesc eu, pentru mine.

— Ce?

— Aaa… nimic. Am întrebat de aceea eşti acum cu mine?

— Da, sunt orcotitorul tău atâta timp cât el rezolvă nişte probleme.

— Ce probleme are de rezolvat chiar de ziua surorilor lui?

— Nimic special, ceva cu paza. Îmi zâmbeşte, dar nervozitatea şi tensiunea din privire îl dă de gol. El mă minte cu zâmbetul pe buze ceea ce mă face să-mi ies din minţi.

Mai i-au o înghiţitură din paharul meu şi văd că nu mai am băutură. Îl pun pe cea mai apropiată masă şi continui să merg alături de Denis. Privesc lumea din jurul nostru ce zâmbea şi era fericită. Sus pe scări le observ pe gemene ce urcau grăbite scările, dar privirea mea se opreşte pe tipul cu tăietură la sprânceană care mă privea. Când ochii noştri s-au întâlnit mi-a zâmbit şi a ridicat puţin paharul în semn de salut.

Mi-am întors repede privirea şi am strâns mai puternic braţul lui Denis. Acesta s-a întors spre mine.

— E totul în regulă? M-a întrebat îngrijorat, dar nu i-am răspuns căci chiar în faţa mea era o fată cu părul blond. Acest păr lung şi mătăsos l-aş recunoaşte oriunde.

— Lora? Întreb cu o voce puţin cam ridicată. Aceasta se întoarce şi mă priveşte şocată, dar când îl vede şi pe Denis expresia ei se schimbă instantaneu. Fericirea de pe chipul ei dispare, dar nici Denis nu părea mai fericit de această întâlnire.

— Diana? Ce surpriză. Acesta se apropie de mine şi mă îmbrăţişează. Mă aşteptam să-l salute şi pe cel ce mă însoţea, dar nu a făcut-o.

— Cât mă bucur că te văd aici. Măcar un chip cunoscut. Aceasta zâmbeşte şi-mi oferă un alt pahar cu şampanie. Şi ca şi cum Denis nici nu exista mă apucă de braţ şi mă trage după ea.

— Diana din zecile de chipuri şi eu cunosc doar vreo cinci. Acesta e numărul maxim. Spune aceasta amunzată.

— Este ziua gemenilor, dar sunt atâţea oameni peste prima tinereţe.

— Da, ziua lor, dar sărbătoarea altora. A spus aceasta ofticată. Am zâmbit la replica ei şi am mai luat o înghiţitură din pahar. Ai cunoscut gemenele?

— Da. Sunt foarte frumoase.

— Care vorbesc la unison. Continuă aceasta. Am început să râdem, dar am fost întrerupte de mâna lui Ian care s-a aşezat pe spatele meu. M-a sărutat pe obraz şi a privit-o pe Lora.

— Lora ce surpriză. Spune acesta cu sarcasm.

— Vai Diamon ai mai îmbătrânit de când nu ne-am mai văzut. Îi răspunde aceasta cu acelaşi sarcasm.

— Lora să mergem. Denis îi pune mâna pe talie şi a încercat să o ia cu el. Dar acesta i-a ferit mâna şi i-a aruncat o privire plină de ură.

— Nu mă atinge. Îi spune aceasta nervăsă. Ea s-a îndepărtat, iar Denis o privea cu o expresie indescifrabilă. Unica care îl dădea de gol era privirea lui tristă. A băut întregul conţinut din pahar într-o singură înghiţitură şi a pus paharul pe masă, înainte să dispară printre oameni. Am privit întreaga scenă şi se pare că doar eu eram cea care nu cunoştea situaţia dintre ei doi.

— Ce se întâmplă între ei?

— Iubito este o poveste lungă şi complicată.

— Avem tot timpul din lume iubitule. Îi răspund eu cu un zâmbet larg pe buze.

— Da.dar nu acum.

Pe fundal s-a auzit piesa Love me like you de cântată de Ellie. Ian mi-a luat mâna într-a lui.

— Îmi oferiţi acest dans domnişoară?

— Desigur.

Acesta m-a tras în braţele lui şi m-a sărutat senzual pe gât. Am închis ochii şi doar ascultam muzica. Degetele lui Ian s-au împletut cu ale mele, iar celălantă mână era pe talia mea.

— Eşti atât de frumoasă. Mi-a şoptit suav la ureche înainte ca să mă împingă cu tandreţe de lângă el, apoi să mă tragă înapoi în aşa fel încât să stau cu spatele la el. Mi-am lăsat capul puţin pe spate şi un alt sărut umed s-a aşezat pe maxelerul meu. Mâna lui mi-a presat uşor abdomenul şi am răsuflat zgomotos. Ştiam că se joacă cu mine şi vrea să mă excite. Dar eram în public pentru numele Lui Dumnezeu şi eu nu-l puteam opri. M-a întors cu faţa spre el şi acum nu exista niciun mm spaţiu între noi. S-a aplecat spre gâtul meu şi şi-a frecat nasul de el înainte ca să mai aşeze câteva săruturi tandre. A muşcat uşor locul unde a sărutat.

— Eşti doar a mea Diana. Mi-a şoptit din nou în timp ce-mi săruta lobul urechii. Am răsuflat din nou zgomotos şi el m-a întors cu spatele la el. A dus uşor mâinile sub ale mele şi le-a întins. Mi-am lăsat capul pe spate şi mi-am muşcat buza când mi-a sărutat umărul. M-am întors spre el şi acesta m-a strâns puternic în braţe. M-am lăsat pe spate cu o mână întinsă. Când degetul meu a atins podeaua Ian m-a ridicat încet şi mi-a sărutat fruntea când cântecul s-a terminat. Am deschis ochii şi cu dezamăgire mi-am dat seama că în mare parte din dans eu am fost cu ochii închişi „Cine m-ai dansează aşa?”.Dar dezamăgirea mea a fost repede alungată când ropote de aplauze s-au făcut auzite. Invitaţii au format un cerc în jurul nostru şi cu toţii aplaudau. Se pare că am oferit un spectacol pe cinste, de sunt atât de satisfăcuţi. Ian mi-a sărutat din nou gâtul şi m-am întors spre el. Avea o sclipire orbitoare în privire şi părea fericit. M-a tras în braţele lui şi şi-a apropiat chipul de al meu.

— Eşti perfectă. Mi-a şoptit şi l-am privit cu zâmbetul pe buze.

— Suntem perfecţi. L-am corectat şi l-am sărutat pe obraz. Acesta a zâmbit şi mi-a sărutat din nou fruntea. Simţeam că trăiesc un vis. Eram asemenea cenuşăresei, doar că eu nu aveam o mamă vitregă şi două surori răutăcioase şi urâte, dar aveam un prinţ. Un prinţ ce îl iubesc şi mă iubeşte. Lumea întreagă era a mea. La vârsta mea fragedă am cunoscut dragostea adevărată, şi nimic nu-mi va sta în cale ca să fiu fericită.

— Iubito, ar trebui să mergem este deja târziu.

— Târziu?

— Da, este deja ora douăsprezece.

— Oau. A zburat timpul mult prea repede. Acesta mi-a zâmbit şi mi-a oferit braţul. L-am apucat bucuroasă şi ne-am îndreptat spre scările de unde coborau sărbătoritele.

— Aţi fost senzaţionali. Spune Rodica.

— Perfecţi. Adaugă Monica.

— Să nu îndrăzneşti să o pierzi. Spun fetele la unison pe un ton ameninţător.

— Nicio dată. Spune Ian în timp ce mă trage mai aproape de el şi mă sărută pe obraz.

Fetele zâmbesc la gestul lui îşi aruncă priviri cu subînţeles.

— Fetelor, noi trebuie să plecăm.

— Ce nu. Iannn! Spun fetele supărate.

— E târziu. Tonul lui Ian devine mai autoritar, iar fetele nu mai protestează. După ce cu greu ne-am despărţit din îmbrăţişări ne-am luat rămas bun şi de bunicii lui, apoi am plecat. Maşina lui ne aştepta în faţa uşii. Bărbatul i-a înmânat cheile şi am urcat în maşină. A băgat cheia în contact şi a pornit-o. Eu mi-am dat capul pe spate şi am oftat zgomotos. Adrenalina de după dansul nostru excitant a dispărut şi oboseala i-a luat locul.

— Eşti bine? Mă întreabă Ian în timp ce ieşim pe porţile imense.

— Da, doar că sunt obosită.

— Nu păreai obosită când am dansat. Spune acesta cu un ton pervers.

— Acela a fost un moment special. Spun eu uşor ruşinată. Apropo bunicii tăi sunt nişte oameni foarte drăguţi. Dar nu ar trebui să ai patru bunici?

— Părinţii tatălui meu au murit în acelaşi accident cu părinţii mei. A spus ei pe un ton neutru.

— Îmi pare rău nu am ştiut.

— Este totul bine iubito. Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o în timp ce conducea. M-am în întins spre el şi l-am sărutat pe obraz, iar el mi-a zâmbit.

Priveam pe geam când atenţia mea fost furată de luminile ce se reflectau în oglindă. M-am întors în spate şi am văzut două maşini ce mergeam pe ambele benzi în urma noastră.

— Ian în urma noastră sunt două maşini ce merg pe ambele benzi.

Ian priveşte în oglinda lui şi îşi încordează maxelarul. Duce mâna la schimbătorul de viteze şi cu fiecare secundă o tot măreşte.

— Ian ce se petrece? îl întreb panicată.

— Nimic iubito. E totul ok. Pune-ţi centura. Chiar dacă dorea să pară calm, tensiunea din glasul lui era prea vizibilă.

— Da, desigur. De aceia ai accelerat? îl întreb în timp ce-mi pun centura.

— Iubito, totul e bine. Doar nu te panica.

— Cum să nu mă panichez, dacă două maşini ne urmărec, iar tu mergi cu 200 km/h? Am ridicat tonul.

— Se pare că să nu te panichezi nu merge la tine. Spune acesta uşor iritat. Scoate telefonul din buzunar şi apasă o tastă. După care apasă pe un buton de la maşină şi în faţa lui apare un monitor. Apasă pe un buton de pe ercanul touch screen şi vocea lui Denis se face auzită.

— Da, Ian.

— Sunt urmărit de două maşini.

— Am înţeles. Unde sunteţi? Întreabă în timp ce se pare că alerga.

— La doi km de conac.

— Bine.

Ian a închis apelul şi s-a concentrat asupra drumului. Am privit din nou în spate şi am văzut cu şi celelalte două maşini au accelerat şi erau destul de aproape. Unul a ieşit pe geam şi avea o armă în mână. M-am întors rapid şi m-am aplicat cu mâinile duse deasupra capului. S-a auzit o bubuitură puternică, urmată de altele „Ce Dumnezeule se întâmplă?”Mă întrebam în gând. Inima îmi bătea cu putere şi tremuram toată. M-am ridicat în poziţia normală când bubuiturile nu s-au mai auzit.

— Nu-ţi fie frică. Gloanţele lor nu trec prin această maşină. A spus Ian pe un ton calm.

— Să nu-mi fie frică? Mă răstesc la el. Tu glumeşti? Oamenii ăia au arme. Spun eu nervoasă.

Brus Ian i-a o curbă periculoasă şi mai nu mă proiectează în parbriz. Mă opresc la timp cu mâinile în bord şi îi privesc teriantă. El era concentrat pe condus şi a luat din nou o curbă periculoasă. Alte bubuituri asemănătoare cu cele de dinainte s-au auzit şi instinctiv m-am ghemuit în scaunul meu. M-am ridicat când bubuiturile au încetat. În faţa noastră au apărut alte maşini. Ian a trecut printre ele şi s-a oprit după acestea. Uşa mea s-a deschis şi Ian a apăsat butonul ce a făcut centura să se ascundă. Braţul meu a fost apucat şi cu forţa scoasă din maşină.

— Denis? Întreb nedumeră când îi văd chipul celui care m-a tras din maşină.

— Bună seara din nou. Spune acesta pe un ton amuzant.

Pe el situaţia asta îl amuza, dar pe mine mai nu m-a băgat în mormânt.

— Domnişoară să mergem. Îmi spune un bărbat cam de două ori cât mine.

— Nu merg nicăieri. Spun eu nervoasă.

Dar nu apuc s-a terminat ce aveam de spus că sunt luată de către acesta pe umăr.

— Să înceapă distracţia. Spune Denis înainte de-a intra în maşina lui Ian.

Eu am fost dusă şi băgată într-o maşină cu forţa. De cum am intrat în ea uşile au fost blocate şi maşina a pornit în viteză. Pe scanele din faţă erau doi bărbaţi cu cască în ureche care nu păreau mai puţin încordaţi decât mine.

— Ce se întâmplă? Am întrebat cu jumate de voce. Dar nu am primit niciun răspuns. Spuneţi-mi ce Dumnezeule se întâmplă? Strig spre el.

— Domnişoară vă rog nu mai strigaţi. Noi nu avem dreptul să vă spune-mi. Şeful o să vă explice tot. Spune cel de scaunul şoferului.

— Da, sigur. Spun eu iritată.

Omul învaţă trei ani să vorbească şi toată viaţa să tacă

Capitolul 14 Împulsuri nervoase

— Am ajuns domnişoară. Privesc pe geam şi văd că sunt în faţa blocului meu. Unul dintre ei îmi deschide portiera, iar eu cobor. Înainte de-a intra în bloc mă uit peste umăr şi văd că cei doi sunt încă acolo şi mă privesc. Trag nervoasă de uşă, iar aceasta se deschide cu un scârţâit asurzitor. După ce închid uşa la apartament merg în bucătărie şi privesc pe geam. Maşina cu care am venit era în acelaşi loc, iar cei doi se pare că erau în interiorul ei. Mă întorc cu privirea spre vaza cu flori de pe masă şi o lovesc cu putere. Aceasta cade pe putere şi se face bucăţi. Îmi dezbrac rochia în timp ce mă îndrept spre baie, şi-mi arunc pantofii pe undeva prin hol. Îmi desfac cocul şi mă bag sub duş. Apa era fierbinte şi îmi relaxa pielea. Am închis ochii pentru o secundă şi bubuiturile făcute de gloanţele ce ne erau destinate m-au făcut să tresar. Mi-am frecat pielea cu putere, de dacă aveam râie. Când am ieşit din duş, tot corpul îmi era roşu şi machiajul îmi era întins. Mi-am înfăşurat corpul într-un prosop şi m-am demachiat. Am băut un ceai calmant şi am privit la ceas. Era deja ora 2, iar mie nu-mi era somn. Am întins braţul pe masă şi mi-am pus capul peste el.

*

— Crezi că sunt oamenii lui Carter? Mă întreabă Denis în timp ce ne îndreptăm spre depozitul unde au fost duşi urmăritorii.

— Nu cred. Ştiu.

Simţeam cum mi se urcă sângele în cap. Fierbeam de furie şi eram în stare să ucid acum pe oricine. Era totul atât de minunat când au apărut psihopaţii acestea. Diana încă nu era pregătită să fie expusă la lumea asta. Acum nici nu ştiu ce minciună să-i mai spun.

— Drace. Urlu în timp ce lovesc cu putere volanul.

După câteva momente ajung în faţa depozitului. Uşile sunt deschise rapid şi intru cu viteză. Mă opresc fix în faţa celor ce stăteau în genunchi. Ieşim din maşină şi Denis se sprijină de capotă. Îmi dau sacoul jos şi îl arunc în maşină. Doi dintre ei erau întinşi pe jos semn că erau morţi. Alţi cinci erau în genunchi aliniaţi unul lângă altul. Întind mâna către Jonh, iar acesta îmi oferă un pistol. Îndrept pistolul spre cel din mijloc şi îl ţintesc fix în cap. Simt frica ce pluteşte în aer, iar privirile terifiiante ale celorlanţi mă fac şi mai nervos. Cu toţii aveau un dragon negru tatuat pe gât, semnul lui Carter.

— De ce aţi fost trimişi? Întreb calm, dar niciun răspuns nurăspunde. Îndrept arma spre unul dintre ei şi îl ucid. Mai întreb odată şi ultima dată. Pentru ce aţi fost trimişi?

Dar nici de data asta nu primesc vreun răspuns. Mai omor doi dintre ei şi ultimul deja tremură. L-am văzut de la început. El era cel mai fricos dintre toţi. Veriga slabă. Mă apropii de el şi îndrept arma spre el.

— Ppppp…Pentru uuu… un mesaj. Se bâlbâie acesta.

— Ce mesaj? îl întreb calm.

— Iubita ta.

— Ce este cu ea? Întreb nervos.

— Carter vrea să facă cu ea ce ai făcut şi tu cu iubita lui.

Îmi încordez maxelarul şi apăs pe trăgaci până nu mai are muniţie. Am trântit arma în tământ şi am urlat ca un nebun.

— La dracu'. Lovesc cu pumnul în capota maşinii şi nişte firişoare subţiri de sânge se preling printre degete. Urc în maşină şi pornesc cu viteză. La scurt timp ajung în faţa blocului ei. Cobor şi arunc cheile spre unul dintre oamenii care o păzeau. Ridic privirea spre geamul ei şi văd că lumina e aprinsă. Urc în grabă scările şi când ajung în faţa uşii ei zăbovesc o clipă înainte ca să sun. Am sunat odată, dar nimenu nu mi-a răspun. Nu mai sun odată, doar scot cheile din buzunar şi o aleg pe cea destinată apartamentului ei. Intru încet şi încui uşa în urma mea. Mă îndrept spre bucătărie şi zâmbesc când o văd că doarme cu capul pe masă şi avea doar un prosop în jurul ei. O iau încet în braţe, iar ea îşi duce braţele după gâtul meu. O aşezat pe pat şi o înveles cu plapuma. Mă întind lângă ea şi îi privesc chipul angelic. Diana începe să se foiască şi cred că se va scula, dar ea vine mai aproape de mine şi caută să pună capul pe pieptul meu. Mă las uşor în jos, iar ea îşi aşază capul şi o mână pe pieptul meu. Îi sărut capul şi o strâng protectiv în braţe.

— Iartă-mă. Şotesc cu buzele încă lipite de podoaba ei capilară.

*

Mă întind asemenea unei pisici şi mă lovesc de ceva. Deschid ochii şi vă că eu sunt cu capul pe pieptul lui Ian. Când şi cum a intrat el în apartamentul meu? El începe să se foiască şi duce mâna la nas, semn că acolo l-am lovit. Mă scol în fund şi îl privesc furioasă. Întredeschide un pic ochii şi mormăie nu ştiu ce.

— Ce cauţi aici? Şi cum ai intrat? îl întreb nervoasă.

El se scoală în fund şi mă priveşte cu ochii somnoroşi.

— Neaţa şi ţie. Spune morocănos. Apropo tu m-ai lovit cumva?

— Nu. Spun repede şi mă scol din pat. Deci cum ai intrat aici?

— Cu cheia cum altfel? Spune sarcastic.

— Ce cheia, eu nu ţi-am dat nicio cheie.

— Tu nu, dar cea care ţi-a închiriiat apartamentul da.

— Ian tu ai întrecut orice măsură deja. Strig nervoasă.

Se scoală din pat şi vine lângă mine. Încearcă să mă îmbrăţişeze, dar îl îndepărtez.

— Nici să nu încerci. M-am săturat de toate minciunile tale, de puterea ta şi de controlul tău. Eşti un nebun care vrea totul să controleze. Strig spre el, iar acesta clipeşte surprins de parcă i-aş fi spus cine ştie ce.

— Un bărbat adevărat trebuie să fie puternic.

— Da, dar nu aşa ca tine. Ian tu faci abuz de putere. Eu nu sunt o marionetă sau o păpuşă de porţelan pe care o pui pe un raft şi nu permiţi la nimeni să o atingă.

— Iubito, eu doar încerc să te protejez. Tonul lui devine autoritar şi grav.

— De ce, Ian? De oamenii care mai nu ne-au ucis aseară sau poate de tine? Ian ce se petrece? Cine eşti? De ce ne urmăreau acei oameni aseară? Tu conştientizezi că era să murim? îl asalt cu întrebă pe un ton ridicat şi nervos.

— Nu avea să murim. Avea să am grijă de tine. Chiar crezi că aş piermite cuiva să te atingă?

— Ian m-am săturat. Spune-mi odată ce se petrece? Şi nu mă lua cu că ai duşmani. Că toţi oamenii au duşmani, dar nu după toţi se gonesc şi încearcă să-i împuşte.

— Iată că eu sunt unul mai special.

— Atunci du-te naibii cu tot cu specialul tău, că eu sunt sătulă de toată nebuneala asta. Toată relaţia asta este o minciună. Tu mă astupi în toată porcăria asta. Ţip şi arunc cu o pernă în el.

El o prinde şi o trânteşte nervos în pământ.

— Nu te mint. Urlă la mine.

— Ba da mă minţi. Chiar şi acum o faci.

— E pentru binele tău. Se răsteşte el.

— Ştii tu? Nu mai lua decizii pentru mine. Pot şi singură să-mi port de grijă. Nu sunt un copil pentru informarea ta.

— Nu, dar te comporţi ca unul.

— Iar tu eşti un psihopat ce vrea totul să controloze. Nu m-ar mira dacă şi telefonul mi-l asculţi.

— Încă nu am ajuns aici.

— Nu, dar în curând o să ajungem.

— Nu sunt chiar atât de nebun. Ştiu ce e aia intimitate.

— Ba nu ştii. Am aruncat o altă pernă în el şi l-am lovit fix în faţă. Ies din dormitor şi intru în bucătărie, îmi iau un pahar cu apă.

— Diana nu fugi, încă nu am terminat. Strigă din hol.

— Du-te naibii cu tot cu bani şi putere eu nu am nevoie de un stăpân eu am nevoioe de un iubit. Un viitor soţ şi tată al copiilor mei.

— Eu vreau să fiu asta.

— Prea târziu nu mai înghit minciuna ta. Crezi că am uitat când m-ai înşelat? Tun spre el şi trântesc paharul în pământ.

— De ce aduci în discuţie trecutul?

— De ce? Deoarece şi ăla face parte din viaţa mea. Eşti un mincinos şi un iporcrit. Te urăsc. Urăsc prezenţa ta. Viaţa ta şi tot ce ţine de tine.

— Tu nu mă urăşti. Spui asta doar acum la nervi.

— Nu te mai crede centrul pământului. Pentru mine nu mai însemni nimic. Nimic din clipa când mai înşelat şi ai început să mă minţi. Dispari. Ţip din toate puterile spre el şi ochii mi se înceţoşează.

— Bine fie. Eu am să plec şi nu am să mă mai întorc. Cine are nevoie de o răsfăţată ca tine. Eşti prea slabă şi ai mereu nevoie de îngrijitor şi apărători. Eu sunt un bărbat puternic şi am nevoie de o femeie puternică nu de o copilă.

— Da, de una mincinoasă ca tine.

Cu ultimele cuvinte se întoarce şi pleacă. Când am auzit uşa trâtindu-se parcă o bucată din sufletul meu s-a rupt. M-am întors nervoasă spre masă şi am răsturnată. Am răsturnat şi scaunele şi am căzut în genunchi pe podeaua rece. Prosopul mi s-a desfăcut şi a căzut. Mi-am dus mâinile în jurul sânilor şi am început să plâng în hohote. Ţipam şi plângeam de disperare. Arătam ca un om ce şi-a pierdut minţile. Dar eu mi-am pierdut o bucată din inimă şi asta era şi mai rău, şi mai dureros. Îl iubeam prea mult, dar nu-i puteam permite să-şi bată joc de mine. Eu urăsc minciuna şi trădarea. I-am iertat trădarea, dar nu şi minciuna. E prea mult. Nu vreau să trăiesc în o aşa porcărie. Am plâns minte în şir, sau poate ore. Tot ce ştiu e că am adormit sprişinită de perete, iar când m-am sculat mă durea capul şi ochii mă usturau. Eram, tristă, obosită şi dezamăgită de propria mea viaţă. Eu nu am aspirat spre aşa ceva. Eu nu am cerut asta de la viaţă. Dar asta am primit.